

Mở đầu: Nghi ngờ và mục tiêu.

“Um ?.....À, là cô à. Trễ nhỉ”

Vào lúc nửa đêm, khoảng thời gian mà cả cây cỏ cũng chìm vào giấc ngủ.

Tại căn phòng mờ ảo không được chiếu sáng bởi ánh đèn.

“.....Vâng. Tôi* xin lỗi” (*: Chưa rõ ai nên để xưng hô căn bản)

Cơ thể giật nảy lên một cái cùng giọng nói nhỏ nhẹ. Người vừa trả lời bằng giọng như lắm bẩm ấy là một cô gái. Từ khi bước vào căn phòng đậm mùi cáu kính này, cô chỉ nhìn xuống chân với vẻ mặt cứng đờ.

Chẳng thèm quan tâm đến bộ dạng ấy, thanh niên cao kều dứt tay trái vào trong túi áo rồi bước đi “cộp cộp” tiến lại gần cô. Đứng ngay trước mặt, hấn giơ bó tài liệu cầm trên tay phải ra.

“Đây là kết quả điều tra của [đối tượng] chẩn đoán ở hiện trường. Cho vào máy rồi hủy hết đi. Hay cô muốn ăn luôn như cô gái văn chương thì tôi cũng chẳng quan tâm.”

“Không. Cờ này tôi nhìn qua một lần là nhớ rồi.”

“Thế à, quả không hổ danh. Vậy cô dọn dẹp nhanh chóng công việc ấy đi”

Không nghe thấy lời thanh niên kia nói, hay nghe thấy nhưng phớt lờ đi, cô gái không trả lời mà chỉ nhìn xuống đồng tài liệu vừa nhận được. Tên người trong đó là Shinohara Hiroto. Hiện trên đảo học viện không có kẻ bí ẩn nào lại siêu may mắn như vậy.

“Hà....Cô nghĩ có thể không ? Đúng thực sự mức rank của hấn là 7 sao và việc không thể can thiệp lên hệ thống đoạt sao là không sai. Nhưng chính vì vậy nó mới không đáng tin.”

“Vâng, chắc chắn là có gì đó.”

“Không phải chắc chắn, mà là phải có. Nếu không thì nó không logic tí nào hết.”

Nói đến đây, thanh niên đập gót chân xuống đất. Cộp cộp... tiếng bước chân được gõ dần tạo thành một nhịp điệu. Cứ như vậy và lại gần chỗ cửa sổ, hấn kéo rèm cửa bằng hai ngón tay, một kiểu hành động hết như của diễn viên điện ảnh. Vừa nhìn xuống khung cảnh ban đêm rộng mênh mông, hấn vừa cười.

“Là 7 sao may mắn đến khó tin hay là học sinh chuyên trường mạnh nhất trong lịch sử đi nữa, ta đểch quan tâm. Tiếc cho hấn, ở đảo học viện này may mắn là không được phép tha thứ. À không, phải là chúng ta sẽ không tha cho cái may mắn chó đẻ của hấn. Tên ngu ngốc tiếm cận với ánh mắt trời - Ikarus, hấn sẽ phải nhận quả báo nào đây.”

Nhìn lên bầu trời đêm đen kịt, thanh niên phun ra lời tuyên bố bất địch.

Khẽ lắm bẩm ở đằng sau hấn, sau đó cô gái gật đầu một cái.

Chương 1: Khai mạc <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu>

“Trật tự ! Các em, giữ yên lặng nào !”

Vào buổi sáng thứ 4 ngày 20 tháng 4.

Tại lớp học 2-A của học viện cao đẳng Eimei (Anh Minh) mà tôi đã dần quen, khi hiệu lệnh dễ thương nhưng lại đầy uy nghiêm được vang lên.

“Rồi, rồi. Hôm nay cô có thông báo rất tuyệt cho các em đây ! Ngoài ra, vì còn có rất nhiều hạng mục khác nữa nên hãy chú ý lắng nghe nhé !”

Người đang vừa nói vừa nắm chặt hai tay để trước ngực ở ngay giữa lớp ấy chính là giáo viên phụ trách của lớp, cô Nana-chan. À tất nhiên, dù đó không phải là tên thật của cô ấy nhưng, cả lớp đều gọi như vậy nên tôi cũng chẳng bận tâm đến cách gọi khác nữa. Mặc bộ trang phục màu sáng kết hợp với mái tóc mềm mại, chúng khiến cô như luôn toát ra bầu không khí trẻ trung của một sinh viên đại học.

Điều chỉnh nhịp hô hấp rồi khẽ thở dài, sau đó cô Nana-chan giơ ngón trỏ lên và nói với giọng điệu vui vẻ.

“Đầu tiên ! Xem nào, lớp chúng ta lại có thêm một học sinh chuyển trường nữa. !”

“ “ “!?” “ “ “ “

Bất động trong giây lát, ngay sau đó những tiếng hân hoan hào hứng đã vang lên. Mà cũng bình thường thôi. Bởi “học sinh chuyển trường” chính là một trong những từ khóa khiến trái tim con người trở nên phấn khích vô điều kiện mà. Lớp học 2-A này mới có tôi, Shinohara Hiroto được chuyển đến từ tuần trước. Ấy vậy mà trong tuần sau, tức 2 tuần liên tiếp lại có thêm học sinh chuyển trường nữa . Một sự hiếm thấy rất đặc biệt.

“.....”

Song, cái mặt của thằng đang ngồi dưới góc lớp như tôi lúc này vẫn chẳng thay đổi là bao. À mà chuyện sắc mặt tôi không thay đổi ầu cũng là chuyện thường tình như bao ngày thôi nhĩ. Quan trọng hơn, tôi chẳng có lý do gì để phải ngạc nhiên trước tình huống này cả. Bởi lẽ, ngay từ đầu tôi đã biết trước ai là người đang đứng bên ngoài chiếc cánh cửa kia rồi.

“Fufufu, các em đang rất hiếu kỳ đúng không ? Đang rất háo hức đúng không ?Cô hiểu mà ! Đành vậy, nào chúng ta hãy cùng chào đón em ấy !”

Tiếng nói mang âm điệu vui tươi và trong sáng, vừa hướng tay trái về phía cánh cửa, cô Nana-chan vừa nói “Vào đi em”

“Vâng”

Câu trả lời ngay sau lời gọi của cô là một giọng nói trong vắt. Cánh cửa dần được mở ra ngay trước lớp học đột nhiên trở nên im ắng. Cộp, cộp... Những tiếng bước chân vang lên. Với sự xuất hiện ấy, bất kể trai hay gái, ai ai cũng phải ngược nhìn trước đáng về lịch sự nhưng rất dễ thương kia.

Và rồi... vừa khẽ đưa mái tóc màu bạch kim của mình, cô ấy vừa cúi xuống.

“_____ Xin chào, mình là Himeji Shirayuki. Cho đến ngày hôm trước, mình vẫn còn là học sinh của học viện Ouka (Anh Hoa) thuộc khu 3, vì hoàn cảnh cá nhân nên mình đã phải chuyển sang học viện Eimei. Những người mình mới gặp lần đầu và đặc biệt là con trai, vì mình không giỏi tiếp xúc với họ cho lắm nên có thể sẽ có những lúc làm hành động thất lễ.....Tuy nhiên, không hẳn là mình ghét ai hay gì cả, thế nên nếu được mong mọi người sẽ bỏ qua cho”

Cô gái vừa đảo mắt nhìn quanh lớp học vừa ăn nói trôi chảy. Himeji Shirayuki.

Phải, học sinh chuyển trường trong ngày hôm nay, không ai khác chính là cô ấy. Cô gái cùng khóa với tôi và cũng là người hỗ trợ. Cô nàng luôn bận bộ trang phục hầu gái với tông màu chủ đạo đen trắng, lúc này cô ấy đang mặc đồng phục Eimei và trông cũng không tệ chút nào.

.....À khoan.

Việc Himeji chuyển từ học viện Ouka của khu ba đến Eimei này tất nhiên là có lý do của nó. Thứ nhất, cô ấy đã phơi bày mối quan hệ đồng minh với tôi. Khoảng mười ngày trước, game quy mô lớn được tổ chức _____ trận đại chiến với kẻ 5 sao - Kugasaki Seiran, để giúp cơ thể tàn tạ của tôi đứng vững, Himeji đã đề lộ vấn đề đó ra trước tất cả đám đông. Nếu nghĩ lại về tình huống ấy thì, đó hiển nhiên là đáp án tối ưu nhất, tuy nhiên việc giúp đỡ học sinh khu khác ở trên hòn đảo này cơ bản là điều quá xa xỉ. Thế nên, chúng tôi buộc phải tạo ra điều kiện để xóa bỏ mọi nghi ngờ.

Đảo học viện là nơi mà số sao quyết định tất cả. Việc chuyển trường của học sinh tất nhiên sẽ kéo theo cả vấn đề “Di chuyển sao” nên không phải cứ muốn là được. Do đó, để hoàn thành thủ tục đăng ký, việc phải xử lý một vài quá trình phiền phức là không thể thiếu.

Vì hiểu được vấn đề này nên hiệu trưởng đã ngầm ngầm hành động, hay đúng hơn, bà đang nhúng tay vào một phi vụ nào đó rất lớn chứ không chừng.

(Mà, nếu Himeji không trở thành học sinh của Eimei thì sẽ xảy ra nhiều vấn đề lắm. Tuy hơi phiền khi không thể nhận được hỗ trợ từ xa nữa, nhưng dường như đăng đó vẫn còn Kagaya-san)

Tôi nghĩ vậy khi nhìn ngắm Himeji đang bị thu hút bởi các con mắt hiếu kỳ trên bục giảng. Họa chăng sẽ bị đồn thổi về cuộc sống học đường nhưng, từ trước đến nay tôi chưa từng bị cảnh giác bao giờ cả. Bởi lẽ, không chỉ có game đặt cược sao mà còn cả khả năng lời nói dối của tôi sẽ bị lộ trong cuộc sống hằng ngày nữa.

Phải, là lời nói dối.

Tôi, Shinohara Hiroto hiện đang lừa dối tất cả mọi người trên đảo học viện. Và rank chính là tiêu chuẩn đánh giá tuyệt đối ở trên đảo. Thực tế, dù thắng tép riu như tôi đã đánh bại Kugasaki nhưng do mới chỉ có hai sao nên tôi vẫn buộc phải đóng giả 7 sao, kẻ đứng trên đỉnh cao độc nhất vô nhị.

Từ vài phi vụ phức tạp nên tôi đang vướng vào chuyện của Saionji Masamune - người phụ trách tối cao của đảo học viện. Nếu để bị lộ lời nói dối thì chắc cuộc sống của tôi sẽ đi tong luôn chứ không phải chuyện đùa đâu.

Chính vì vậy để bảo vệ lời nói dối, đối với tôi team gian lận có các thành viên như Himeji hay Kagaya-san thuộc company là rất quan trọng.

(Mà, chuyện này chắc chắn cần phải nhắc lại lần thứ hai)

Tôi cười khở trong thâm tâm.

Vừa nghĩ vậy, tôi vừa ngồi tư thế chống cằm với vẻ uể oải, tiếng ồn trong lớp đang tiếp tục gia tăng. Hơn hết, trong đám còn có người đứng hẳn lên trông rất hào hứng nữa... Mà điều hiển nhiên thôi, bởi lẽ Himeji cũng được lên hình trong trận game ấy, thế nên cô nàng maid tóc bạch kim đã nhanh chóng thu được cho mình một lượng fan lớn. Ngoài ra, vì là người có sự ràng buộc với tôi nên rất nhiều người đang đặt ra câu hỏi rằng, rốt cuộc hai người họ có quan hệ gì.

“.....”

Đứng trên bục giảng trả lời một cách rành mạch với vẻ mặt bình thản xong, Himeji liền cúi đầu hành lễ. Chỗ ngồi của cô ấy là cuối lớp, vị trí gần cửa sổ và ngay cạnh tôi. Tuân theo chỉ thị của cô Nana-chan, Himeji bắt đầu bước những bước đi duyên dáng tiến về hướng thẳng này. Đứng trước mặt tôi, cô ấy khẽ mỉm cười rồi cúi người xuống một chút, sau đó cố ngồi vào chỗ của mình.

“ “ “Ooooooooooooooooooooo” ” ” ”

Lần đầu tiên để lộ ra biểu cảm của mình, Himeji như vừa cướp mất trái tim của bao người. Vì cảm thấy có điểm không lành nên tôi quay đi đánh trống lảng.

“À chưa hết, về sự kiện cạnh tranh trong trường của học viện Eimei, ngày mai sẽ khai mạc <cuộc chiến tuyển chọn trong khu> đó. Chi tiết thì như cô đã giải thích ở tiết sinh hoạt, giờ cô sẽ tóm lược lại”

Cô Nana-chan tiếp tục nói về vấn đề trên, song do sự kiện học sinh chuyển trường hot quá nên dường như chẳng ai để tâm đến lời cô cả.

“Chào cậu, Shirayuki-chan. Tớ là Tataru Fuuka, là lớp trưởng của lớp này”

Không lâu sau khi tiết sinh hoạt kết thúc, cô đã đến bắt chuyện với Himeji nhanh hơn bất kỳ ai.

Tataru Fuuka. Cô gái năng động, hoạt bát có mái tóc đuôi ngựa luôn nhảy tung tung dăng dăng sau lưng. Hồi mới gặp tớ Tataru chỉ là lớp trưởng dự định, nhưng giờ thì cô ấy đã trở thành lớp trưởng đúng nghĩa.

“A... Eto. Vâng”

Himeji tỏ ra ngạc nhiên, lúng túng trong chốc lát ngay khi bị bắt chuyện một cách bất thành lời. Tuy nhiên cô ấy đã nhanh chóng bình tĩnh lại rồi cúi đầu chào.

“Là Tataru-sama nhỉ. Xin chào, và xin cảm ơn đã quan tâm đến mình. Vì ở khu 4 này đối với mình vẫn còn rất nhiều điều lạ lẫm, thế nên mình sẽ rất vui nếu bạn có thể chỉ cho mình”

“Ế ? Cứng nhắc, cứng nhắc quá Shirayuki-chan. Tớ cảm thấy như chúng ta đang xa cách nhau đến tận 100 triệu 2 nghìn năm ánh sáng vậy.”

“Thế sao ? Mình không có ý đó”

“T, thế à. Nếu cậu đã nói vậy... Nh, nhưng mà ít nhất cậu hãy thay đổi cách gọi đi. Bạn bè lại đi dùng sama thì nó cứ sao sao ấy.”

“Bạn bè.....”

Khẽ lẩm bẩm rồi Himeji bối rối nhìn về phía tớ. Từ nhỏ cho đến lúc học trung học, cô ấy đã luôn phục vụ nhà Saionji nên hầu như không có ra ngoài mấy, còn khi nhập học Ouka thì tất cả các tiết học đều là tài liệu giảng dạy qua mạng. Có thể nói đây là lần đầu tiên Himeji tiếp xúc với người ngoài. Thế nên việc cô ấy hoang mang là điều không thể tránh khỏi.

“.....Ừm”

Tôi gật đầu với ám thị rằng, “không sao, nhỏ ấy không có ý đồ gì xấu đâu”. Thấy vậy, Himeji dùng đưa mái tóc bạch kim như để che đi nụ cười của mình.

Cô ấy nói.

“.....Ra vậy. Nếu là bạn bè thì phải bày tỏ thẳng thắn với nhau nhỉ.”

“Đúng, đúng rồi. Quả là Shirayuki-chan có khác. Câu trả lời rất chính xác.”

“Mình hiểu rồi. Xem nào, vậy từ bây giờ mình sẽ gọi cậu là Fuuka-san nhé”

“Wa ! Hoan hô, cảm ơn cậu”

Vừa khoanh tay trước ngực, Tataru vừa làm vẻ mặt sượng ra trò.

Với tình trạng này, chẳng mấy chốc Himeji cũng sẽ quen thôi. Tôi nghĩ vậy và cảm thấy an tâm từ tận trong tim, song đột nhiên Tataru lại hướng về phía tớ. Cổ cao hứng hỏi tớ với giọng điệu hồi hộp.

“Nè, nè...Shinohara-kun và Shirayuki-chan có mối quan hệ gì với nhau vậy ? Nếu được thì cậu có thể cho tớ biết được không ?”

Một câu hỏi được đặt ra với đầy sự hiếu kỳ. Mà không chỉ cô ấy, bất kể ai đi nữa cũng đều tò mò về nó. Vừa mới cất lên thôi nhưng tất cả mọi ánh nhìn đã đổ dồn về phía thẳng này, đến mức ngay cả da tôi cũng có thể cảm nhận được.

(Mối quan hệ gì, nhỉ...Cái này phức tạp bỏ bớ, một lời chẳng thể nào giải thích hết được)

Tôi lảm bảm trong thâm tâm... Nếu nói chính xác thì là “Người hỗ trợ” nhưng, tôi không cần thiết phải trả lời thẳng thắn như vậy. Liên quan đến câu hỏi đã được dự trù trước này, chúng tôi đã chuẩn bị sẵn câu trả lời chuẩn mực, hợp lý nhất.

Himeji đứng bên cạnh tôi từ tốn nói.

“Về chuyện đó thì, người trả lời phải là từ phía mình. Dù lúc này đang mặc đồng phục Eimei nhưng mình vẫn là người hầu của chủ nhân, của Shinohara Hiroto-sama. Thế nên, nếu hỏi bọn mình có mối quan hệ gì thì, câu trả lời rất đơn giản, chỉ là mối quan hệ [chủ tớ] thôi.”

“Wa, quả nhiên là vậy à”

Tatara mắt sáng ngời ngời trước lời giải thích của Himeji.

“.....”

Đối với thằng vừa mới tới từ bản địa như tôi, có thể nói từ người hầu ấy rất lạ lẫm. Tuy nhiên, ở trên đảo học viện thì lại khác, maid hay người hầu không phải chuyện gì lạ và cũng không hề hiếm. Tại hòn đảo sở hữu chế độ đặc biệt gọi là luôn đảm bảo cuộc sống sinh hoạt cho người rank cao này, những người trên 5 sao có thể thuê người giúp việc độc quyền cho mình. Ví dụ như nữ hoàng, cô gái tóc đỏ ấy chắc chắn phải đang sở hữu trên 50 người hầu nếu tính cả gia tộc.

Bởi lẽ đó, chúng tôi đã kết luận rằng, việc Himeji là maid nên được công khai rõ ràng.

“Hê.....wa, wa. Thích thật đấy, ước gì tớ cũng được như thế.....!”

Vì hiểu về vấn đề trên nên Tatara không bối rối thêm nữa. Tuy nhiên...

“...A-re ? Nhưng mà nhưng mà, hầu gái, tức là cậu đang sống ở nhà của Shinohara-kun nhỉ ?”

“? À, phải rồi”

Đúng là hai đứa đang sống cùng nhau nhưng, vì không thể nói chi tiết được nên tôi chỉ trả lời qua loa.

Ngay lập tức, Tatara đã đỏ mặt tía tai, cô ấy tiếp tục hỏi với giọng điệu như đang kìm nén nỗi xấu hổ.

“Vậy... Shinohara-kun có thấy cái cảm giác lạ ấy không ?”

“.....Cảm giác lạ ?”

“Đ, đừng bắt tớ phải nói chứ ! E-to, um, là... Kh, kh, không cưỡng nổi ấy !”

Tatara thốt lên trong khi nhắm tịt mắt lại. Mấy đứa con gái hóng chuyện cũng bất thành linh quay đi trước câu hỏi của cô ấy. Tôi cảm thấy họ đang xấu hổ thì đúng hơn chứ không phải ngượng, mà tóm lại tôi hiểu ý Tatara muốn nói. Và đương nhiên vì biết trước kiểu gì cũng có dạng câu hỏi này nên tôi đã chuẩn bị trước.

Tôi liên lắc đầu và trả lời với khuôn mặt tỉnh bơ.

“Không... tôi mới gặp cô ấy có 2 tuần thôi mà. Nên tôi chẳng có mấy cảm giác kỳ lạ ấy đâu.”

“Hee~ thế à ! Ể, vậy một đứa vừa hỏi chuyện này như tớ sẽ chẳng khác nào con ảo tưởng thích mấy trò dâm đẳng à ? Kh, không phải đâu ! Vì là lớp trưởng nên tớ chỉ muốn kiểm tra nề nếp của mọi người thôi ! Shinohara-kun đã đồ ! Đây chính là sự phê duyệt của lớp trưởng !”

Tatara viện cớ với khuôn mặt đỏ bừng.Có vẻ như mối quan hệ của tôi với Himeji sẽ được mọi người chấp nhận là mối quan hệ chủ tớ. Sau này chắc chắn sẽ không thể tránh khỏi sự xuyên tạc nhưng tạm thời, hiện tại mọi chuyện đã được thông qua.

Trong khi tôi mãi suy nghĩ linh tinh thì, chủ đề của nhóm Himeji đã chuyển sang giới thiệu về lớp 2-A (Chắc là để che giấu vẻ xấu hổ của Tatara)

“Lớp chúng ta có tất cả 36 thành viên đó. Giờ thêm Shirayuki-chan thì sẽ là 37 ! Vì là lớp đứng đầu trong toàn khối năm 2 nên mọi người ai ai cũng đều có thành tích tốt hết !”

“Hiểu rồi... Thế cả Fuuka-san nữa ư ?”

“Tớ á ? Tờ thì... ừm, tớ nghĩ nó không tệ nhưng cũng chẳng có gì tốt lắm. Không chỉ là lớp trưởng, hiện tớ đang làm trong cả hội học sinh và câu lạc bộ điền kinh nữa... E-to, tớ nghĩ mình phải luôn cố gắng hết mình.”

“Ế. Không không, Tatara-san cũng có thành tích tốt đấy thôi.”

Đối với sự khiêm tốn của Tatara, một nam sinh đã chêm vào ngay sau đó bằng giọng nói nhỏ nhẹ. Tsuji Yuki, cậu trai có nét mặt thanh tú, là đối tượng tôi hay nói chuyện nhất trong đám con trai của lớp. Với thanh điệu hơi cay nghiệt một chút nhưng trong thâm tâm cậu ta không hề có ý như vậy, và vì là một người luôn phép tắc, nên Tsuji đã giữ khoảng cách với Himeji bởi lời giới thiệu bản thân vừa rồi của cô ấy.

Cậu ta tiếp tục vừa hướng về phía Tatara cười nhạt vừa nói.

“Tatara-san là 3 sao mà. Lại còn nổi tiếng nữa. Hơn hẳn tớ”

“Cái cuối thì có liên quan gì ? Ừm... Thế nên tớ mới không nghĩ là mình tệ cho lắm. Nhưng mà nhé, ở lớp 2-A này có một người rất đặc biệt như Shinohara-kun mà... Ngoài ra, cấp độ của Shirayuki-chan chắc cũng phải hơn 3 sao đúng không ? Bởi vì tớ đã không thể xem được dữ liệu của cậu. Nè, đúng không Shinohara-kun ?”

“À, phải rồi. Himeji đang 4 sao mà”

“”Ồ ồ... !””

Trước câu trả lời của tôi, Tsuji và Tatara đã cất lên với vẻ thán phục. Thấy vậy Himeji khẽ gật đầu để thay cho lời nói. Dù 3 sao và 4 sao trông không khác nhau gì nhiều lắm nhưng, đối với đảo học viện này, chỉ cần cách nhau 1 sao thôi cũng đã có sự khác biệt rất lớn. Ability có thể dùng và quyền hạn được giải phóng sẽ được nói rộng ra rất nhiều.

Không ngạc nhiên lắm, Tatara liền dí mặt lại gần Himeji.

“Tuyệt quá ! Shirayuki có 4 sao lận. Vậy là lớp 2-A chúng ta có tới 6 người trên 4 sao rồi.U, t-tớ phải cố gắng hơn nữa mới được !”

“Quả đúng là lớp trưởng. Một con người luôn cầu tiến và ham học hỏi nhỉ. Nhưng có thực sự thế không. Bạn cùng lớp trên 4 sao ấy. Shinohara-kun là 7 sao thì ai cũng biết rồi, nhưng 4 sao thì không phải chỉ còn có Sawaki-san, Kitamura-kun và Wagahara-san à ? Giờ thêm Himeji-san thì phải là 5 chứ...”

“Ế, ai bảo cậu thế. Có 4 người tất cả, và còn một người nữa là....là..., a-re !? Tự nhiên mình quên mất tiêu, phải làm sao đây ?”

Đặt ngón trỏ lên cằm, Tatara bắt đầu trầm tư suy nghĩ. Sau một hồi không thông, cô ấy dần trở nên sốt ruột và nói với vẻ đầy tội lỗi rằng “Mình là lớp trưởng vậy mà !”. Không hẳn cứ là lớp trưởng thì cần phải nắm bắt toàn bộ thông tin của tất cả mọi người trong lớp đâu. Hơn nữa, học kỳ mới cũng chỉ vừa bắt đầu.

“Fuuka-san đúng là người tốt nhỉ. Mình thấy cảm xúc của cậu rất là trừu tượng.”

Himeji ngồi bên cạnh tôi nói lên cảm xúc của mình.

“Mumumu.....Không thể nhớ nổi ! Đầu hàng. Xin lỗi Shinohara-kun, cậu có thể cho tớ biết câu trả lời được không ?”

Tatara chấp hai tay vào nhau, hướng về phía tôi rồi cúi đầu cầu xin.

“.....Ế”

Vì đường đột quá nên tôi đã không thể thốt nên lời.

Có thể chỉ cho tớ biết câu trả lời được không... Dựa theo nội dung cuộc trò chuyện thì, hình như Tatara đang tìm kiếm “người 4 sao còn lại trong lớp là ai ?” nhỉ. Theo lẽ thường sẽ chẳng bao giờ có chuyện một người kỳ cựu lâu năm lại đi hỏi kẻ mới chuyển đến như tôi cả. Song thực tế lại khác.

Bởi lẽ tôi là 7 sao _____ là người sở hữu mức rank cao nhất trên đảo học viện và có thể tự do truy cập mọi thông tin. Tuy nhiên, mấy chuyện riêng tư thì vẫn có giới hạn nhưng, về phần tên tuổi, học viện hay mức rank cá nhân đều là thông tin được công khai. Do đó, không thể nào có chuyện tôi lại không biết mức rank của đối tượng thấp hơn mình.

Song, với thằng lừa đảo, cưỡng chế can thiệp lên hệ thống như tôi thì...

(Đậu xanh, là tấn công bất ngờ à)

Tôi phun ra mấy lời nói trong thâm tâm với biểu cảm không thay đổi.

Tất nhiên, không phải là tôi chưa dự tính trước mấy tình huống kiểu này. Những nguy hiểm luôn rình rập ngoài game, những tình huống không khó để có thể lọt lỏp mặt nạ của tôi. Do tần suất bắt gặp khá cao nên tôi luôn đeo tai để đề phòng bất trắc, và những lúc như vậy tôi đã phải ngay lập tức liên lạc đến company. Chuẩn bị đã xong, hoàn hảo.

....Vâng, đáng nhẽ ra phải là thế nhưng rất tiếc đời lại đẽch được như mơ.

(Đù mé, sao lại có tiếng ngái ngủ phát ra từ tai nghe vậy trời ?)

Dù có vắt cái tai lên để nghe như thế nào đi chăng nữa, tôi cũng chỉ nghe được tiếng khò khò duy nhất. Ngoài ra, thỉnh thoảng còn có cả tiếng chẹp chẹp nữa chứ, thím Kagaya ơi. Cơ mà giờ đâu phải lúc để bận tâm mấy thứ đó.

(Người đảm nhiệm hỗ trợ từ xa là Kagaya-san thay cho Himeji. Không lẽ bà nghĩ vì là ngày đầu nên chắc chắn có gì xảy ra đâu nên cứ thế ngủ như chết luôn... thiệt tình)

Vừa suy đoán tôi vừa thờ dài, tôi chắc đến 8, 9 phần là mình đoán đúng. Để xoay chuyển tình thế, tôi hắng giọng một phát rồi trả lời Tatara với vẻ bình thản.

“À Tatara. Ý cậu câu trả lời là sao ? Xin lỗi, vừa rồi tôi không để ý lắm.”

“E-to, là câu chuyện nhân vật 4 sao thứ 4 trong lớp 2-A. Sawaki-san này, Wagahara-san này và Kitamura-kun. Tớ biết 3 người ấy nhưng còn một người nữa thì không nhớ ra nổi !”

“Phải rồi. Dù chẳng phải vấn đề gì quan trọng nhưng cứ để thế mà kết thúc câu chuyện thì, tôi cảm thấy cứ khó chịu trong lòng sao ấy”

“Với tớ nó không phải vấn đề khó chịu hay thoải mái. Đường đường là lớp trưởng mà lại không nhớ nổi bạn cùng lớp mình, cái này có liên quan đến danh dự của tớ đó. Thế nên là xin cậu đây Shinohara-kun, hãy bật mí cho tớ đi”

Tatara nắm lấy tay tôi, khẩn cầu nói. Tôi thử xem xét kế hoạch khác khi không thể đánh trống lảng nhưng, dường như nó lại không thuận lợi cho lắm.

Làm sao để thoát đây, khi đang mãi lo lắng với khuôn mặt tỉnh bơ thì, đột nhiên tôi nhận ra gấu áo mình đang bị kéo.

(.....Ưm ?)

Dấu hiệu lén lút ấy được lặp đi lặp lại mấy lần. Là Himeji. Cô ấy đã tiến lại gần thêm một chút khi đang đứng bên cạnh tôi. Cô nàng ra dấu hiệu cho tôi và tránh ánh mắt của Tsuji với Tatara.

(Đây là, dấu hiệu được dùng trong trường hợp khẩn cấp... E-to, nếu kéo áo 3 lần liên tiếp thì sẽ là “cho em mượn tai của anh”)

Vừa nghĩ về cuộc họp tối hôm qua tôi vừa lẩm bầm trong thâm tâm.

Cho em mượn tai của anh... nghĩa là Himeji đã biết câu trả lời. Chắc cô ấy đã truy cập vào danh bạ của học viện bằng cách nào đó. Cơ mà, cách thức thì sao cũng được, với tôi điều quan trọng lúc này là làm sao để Himeji truyền đạt lại được cho thằng này.

Tất nhiên, cách nhanh nhất chính là nói thẳng vào tai tôi, song cái việc làm lộ liễu ấy chắc chắn sẽ không thể.

Vậy di chuyển đến chỗ khác thì sao, tôi cũng đã tính đến phương án này nhưng nó lại khá nguy hiểm. Tự nhiên hai người chúng tôi chẳng nói chẳng rằng mà rời khỏi lớp học thì, điều đó sẽ khiến người khác trở nên khó hiểu và có thể sẽ biến thành cuộc tranh cãi. Lúc ấy, sự nghi hoặc sẽ đạt đỉnh điểm.

(Quả nhiên, chỉ còn cách hỏi Himeji ngay tại đây thôi và làm sao để bọn họ không nhận ra nữa)

Vừa nuốt nước bọt ừng ực, tôi vừa lẩm bầm trong thâm tâm. Tại sao tôi phải nếm trải sự đáng sợ trong mặt trái của cuộc sống hàng ngày như thế này chứ. Tại Kagaya-san đang ngủ nướng nên tôi cũng đành chịu. Hơn nữa, à phải rồi, nếu muốn bảo vệ lời nói dối cho đến cuối cùng, mình đâu thể để cái tình huống cỡ này làm khó được nhỉ.

.....Yoshi.

“? U, um...E. e-hèm... em xin lỗi.”

Cất lên bằng tông giọng quỵến rũ, Himeji liền đứng thẳng dậy, một tay che miệng. Tuy nhiên, ngay sau đó cô ấy đã quay trở lại sắc mặt vốn có của mình. Thấy vậy, tôi đặt tay lên lưng cổ và ra một dấu hiệu khác. Vì phản ứng của Himeji rất nhanh nên cả Tsuji và Tatara đang háo hức chờ câu trả lời không ai may mắn nghĩ ngờ gì.

Nhân tiện, chỉ thị tôi ra cho Himeji là “Nói cho tôi đi”.

“A...Chủ nhân, dây giày của anh tuột kia.”

Himeji che miệng như để giấu đi cơn buồn đang chạy quanh lưng, ngay khi tôi bỏ ngón tay ra, cô ấy liền cúi xuống rồi với lấy đôi giày vải của tôi. (Dù gọi giày vải nhưng thực chất nó chỉ là đôi giày thể thao bình thường)

“Ưm ? Ấy không sao đâu, tôi tự làm được mà”

Sau khi xem xét hành động của Himeji, tôi nhanh chóng theo sau cô ấy và nói nhỏ. Vì cùng hành động và nhắm vào mục tiêu giống nhau nên, ở khu vực dưới bàn, khuôn mặt của tôi và

Himeji đang rất sát nhau. Nét mặt chinh tề, đôi mắt màu xanh biếc trong trẻo nhìn tôi chăm chăm.

“Ừc.....”

Dù nhận thức được tim mình vừa trở nên loạn nhịp, nhưng tôi vẫn cố gắng quay sang trái. Còn Himeji thì đang trong tư thế dí sát vào tai tôi. Dẫu có thể nói hành động này hết sức tự nhiên nhưng chúng tôi không thể duy trì nó mãi được.

Giả vờ buộc lại dây giày xong, khi tôi ngửa mặt lên thì, ngay lập tức tiếng nói thì thào đã đập vào tai mình cùng với hơi thở của cô ấy.

“Em xin phép chủ nhân. Về câu hỏi vừa nãy thì hình như là Nakano Mirei-sama ạ”

“.....”

Lần này thì đến lượt tôi phải chịu cảm giác nhột nhột bên tai. Đứng lên nhưng không thay đổi nét mặt, tôi nói lời xin lỗi với Tatara đang nghiêng đầu về phía tôi, sau đó tôi lúi thủất bị ra từ trong túi.

“Về câu hỏi của cậu lúc nãy, ai là người thứ tư đạt rank 4 sao trong lớp nhỉ. Tôi có điều tra qua thiết bị rồi, tuy chưa nói chuyện bao giờ nhưng hình như là Nakano thì phải”

“À ! Đúng rồi. Là Mirei-chan ! Hình như cậu ấy mới thăng cấp khi lên lớp thì phải ! Haa, tự nhiên mình quên mất tiêu. Cảm ơn cậu nhé, Shinohara-kun, cậu đã giúp tớ nhiều lắm”

Tatara cảm ơn tôi rồi rút, Tsuji đứng bên cạnh thì khẽ gật đầu rồi lẩm bầm rằng “ra là người ấy à”. Còn tôi với Himeji thì thở phào nhẹ nhõm.

Và rồi.

(Đằng nào cũng dùng thiết bị, không phải mình có thể chỉ cho họ bằng DM được à)

Vấn đề quan trọng này, có thể họ cũng nhận ra rồi nhưng dẫu sao mọi chuyện đã trôi qua an toàn nên ta kết thúc nó ở đây thôi.

*

*

#

Vào giờ nghỉ trưa

“Đây là phần của Himeji nhé”

Ngồi bên hàng ghế dài trong sân vườn không có ai, tôi và Himeji lấy cơm trưa ra.

Bình thường tôi luôn sử dụng cơm hộp tự làm của Himeji nhưng, do sáng nay cô ấy hơi bận với thủ tục chuyển trường nên tôi đành phải thu mua bánh mì. Phải là thu mua chứ không phải mua. Theo như lời đồn, tại bộ phận mua hàng, nếu không thể thắng game của bà chủ bán hàng thì sẽ không được cấp quyền nhập hàng, ai muốn bữa trưa phong phú hơn sẽ phải lặp đi lặp lại cuộc chiến khốc liệt như thế mỗi ngày.

Quang cảnh điển hình trong điển hình, là biểu tượng tượng trưng cho bầu không khí chiến đấu ở Eimei.

Vì tỉ lệ thu mua đặc sản choco cornet khá cao nên mọi người ai cũng cho rằng chắc tôi sẽ đột phá vòng vây và nhắm đến chúng đây. Tuy nhiên, tôi chỉ nhờ bàn tay của Himeji và Kagaya-san mới ngủ dậy để thu mua bằng chiến thắng gian lận.

“Ế... ? Dù anh có nói vậy nhưng”

Khi tôi định lấy cornet nóng mềm ra đưa cho Himeji thì, cô ấy tròn tròn đôi mắt xanh biếc rồi ngạc nhiên cất lên.

“Em nhận cũng được sao ạ ? Đó là đồ của anh mà”

“À, tôi nghĩ mình ăn sandwich là được rồi, với lại người thắng game mô phỏng ban này là cô mà...À nếu cô không thích thì tôi cũng không ép”

“E, em không có nói là mình không thích”

Trở nên bất động trong chốc lát, Himeji giữ nguyên tư thế đặt hai tay lên đùi rồi quay đi đánh trống lảng. Nhận lấy cái bánh choco cornet từ tôi bằng cử chỉ như để che đi sự ngượng ngùng, cô ấy nhìn chằm chằm vào nó một lúc rồi cắn một miếng nhỏ.

“Măm...ư...ực....măm măm”

“Này, cô ổn chứ Himeji ? Đâu cần phải ăn gấp như vậy”

“Ha ! E, em xin lỗi. Vì nó ngon quá nên em không dừng lại được.”

Vừa cắn một miếng xong, Himeji đã tròn tròn mắt trong chốc lát, sau đó cô ấy cứ tiếp tục cắn với vẻ hạnh phúc cho đến khi không thể ăn thêm nữa. Bờ má nhuộm đỏ ngượng ngùng. Có thể khiến một Himeji luôn tỏ ra bình thản phải làm vẻ mặt như vậy, quả không hổ danh là món bánh mì được yêu thích nhất học viện.

“Tôi cũng làm miếng xem sao.”

Không thể kìm hãm cơn thèm thuồng sau khi nhìn cử chỉ đáng yêu của cô ấy, tôi liền lấy cái sandwich ra từ trong túi. Tại khu vườn chỉ có hai người tọa lạc, tôi từ từ thưởng thức bánh mì.

“Cảm ơn vì bữa ăn...”. Vài phút trôi qua khi ăn xong bánh và tráng miệng bằng sữa bò, Himeji chấp tay lại, cất lên rồi lau miệng bằng chiếc khăn tay sạch. Xong cô ấy nói

“Về chuyện lúc này... chúng ta cũng cần chuẩn bị thôi nhỉ, chủ nhân”

“Chuẩn bị ? À là cái sự kiện ấy à”

Ngay khi tôi đáp lại, Himeji liền gật đầu.

Vấn đề cô ấy đang nhắc tới chính là sự kiện <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> mà sáng nay cô Nana-chan đã nêu ra trong tiết sinh hoạt sáng nay. Dù vấn đề chuyển trường của Himeji đã giải quyết xong, nhưng đối với chúng tôi đây vẫn là vấn đề rất quan trọng.

“Sự kiện thường niên của học viện Eimei, <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu>. Một sự kiện mang tính khuynh hướng được tổ chức vào đầu tháng 4 hàng năm. Nếu nói cụ thể hơn thì, chắc là hội tuyển chọn dành cho <Cuộc chiến cạnh tranh ngoài trường> quy mô lớn ạ”

Vừa hướng về phía tôi Himeji vừa thuật lại.

Đúng như cô ấy nói, <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> là một loại hình thức tuyển chọn dự bị. Cuộc chiến trong khuôn viên trường để quyết định <Team chọn lọc> tham gia sự kiện cạnh tranh với trường khác. Trong số các học viện lựa chọn thành viên tham gia bằng số sao đơn thuần thì, Eimei lại tổ chức sự kiện thường niên bao gồm cả ý nghĩa nhằm giới thiệu quyết đấu đến các tân sinh.

“<Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> à”

Gõ cộp cộp vào tai nghe bên phải, khi xác nhận được rằng Kagaya-san đang canh chừng xung quanh cho mình, tôi cất lời.

“Với cái luật đơn giản này thì ta hiểu theo cách thức sinh tồn cũng được nhỉ ? Đầu tiên toàn bộ học sinh Eimei sẽ là người tham gia, và ai bị đánh bại sẽ out ngay lập tức. Cứ như vậy, người tham gia giảm dần cho đến khi chỉ còn một nhân vật sống sót, và nhân vật ấy cũng chính là kẻ chiến thắng. Có thể nói, game này giống như PUBG hay APEX nhỉ”

“Vâng, lý giải theo cách của anh cũng không sai ạ”

Khẽ gật đầu, Himeji giờ ngón trở trên tay phải rồi nói.

“Trong vòng một tuần từ ngày mai, bao gồm cả thứ 7 thì vừa tròn 7 ngày. Dưới hai điều kiện [trong khuôn viên học viện Eimei] và [từ 8 giờ sáng cho đến 5 giờ chiều], mệnh lệnh đặc biệt với tên gọi <Tập huấn> sẽ được thông qua. Người tham gia của <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu>, về cơ bản thì là toàn bộ học sinh của Eimei chưa bị out, và vì là <Game ảo> có thể đăng ký tự do nên nếu thất bại ta sẽ mất quyền khỏi <cuộc chiến tuyển chọn trong khu>. Ngoài ra, số sao cũng không ảnh hưởng gì khi thua”

“À. Cơ bản là nó giống như game bình thường nhưng, phần xử lý hậu trường lại hơi khác một chút nhỉ. Ví dụ như, khác với <Quyết đấu>, Trong <Tập huấn> ai cũng có thể tiến hành đăng ký mà không quan trọng cấp bậc . Mà phía tôi thì, tôi không nghĩ rằng mình sẽ thách đấu với ai đó.”

Vừa lẩm bẩm tôi vừa cười khò.

Việc ai cũng có thể đăng ký chính là sự khác biệt lớn nhất giữa quyết đấu và tập huấn. Trong quyết đấu, ta chỉ có thể tiến hành đăng ký với đối tượng rank cao hơn bản thân, nhưng với tập huấn giới hạn đó đã bị phá bỏ hoàn toàn. Và cả nội dung ganh đua cũng không phải “đánh bại càng nhiều càng tốt” mà là “sống sót càng lâu càng tốt”, bởi vậy việc nhắm đến người mới hay người rank thấp sẽ chẳng được lợi lộc gì.

Chưa hết.

<Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> có khái niệm gọi là “Trạng thái giao chiến”. Đó là trạng thái “tiến hành đăng ký <Tập huấn> với ai” hay “Nhận đăng ký <Tập huấn> từ ai”. Trong trường hợp này, cả hai người chơi sẽ đều không được đăng ký <Tập huấn> với ai khác nữa và ngược lại, cũng không thể nhận đăng ký. Hay có thể nói, đây chính là quy chế đến trước. Ở <cuộc chiến tuyển chọn trong khu>, thời điểm mà ta nhận đăng ký từ ai đó, sự chấp thuận sẽ được tự động ban hành, dù không muốn nhưng ta cũng chỉ còn cách là chiến.

Với cơ chế này, thoát nhìn như ta có thể câu kiếm thời gian nhưng... Tiếc thay, nó không ngon ăn như vậy. Bởi vì “trạng thái giao chiến” nếu không được tiến hành trong vòng 24 giờ thì cả hai người sẽ bị cưỡng chế loại bỏ như là một hình phạt dành cho kẻ thua cuộc. Quả đúng là luật do bà hiệu trưởng đặt ra có khác, không hề có kẽ hở nào cả.

“Vâng, đại khái là vậy ạ”

Sau khi tôi kết thúc việc ôn tập lại bài, Himeji khẽ gật đầu rồi cất lên. Cô ấy tiến đến gần rồi nhìn chăm chăm vào tôi bằng đôi mắt màu xanh biếc trong trẻo.

“Dù chỉ là <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> nhưng anh cũng không được thua đâu đấy, chủ nhân”

“.....À”

Trước lời tuyên bố của Himeji, tôi đáp lại với vẻ mặt nghiêm nghị.

Không được phép thua... đối với tôi điều đó là hiển nhiên rồi. Tuy cuộc tập huấn ảo không liên quan đến sao, nhưng với tư cách là kẻ mạnh nhất học viện như tôi việc không qua được mấy sự kiện của trường thì sẽ không hay ho cho lắm. Nếu bị mĩa mai, bị coi thường hay bị nghi ngờ thì lời nói dối cũng sẽ tự động bị phát giác.

Song, nếu dành chiến thắng <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> thì, mọi địa vị của tôi trong trường sẽ được đảm bảo. Trở thành Ace của Eimei - ngôi trường luôn mang tư tưởng chủ nghĩa thực lực cũng đồng nghĩa với trở thành căn cứ vững chắc để bảo vệ lời nói dối.

Thế nên là....

“Trước hết chúng ta sẽ dành chiến thắng <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu>, và biến Eimei hoàn toàn thành dưới sự điều khiển của tôi. Mà, đây là điều kiện tối ưu tiên để củng cố địa vị lúc này nhĩ.”

“Vâng, đúng như anh nói, chủ nhân. Và vì lẽ đó nên em mới ở đây.”

Bộp, đặt một tay lên ngực, Himeji khẽ nở nụ cười.

Phải, thực ra việc hiệu trưởng chiêu mộ Himeji đến Eimei vẫn còn một lý do nữa, đó chính là <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> này. Để trở thành kẻ thắng cuộc trong đám người tham gia rank cao, đối với tôi mà nói, dường như là bất khả thi. Và trong số đám đông ấy, chắc chắn không ít người hiện đang muốn <Tập huấn> với tôi. Những người mang trong mình sự hiếu kỳ đơn thuần, người không có ý định thắng sự kiện nên cũng chẳng quan tâm đến rủi ro, hay những kẻ muốn trở nên nổi tiếng bằng việc thắng tôi. Từ tình huống ấy, hiển nhiên tôi sẽ liên tục bị nhắm đến trong <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> rồi.

Dẫu vậy, vì không được phép thua nên Himeji mới ở đây để hỗ trợ tôi.

Nhìn tôi chăm chăm, cô ấy tiếp tục nói bằng giọng điệu như thì thào.

“Với <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu>, ngay cả các rank cao cỡ 5 sao hay 6 sao cũng rất dễ bị đánh bại. Bởi vì ngoài việc phải liên tục chiến đấu, giới hạn thời gian lớn nhất từ lúc đăng ký <Tập huấn> cho đến tiến hành chỉ có 24 giờ, thế nên ta hoàn toàn không có thời gian để chuẩn bị. Thành thực, đối với chủ nhân mà nói đây toàn những yếu tố bất lợi không... Tuy nhiên, dù vậy... Chúng ta vẫn sẽ dành chiến thắng tuyệt đối và biến cái mạnh nhất của anh thành sự thực nào.”

“À...Đúng là chỉ còn cách đó thôi nhĩ”

Tôi gật đầu đồng ý trước lời nói nhiệt thành của Himeji. <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> từ ngày mai đối với tôi sẽ toàn tràn ngập bất lợi, cơ mà không hẳn là tôi không thể làm gì. Để vượt qua 7 ngày thử thách, tôi cần phải chuẩn bị và bàn luận ngay tại đây.

“Mà, gọi là chuẩn bị nhưng thực ra chỉ là giảm số lần nhận đăng ký <Tập huấn> thôi nhĩ. Hay đúng hơn, chiến lược lấy tiêu đề né tránh mục tiêu làm nòng cốt. Sử dụng ability hỗ trợ và sự dẫn dắt của company, ta sẽ cố gắng hết sức để tránh <Tập huấn>. Chỉ vậy thôi nhĩ.”

“Vâng. Liên quan đến <Tập huấn> đã được thiết lập thì, ta chỉ còn cách đối phó với nó như một trận game thông thường nhưng, luật đăng ký <Tập huấn> của <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> có giới hạn thời gian và địa điểm là “từ 8 giờ sáng cho đến 5 giờ chiều” và “trong khuôn viên học viện Eimei”. Hơn nữa, đối với các game bình thường phải đăng ký thông qua mạng thì, trường hợp của <Tập huấn> sẽ hơi khác một chút, vì phải thao tác hướng trực tiếp thiết bị lên đối tượng muốn đăng ký nên, nếu ta giữ một khoảng cách nhất định và không cho người đó lại gần thì họ sẽ không thể tiến hành đăng ký được. Nếu cứ tiếp tục luôn lách như vậy ta có thể tránh được phần lớn tầm ngắm của nhiều người.”

“À, bởi vậy nên company cũng chuẩn bị chu đáo nhĩ. Lát nữa sau khi hiệu trưởng gọi tôi ra thì, về lối thoát chúng ta sẽ _____”

“Hi, Hiro-kyun, Hiro-kyun ! Xì tốp ! Dừng lại ngay ! Hình như có ai đó đang đến !”

Vào lúc ấy, đột nhiên có giọng nói phát ra từ tai nghe bên phải đã chặn ngang lời nói của tôi. Giọng nói của Kagaya-san cất lên với vẻ luống cuống. Khác với sáng nay, lần này chị ấy đang trong phong thái công việc hân hoan.

“.....(Ừc).....”

Chỉ trong khoảnh khắc, tôi và Himeji đã chạm mắt nhau. Không suy nghĩ gì nhiều, tôi liền đổi chủ đề. “Nhắc mới nhớ, cái tiết học vừa nãy ấy...”

Ngay lập tức chỉ sau vài giây, có một cô gái đã tiến đến trước hàng ghế dài nơi tôi với Himeji đang ngồi đúng như Kagaya-san cảnh báo.

“A ! Đây rồi đây rồi. Là Hiroto-kun nhỉ. Đúng không ?”

“.....Ừm ?”

Đứng lại trước mặt tôi, cô gái bắt chuyện trong tư thế kiêu cú người rồi nhìn ngó. Từ cung cách nói chuyện thì không thể nào cô ấy là người qua lại được. Thấy vậy, tôi từ từ ngửa mặt lên.

“.....Ehehe”

“.....”

Như nhận phải một cú sốc lớn, bất giác tôi đã không thể thốt nên lời.

Cô gái đột nhiên bắt chuyện với tôi, theo ngôn ngữ chuẩn thì là một người đẹp đúng nghĩa. Bầu không khí toát ra cứ như của một idol vậy. Nét mặt chinh tề và có phần ngây thơ. Mái tóc hai bím màu hạt dẻ dài ngang vai, cộng thêm vẻ hiền lành thân thiện như làm tôn thêm nét đẹp cho cô ấy. Dáng người mảnh khảnh y như một loài vật nhỏ đáng yêu khiến ai nhìn vào cũng muốn ôm ấp, bảo vệ. Một cô nàng đúng chuẩn mực của phái yếu.

Thấy tôi không có phản ứng gì, cô ấy liền phồng má.

“Mu...Nè Hiroto-kun, cậu đang bơ tôi à ? Noa-chan siêu dễ thương này đã phải lấy hết dũng khí để bắt chuyện với cậu vậy mà, cậu không thấy như thế hơi tàn nhẫn sao”

“Không, tôi có định bơ cô đâu”

“Thế à ? Vậy tức là cậu cũng say mê Noa rồi đúng không. Ra vậy, ra vậy ♡, ừm, nếu đã thế thì đành chịu nhỉ.”

Ehehe... Cô gái vừa phồng mũi vừa trả lời một cách tự mãn. Noa hình như là tên của cô ấy. Song, vì còn nhiều điều chưa rõ quá nên tôi đã hỏi.

“Thế, rốt cuộc cô là ai ?”

“Noa á ? Noa là Akizuki Noa. Làm quen nhau nhé ♪”

Cô gái _____ Trước câu hỏi của tôi, Akizuki nghiêng đầu, chấp hai tay ra sau rồi cười nói. Mái tóc hai bím cũng đung đưa theo nhịp điệu.

“Tuy đáng đáp có hơi thấp so với mọi người nhưng, nhìn vậy thôi chứ chị hơn Hiroto-kun một tuổi và là senpai của cậu đó. Hay đúng hơn là chị sinh trước cậu nhé”

“Năm ba ? Hê, thế à... À, nếu thế thì tôi xin lỗi về cách nói vừa nãy _____”

“Mu ? À, không sao đâu. Cậu không cần phải bận tâm. Bởi vì trên hòn đảo này cấp độ rank mới quan trọng hơn mà.”

Vẫy vẫy một tay phủ nhận, Akizuki khẳng định như chẳng có vấn đề gì. “Vậy thì thôi”, ngay khi trả lời như thế xong, chị ta liền tiếp cận tôi (Là tiếp xúc vật lý). Từ bộ ngực đầy đặn cho

đến vùng xương quai xanh và vùng gáy đầy gợi cảm, chúng liên tục đập vào mắt tôi. Đường như tôi còn thấy cả dây áo lót nữa. Bất giác tôi đã phải quay mặt đi.

Tôi chẳng rõ Akazuki có đang để ý phản ứng của mình không nữa, chị ta khẽ nhấp môi rồi tiếp tục cất lên.

“Quan - Trọng - Hôn.....Ehehe, quả nhiên là cậu rất mạnh nhỉ, Hiroto-kun ♪. Một mình chiến game ảo thu mua này, đây là lần đầu tiên Noa chứng kiến đấy.”

“Ế ?.....À hiểu rồi, thế nên chị mới đuổi theo tôi đến tận đây à”

Giờ thì đã rõ. Đúng là chuyện này cũng không có gì gọi là lạ cho cam. Tuy nhiên, nếu nhìn kỹ thì dường như Akizuki đang giấu một cái túi ở sau lưng. Và cái túi ấy chính là choco cornet.

“.....Không phải chị cũng thắng rồi à.”

“A, lộ rồi sao ? Tehehe, sơ xuất quá...Nhưng chị thắng là điều hiển nhiên thôi. Bởi Noa-chan là người thông minh, tài giỏi, siêu dễ thương mà ♪”

Trước lời nói có phần ngạc nhiên của tôi, Akizuki tuyên bố thắng mà chẳng tỏ ra khiêm tốn gì hết. Chị ta lấy cái choco cornet ra, liếm phần kem bánh rồi làm khuôn mặt thỏa mãn “Ừm ♡”. Có thể nói cô ấy trông rất láu cá, lém lỉnh... Song, về trường hợp của Akizuki thì, vì thực sự rất dễ thương nên ngược lại, tôi cảm thấy tính cách của cô cứ sao sao ấy.

“E-hèm”

Để không bị cuốn theo cô ấy, tôi hắng giọng lại rồi vào chủ đề chính.

“Thế ? Chị có chuyện gì với tôi sao, Akizuki”

“Chuyện ? Chuyện á..... mà, có thì cũng có nhưng....”

Vừa để tay lên cằm Akizuki vừa lẩm bẩm, sau đó chị ta đảo mắt nhìn ra chỗ Himeji. “Ừm ừm”, khẽ gật đầu rồi chị ta nở nụ cười như muốn trêu chọc.

“Ehe.....Không lẽ Noa đang làm phiền hai người à ? Thế nên cậu mới nổi giận đúng không ? Hiroto-kun.”

“Tôi đâu có nói vậy. Chuyện gì ở đây ý tôi không phải can thiệp, mà chỉ là một câu hỏi đơn thuần thôi. Tuy không có hoan nghênh chị nhưng tôi không nghĩ chị gây cản trở hay gì cả.”

“Gì chứ, ra là vậy à. Ehehe, vậy Noa cũng ở đây nữa. Noa cũng chỉ đơn thuần là muốn bắt chuyện với Hiroto-kun thôi mà ♪. E-to, thực ra Noa thắc mắc này giờ rồi... không lẽ hai người đang hẹn hò sao ?”

“Hai người... Là tôi với Himeji á ? Nếu chị đang tò mò thì đó là một hiểu lầm lớn đấy.”

“Ế, thật không ? Nhưng mà nhé, hai người là chủ nhân và hầu gái đúng không ? Luôn luôn ở bên nhau mỗi ngày đúng không ? Nếu mà không có gì xảy ra thì đúng là kỳ mà ♡”

“Có gì kỳ đâu. Chị thích tưởng tượng sao thì tùy, nhưng đừng có áp đặt tôi với người khác.”

“Fu, không lẽ sai sao... ra vậy ra vậy. Ừm, nếu thế thì....yaayy”

(Ừc !?)

Akizuki lẩm bẩm cái gì đó ngay khi tôi đáp lại, thế rồi đột nhiên chị ta ngồi xuống hàng ghế dài của chúng tôi cùng với giọng nói lém lỉnh của mình. Về vị trí thì, ở ngay sát bên tay phải tôi, phía ngược lại so với Himeji. Hơn nữa, chị ta cũng chẳng thèm quan tâm đến khoảng cách luôn.

“.....Ehehe ♡, như thế này sẽ dễ nói chuyện hơn đúng không ?”

“Thì đúng vậy, nhưng tôi đang nóng lắm nên chị tránh ra đi.”

”Ế. Có sao đâu. Được Noa dễ thương này ngồi cạnh là phần thưởng cho Hiroto-kun đó ? Nào, cơ hội hiếm có này cậu cứ hưởng thụ đi, không cần phải kiềm chế đâu.....♡”

Vừa nói vừa nhìn tôi, song Akizuki không hề tỏ ra e dè hay gì cả, đã thế lại còn ôm lấy cánh tay của tôi nữa. Tư thế trông chẳng khác gì một cặp đôi trong công viên. Bộ ngực đầy đặn thì dán chặt vào người tôi, còn mái tóc mềm mại và hơi thở yêu kiều chạm qua cổ cảm giác hơi

nhột, toàn thân như bị cuốn lấy bởi mùi hương ngọt ngào của quýt hồng khiến đầu óc tôi dần trở nên...

(___ A, đau ?)

Nếu tôi không bị Himeji cầu cho một phát thì đã đánh mất ý thức luôn rồi.

E-hèm, tôi hằng giọng rồi quay lại chủ đề chính.

“Thiệt tình..... Sao chị không vào vấn đề chính luôn đi Akizuki. Nếu không có chuyện gì thì về đi.”

“Ừm. Mô, cậu thiếu kiên nhẫn thật đấy, Hiroto-kun. Rồi thì vấn đề chính”

Tách ra khỏi người tôi với vẻ mặt bất mãn, Akizuki gật đầu đồng ý. Chị ta thay đổi giọng điệu rồi bắt đầu nói.

“Chuyện Noa muốn nói là vấn đề sự kiện. <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu>... cậu cũng biết rồi đúng không ?”

“À, cũng đại khái. Tuy chẳng hứng thú lắm nhưng tự nhiên nó cứ đập vào mắt thôi”

“Phải rồi nhỉ. Còn một điều nữa là, LNN. Ứng dụng mà Libra đang vận hành và là mạng lưới thông tin lớn nhất trên đảo học viện. Tại đó, họ đã làm phiếu khảo sát cho <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> từ ngày hôm kia. Như là dự đoán thứ hạng, chiến lược, hay tập huấn với ai này... ngoài ra còn nhiều thứ linh tinh khác nữa. Nè, cậu có biết không ?”

“Ừm.....Không, tôi mới nghe lần đầu. Mà, nếu là libra thì đây hẳn là kế hoạch của họ rồi”

Tôi trả lời thẳng chứ không chất vấn hay đoán già đoán non. Tuy đã gặp Kazami của Libra nhiều lần nhưng, tóm lại cô ấy thuộc kiểu người rất thích mấy loại sự kiện náo nhiệt như trên. Do đó, hiển nhiên cô sẽ bị thu hút bởi <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> rồi.

Song, vì lần này là sự kiện của học viện Eimei nên Libra hầu như không thể can thiệp trực tiếp được.

“.....Hừm ? Trông Hiroto-kun không quan tâm mấy nhỉ. Mà, cũng đúng thôi nhỉ”

Trước câu trả lời chẳng mấy hứng thú của tôi, Akizuki ngồi bên cạnh đáp lại với vẻ kì kì. Bầu không khí vui tươi, ấm áp của chị ta khi nãy tự nhiên biến mất trong khoảnh khắc, cả giọng nói cũng trở nên thờ ơ.

(Gì chứ... ?)

Tôi nhàu mày khó hiểu. Tuy nhiên, bỗng chốc biểu cảm của Akizuki đã quay trở lại như lúc ban đầu và tôi hoàn toàn chưa kịp hỏi về vẻ mặt kỳ lạ ấy của chị ta. Không lẽ tất cả chỉ do mình tưởng tượng quá thôi sao.

Akizuki tiếp tục câu chuyện bằng giọng điệu lém lỉnh.

“Ehe..... thế này nhé. Sau khi xem thông báo từ LNN vừa mới tới thì chị đã thấy kết quả khảo sát dự đoán thứ tự đó. Mà, tất nhiên Noa-chan mạnh mẽ, siêu dễ thương này sẽ đứng ở vị trí top cao rồi. Thế nhưng, quả nhiên Hiroto-kun còn hơn cả thế nhỉ. Ehehe, cậu tuyệt thật đấy ♪”

“Hê, thế à..... Mà, do bọn họ tự kỳ vọng thế thôi”

Tôi khẽ nhún vai rồi làm bằ bằng giọng điệu như chẳng có gì to tát.

Akizuki tiếp tục đàm thoại về sự kiện và thông tin của Libra thêm ít phút, một lúc sau, chị ta liền nhận ra rằng giờ nghỉ trưa sắp kết thúc. Vào khoảng thời gian sát nút, chị ta gõ vào lòng bàn tay rồi cất lên.

“Ừm, đến giờ rồi à. Ehehe.....Vây tạm biệt nhé, Hiroto-kun. Cảm ơn đã nói chuyện với Noa.”

Đứng lên, vẫy đôi tay nhỏ nhắn rồi Akizuki rời đi. Đi được vài bước, đến giữa chừng chị ta bỗng đứng khựng lại, tiếp tục vẫy tay và nói với nụ cười tươi sáng rằng “Chúng ta cùng cố gắng nhé ♪”

“.....”

Chúng tôi im bất, chẳng nói chẳng rằng mà chỉ dõi theo tấm lưng Akizuki. Vài giây sau, cả hai đã cùng thở dài và Himeji đã mở lời trước.

“Là lời cảnh báo nhỉ”

“Cảnh báo ?”

“Vâng. Akizuki Noa-sama, chị ấy là học sinh lớp 3-A của học viện Eimei, hiện đang ở rank 6 sao và được mọi người ví như [Tiểu ác ma]. Ở học viện này có tất cả 3 học sinh 6 sao nhưng trong số đó, chị ta là người có thành tích quyết đấu nổi bật nhất. Có lẽ sự kiện tới đây chị ta sẽ là sự tồn tại rất đáng quan ngại đấy ạ.”

“6 sao !? Thật luôn, không ngờ cô ta lại là kẻ mạnh như vậy”

“Vâng. Hơn nữa... Phải nói sao nhỉ, em cảm thấy có gì đó không lành. Kiểu như chị ấy không hẳn chỉ là cường địch thông thường, hay kiểu như [một cái gì đó] không có hồi kết ấy... Ừm, mong tất cả chỉ là do em tưởng tượng.”

Đặt tay phải lên miệng, Himeji trầm ngâm suy nghĩ.

“.....”

Vừa lắng nghe ý kiến của cô ấy, tôi vừa nhanh chóng vận động não bộ.Điểm gì đó không lành, tuy không phải một thông điệp có nắm bắt dễ dàng nhưng, tôi cũng cảm thấy giống Himeji. Cuộc tiếp xúc trực tiếp lần này nghĩ đơn giản thì nó chỉ là buổi chém gió không hơn không kém. Thế nên tôi hoàn toàn chẳng hiểu nổi ý đồ của chị ta.

Song, dù nói vậy nhưng mọi vấn đề đều chưa thể kết luận ngay được . Vừa đúng lúc hồi chuông báo tiết thứ 5 vang lên, lúc này việc tôi cần ưu tiên hơn là vấn đề trong lớp học.

Nghĩ vậy xong, ngay khi tôi định đứng dậy khỏi hàng ghế dài thì...

“Nhân tiện thì chủ nhân, anh thích kiểu con gái như thế à ?”

“Ế...”

Himeji hỏi với vẻ mặt vô cảm, song cô ấy cứ thế tiến lại gần và khiến tôi không thể thốt nên lời.

Sau năm phút lý do lý trấu, mãi cuối cùng tôi mới thoát được.

#

“Kuku..... cậu vẫn khỏe đấy chứ ?”

Sau khi kết thúc tiết học thứ 5, thứ 6, tiết sinh hoạt và đến giờ tan trường.

Tôi phó mặc chuyện hướng dẫn tham quan trường học của Himeji cho Tataru rồi đi đến khu trung tâm của học viện (chính xác là Kagaya-san vẫn đang đề phòng giúp tôi thông qua tai nghe).

Phòng hiệu trưởng học viện tư lập Eimei.

Một căn phòng với nhiều đồ nội thất cao cấp, và người phụ nữ mặc đồ công sở đang ngồi trên ghế sofa, chân vắt chéo hình chữ X ngay giữa phòng ấy chính là Ichinose Natsume. Cô tiếp tục vừa cười vừa nói.

“Vì cậu tới muộn nên tôi rảnh quá đâm ra chọc cậu tí ấy mà. Thế thấy sao ?”

“Quả nhiên là cô à.”

Tôi thở dài trả lời. Đúng vậy, thực ra tôi đã nhận được một mẫu tin nhắn ngay giữa tiết thứ 5. Trên 20 thông báo nặc danh cùng với cuộc gọi đến thông qua DM của SNS ở đảo học viện đã tràn vào thiết bị của tôi. Hơn nữa, ban đầu chuyện chẳng có gì đáng nói cho đến khi các ký tự được lắp ghép với nhau rồi tạo thành câu văn rằng “Đã bảo là hãy đến phòng hiệu trưởng ngay mà”. Đúng là tình huống kinh dị.

“Thấy thế nào thì, em nghĩ nó khá là khủng... Rốt cuộc cô có bao nhiêu chủng loại thanh điệu với văn thể vậy, cấp độ thay đổi nhanh đến chóng mặt.”

“Kuku, tất nhiên. Nếu nó giúp cậu thấy lạc quan hơn thì tốt rồi. Còn tiền phí thì chuyển khoản cho tôi sau cũng được”

“Được cái gì mà được”

Ngược lại, tôi muốn cổ phải đãi bữa tối để thay cho lời xin lỗi vì đã spam vô tội vạ cơ.

“Eto, cô đang muốn nói chuyện về <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> nhỉ”

“À, không hẳn chỉ là sự kiện thôi đâu, còn một vấn đề lớn khác nữa.”

Trước câu hỏi của tôi, hiệu trưởng liền gạt đầu rồi thay đổi thái độ.

“<Cuộc chiến tuyển chọn trong khu>, đó là sự kiện truyền thống của Eimei để quyết định team chọn lọc cho cuộc chiến ngoài trường. Và chuyện cậu phải thắng thì chắc không cần phải nói thêm nữa. Ngoài ra, việc tôi gọi Shirayuki từ khu 3 cũng là vì lý do này. Thực sự tôi đã phải chật vật lắm đấy biết không ? Làm thủ tục cho một học sinh chuyển trường ở trên đảo này đúng là mang biết bao phiền phức. Dù chỉ muốn hạn chế tối thiểu thiệt hại sắp tới, nhưng may thay tôi đã được hiệu trưởng bên Ouka đồng ý cho vay mượn.”

Nói với vẻ chán nản, sau đó hiệu trưởng nhún vai. Mà, đúng như cô nói. Tại hòn đảo nơi mà các trường luôn có mối quan hệ đối địch nhau thì, việc học sinh của mình chuyển đến học viện khác là một trường hợp ngoại lệ hiếm thấy. Không chỉ vậy, Himeji Shirayuki còn là người có năng lực với mức rank 4 sao. Thế nên, sẽ không có gì lạ nếu họ muốn được trả cái giá tương thích.

“Chuyện đó em rất cảm kích. Bởi dù sao em cũng không được phép thua mà.”

“Kuku.....À, cậu hiểu được là tốt rồi. Ngoài ra, nếu cậu lý giải được việc tôi đã vất vả thế nào để giúp cậu thì còn đỡ hơn nữa.”

“Không lẽ, cô định làm gì đó cho em sao ?”

“Phán đoán tốt đấy Shinohara. Tôi không ghét điều đó ở cậu đâu.”

Vừa ngồi vắt đôi chân được ôm trọn bởi chiếc váy, cô vừa nói. Vẫn khuôn mặt mỉm cười, hiệu trưởng Ichinose đẩy gọng kính lên rồi tiếp tục câu chuyện với một tông giọng khác.

“Thực ra, hiện tại học viện Eimei đang xảy ra hai hiện tượng kỳ lạ”

“Hiện tượng kỳ lạ ?”

“Phải. Nếu nói theo thứ tự thì, đầu tiên... tuy tôi không rõ chi tiết ra sao nhưng dường như đang có thành phần nào đó thâm nhập vào sự kiện lần này. Nhờ vậy mà từ hôm qua chuông cảnh báo cứ đổ liên tục. Tôi đã điều tra rồi nhưng phía đối phương khá xảo quyệt. Dù có tra thế nào tôi cũng không nắm được cái đuôi của hắn.”

Bình tĩnh kể lại đầu đuôi sự việc, song tôi vẫn cảm nhận được một chút sự giận giữ trên nét mặt hiệu trưởng. Có lẽ cả ngày hôm nay cô đã và đang đối phó với hắn. Không chừng cái mail với DM trêu chọc tôi vừa nãy cốt cũng chỉ là để giải khuây.

Mà khoan, mình đâu có thích thú gì chuyện này chứ.

“E-hèm... Cơ mà, cái kẻ xâm nhập từ bên ngoài ấy thì có ý đồ gì ạ ? Sự kiện này đâu có ảnh hưởng gì tới sao. Và nó cũng chẳng liên quan đến các học sinh của học khu khác nữa.”

“Về cơ bản thì đúng như cậu nói. À không, phải là chính vì nó đó Shinohara. Mục tiêu bị nhắm đến không ai khác chính là cậu. Có khả năng một kẻ nào đó nặc danh không rõ tung tích đang trà trộn vào sự kiện và nhắm vào cậu. Nếu nghĩ theo hướng logic và nguyên nhân gốc rễ của cậu thì, chắc là một ai đó từ khu 3 hoặc khu 8... Mà, dù nói vậy nhưng tôi chưa thể khẳng định ngay được. Bởi lẽ ở trên hòn đảo này sẽ chẳng có ai là không muốn hạ gục 7 sao cả.”

“.....”

Tôi chết lặng người trước lời công khai của hiệu trưởng. Tuy nhiên, vấn đề này ngay từ đầu tôi đã biết rồi. 7 sao nhanh nhất trong lịch sử đảo học viện. Học sinh chuyển trường đã đánh bại nữ hoàng Saionji Sarasa. Vì luôn nắm trong tâm điểm của sự chú ý nên việc tôi bị ai nhắm đến cũng không có gì lạ cả.

Nếu nói là ngay lúc này thì chính là ngay lúc này.

“Phù...”

Hít một hơi thật sâu rồi tôi nhìn hiệu trưởng.

“Ra vậy. Em hiểu đại khái rồi... Thế, còn một điều nữa là gì ?”

“À, ừm... Thứ hai là ngôi sao nhuộm màu.”

“Hế ?”

Bất giác tôi đã chớp mắt liên hồi.

Loại sao này ở trên đảo học viện không phải ngôi sao thường và chúng chỉ có 10 cái như đỏ, chàm v.v... Bởi lẽ đó, nó được gọi là ngôi sao đặc biệt hay ngôi sao nhuộm màu. Thay vì khó kiếm so với ngôi sao thông thường thì nó có sở hữu khả năng đặc biệt cho riêng mình.

Tuy nhiên, không chỉ dừng ở đó. Vì đánh lừa hệ thống và trở thành 7 sao giả nên tôi sẽ không thể tăng sao. Song, liên quan đến vấn đề xử lý ngoại lệ thì tôi lại có thể thu thập ngôi sao nhuộm màu một cách bình thường. Mà, dựa trên bề nổi thì mức rank của tôi vẫn chẳng thay đổi là bao. Thế nhưng, hiện cấp độ thực tế của tôi đang là 2 sao, vì nó đã tăng lên hẳn hơn nên việc tôi có thể chạm tới 7 sao sẽ không còn là bất khả thi nữa.

Ngoài ra, gần đây tôi cũng trở nên khá nhạy cảm với những thông tin liên quan đến ngôi sao nhuộm màu.

“Kuku...”

Mà, chắc hiệu trưởng ngay từ đầu đã biết tôi sẽ cần phải mỗi câu rồi. Cô nhếch môi cười và tiếp tục câu chuyện với vẻ điềm tĩnh.

“Sẵn dịp tốt này tôi sẽ cho cậu biết mọi căn nguyên gốc rễ. Thực ra, mỗi học viện chỉ tồn tại duy nhất một ngôi sao nhuộm màu thôi. Và việc giao phó nó cho ai sẽ phụ thuộc vào hiệu trưởng của mỗi trường. Hội trưởng hội học sinh, người ưu tú trong các sự kiện hay người siêu ưu tú trong các bài thi định kỳ... Nói tóm lại, họ sẽ dựa trên một tiêu chuẩn nào đó để trao ngôi sao nhuộm màu. Mà tất nhiên, tùy thuộc vào những trận game sau đây người sở hữu sẽ bị cướp mất hoặc được cướp, và sau một thời gian dài trao qua trao lại, nó lại rơi vào tay một ai đó chẳng liên quan. Song, quyền sở hữu chính thì luôn thuộc về các học viện.”

“.....? Hà”

“Trường hợp học sinh sở hữu ngôi sao nhuộm màu tốt nghiệp, nó sẽ được trả về học viện vốn có ngay lúc ấy. Cho dù có qua tay ai đi nữa, việc quay trở lại nơi sản xuất là không thể thay đổi. Đây chính là điểm đặc thù của ngôi sao nhuộm màu. Tôi nghĩ chắc cậu cũng dần đoán ra rồi nhưng ở học viện Eimei này cũng có một sao nhuộm màu. Sao màu xanh lục. Vì học sinh sở hữu nó đã tốt nghiệp từ năm ngoái nên hiện tại nó đang được bảo lưu trong Server của học viện.

À không, chính xác phải là đã được bảo lưu chứ”

“.....Ế ? Vậy tức là....”

Nhìn vào đôi mắt hiệu trưởng, tôi cảm thấy câu chuyện quá khứ này không mấy hay ho.

“Phải. Nó đã bị cướp đi.”

Hiệu trưởng trả lời chắc như đinh đóng cột.

“Theo lệ, việc chuyển giao ngôi sao nhuộm màu cho người dành chiến thắng <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> chính là cách làm của Eimei. Thế nhưng, trước khi bắt đầu sự kiện thì nó đã bị lấy mất bởi ai đó.”

“Ế, ế.....”

“Đừng có nhìn tôi như vậy. Tôi cũng đâu định để sự cố này xảy ra đâu.”

“Em có nói thế đâu...nhưng mà, không lẽ nó có thể bị đánh cắp dễ dàng như vậy sao ?”

“Làm gì có. Dữ liệu tối quan trọng như ngôi sao nhuộm màu luôn được quản lý bằng server đơn và không thể kết nối được qua mạng. Thế nên con đường xâm nhập vào là hoàn toàn không có. Song, theo lẽ thường tôi sẽ nói như vậy. Tuy nhiên, vì nó được dùng như là phần thưởng trong sự kiện nên tôi đã di dời điểm chứa. Và ở tại đó nó đã bị hack.”

“Hà !? Không phải vấn đề này rất nghiêm trọng à ?”

“Thì tôi bảo ngay từ đầu rồi còn gì.”

Nói trong sự thờ dãi. Hiệu trưởng giơ hai ngón tay lên rồi tiếp tục câu chuyện.

“Thực tế có nhiều hơn hai điểm kỳ lạ. Tính liên quan thì hiện chưa rõ, nhưng thời điểm phát sinh thì mới gần đây thôi, và có khả năng cả hai vụ đều từ một người gây ra.”

“Ra vậy. Đúng là cái nào cũng đáng lưu tâm nhỉ. ...Thế, sao cô lại kể cho em ?”

“.....Cậu bị thiếu à ? Tất nhiên là để hỗ trợ bắt thủ phạm rồi.”

“Ế.....Không, nhưng mà”

Hiệu trưởng cất lên những lời như thế không còn cách nào khác. Cái bóng bất ổn bao trùm lên học viện. Đúng là chuyện này khó mà bỏ qua được nhưng, tôi còn một sứ mệnh quan trọng khác là giành chiến thắng <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu>. Giờ hơi đâu mà đi vắt óc suy nghĩ mấy vấn đề khác nữa.

“Không ư ?”

Hiệu trưởng vừa ngồi vắt chéo chân vừa phủ nhận mọi lo ngại của tôi.

“Thử nghĩ mà xem, Shinohara. Vì đối phương đang lợi dụng <cuộc chiến tuyển chọn trong khu> và định làm gì đó với cậu nên, nếu lên được vào sự kiện thì hẳn sẽ phải hành động. Ngoài ra, có lẽ không chỉ nhắm vào cậu thôi đâu....Như tôi đã nói lúc này, kẻ chủ mưu vụ lần này đang sở hữu ngôi sao nhuộm màu. Ngôi sao xanh mà chắc chắn sẽ thuộc về cậu nếu giành chiến thắng <cuộc chiến tuyển chọn trong khu>. Kuku..... vậy tức là sao, nói đến đây tôi nghĩ chắc cậu cũng hiểu rồi nhỉ.”

“.....”

Trước lời nói như khiêu khích của hiệu trưởng, bất giác tôi đã chẳng thể thốt nên lời. À, tất nhiên là tôi hiểu. Hay đúng hơn, nếu muốn có ngôi sao nhuộm màu thì bản thân tôi sẽ phải tự mình giành lại. Bởi lẽ, hiện ngôi sao nhuộm màu dùng làm phần thưởng của <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> ở Eimei đang không tồn tại. Do đó, nếu muốn lấy nó ở sự kiện lần này thì tôi buộc phải chấp nhận yêu cầu của cô.

Hơn nữa... đúng như hiệu trưởng nói, cho dù có đồng ý hay không nhưng, sau cùng kẻ chủ mưu vẫn sẽ tấn công tôi. Mà vì đẳng nào cũng thế, nên ngay từ đầu tôi cứ lấy 2 chọi 1 luôn cho nhanh.

“_____ Có vẻ cậu đã quyết định rồi nhỉ.”

“Mà..... Được rồi, em sẽ làm.....”

“Tốt. Vậy Shinohara, cậu có 3 nhiệm vụ như sau. Thứ nhất, điều tra xem kẻ đang cản trở <cuộc chiến tuyển chọn trong khu> là ai. Thứ hai, lấy lại ngôi sao nhuộm màu. Thứ ba, giành chiến thắng game và củng cố địa vị kẻ mạnh nhất đảo học viện. Kuku.....Tất nhiên, tôi cũng sẽ hỗ trợ trong tầm khả năng của mình.”

Hiệu trưởng nói bằng giọng điệu nghiêm túc.

Câu chuyện đến đây là xong..... với tiền đề giành chiến thắng <cuộc chiến tuyển chọn trong khu>, tôi sẽ phải đối phó với “kẻ xâm nhập từ bên ngoài” và “thủ phạm đánh cắp ngôi sao nhuộm màu”. Tuy chưa rõ có phải là cùng một người hay không nhưng có vẻ tên này tương đối phiền phức.

“Là thế này nhỉ.”

Vừa suy nghĩ tôi vừa mở lời.

“Kẻ xâm nhập từ bên ngoài hay kẻ đánh cắp ngôi sao nhuộm màu, chắc là học sinh nhỉ ? Mà, có thể hẳn đã sử dụng thủ đoạn nào đó bất chính nhưng, nếu làm được điều tuyệt vời như thế, sao ta không thuyết phục gã tham gia làm đồng minh.”

“.....Tuyệt nhiên là không. Đồng minh với một kẻ không quan tâm thủ đoạn ư ? Bị đâm lén sau lưng lúc nào không hay đâu.”

“À....không, em đùa thôi. Em đâu định làm thế thật đâu.”

Liền lắc đầu rồi cười khò, sau đó tôi ngồi xuống ghế.

Chỉ riêng vấn đề sự kiện thôi đã mệt lắm rồi giờ còn thêm cả mấy chuyện giời ời đất hời, ông trời đúng là cứ thích trêu con.....Cơ mà, tôi không định vứt bỏ trước cơ hội tuyệt vời này. Với mục tiêu nhắm đến chức 7 sao thực sự, tôi cần phải cố gắng hết sức mình.

Hoàn thành nhiệm vụ hiệu trưởng giao cho một cách hoàn hảo và đoạt ngôi sao nhuộm màu thứ ba ngoài đỏ và chàm.

(Mình không định vứt bỏ bất cứ ngôi sao nào.....À, chỉ cỡ này mà không xong thì sao thành mạnh nhất được)

Vừa tự động viên tinh thần, tôi vừa cười nhếch môi.

*

Thời gian bắt đầu <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu>, từ ngày mai là vừa tròn một tuần

Please tell me. Himeji san

教えて姫路さん

《区内選抜戦》のルールって？

《区内選抜戦》は、毎年この時期に行われる英明学園の学内イベントです。今後開催される学外戦に向けた選抜チームの構築と新入生向けの《決闘》のチュートリアル的な位置づけです。簡潔に申し上げますと、最後まで生き残ったプレイヤーが勝つサバイバル方式です。何にしても……わたしたちは、負けるわけにはいきません。

ルールその1 —— 開催期間は一週間

《区内選抜戦》は明日の木曜日からの一週間で開催されます。最終日になっても複数の参加者が残っていた場合は“総当たり戦”で決着がつけられる、とのこと。

ルールその2 —— 期間中は《決闘》ではなく《演習》を用いて勝負を行う

あくまでイベントですので、《決闘》とは違い、疑似的なゲームである《演習》を誰にでも申請することが出来ます。《演習》申請は絶対に蹴ることが出来ず、自動で受諾されます。

ルールその3 —— 《演習》は学園の敷地内かつ8時か17時までの間のみ申請可能

《演習》申請のコマンドには時間と場所の制限があります。ただし、既に申請が通っている《演習》を敷地外/時間外で行うのはルール上問題ありません。

ルールその4 —— 《演習》が実行されない場合はペナルティが発生する

《演習》の申請が成立している“交戦状態”中は、他のプレイヤーから新たな申請は受けられません。“交戦状態になって24時間経っても《演習》が行われない場合、どちらのプレイヤーも敗北する”という重めのペナルティが設けられています。

Chỉ em với cô Himeji ơ

Luật của cuộc chiến tuyển chọn trong khu là gì vậy ?

*

<Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> là sự kiện của học viện Eimei được tổ chức hàng năm theo định kỳ. Với mục đích hướng dẫn game cho tân sinh và xây dựng team chọn lọc để hướng tới cuộc chiến ngoài trường ngay sau đó. Nói đơn giản thì đó là thể thức sinh tồn và người sống sót cho đến cuối cùng sẽ giành chiến thắng. Hơn hết... Chúng ta không được phép thua đâu ạ....

*

-Luật thứ nhất: Thời gian triển khai trong vòng một tuần.

<Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> được tổ chức trong một tuần và bắt đầu từ thứ sáu ngày mai. Trường hợp mà vẫn còn sót lại một số lượng lớn người tham gia cho đến ngày cuối thì, luật <Đấu vòng loại trực tiếp> sẽ được thực thi.

-Luật thứ hai: Trong khoảng thời gian sự kiện, hình thức dùng phân định thắng thua là <Tập huấn> chứ không phải <Quyết đấu>.

Vì chỉ là sự kiện đơn thuần nên khác với quyết đấu là ai cũng có thể đăng ký tập huấn bằng game ảo. Đăng ký tập huấn là không thể tránh và nó sẽ tự động được chấp nhận.

-Luật thứ ba: <Tập huấn> chỉ có thể đăng ký trong khoảng thời gian từ 8 giờ sáng đến 5 giờ chiều và tại khuôn viên học viện.

Lệnh đăng ký tập huấn có giới hạn thời gian và địa điểm. Tuy nhiên, việc tiến hành tập huấn đã đăng ký ở ngoài trường hay ngoài thời gian quy định thì đều không có vấn đề gì

-Luật thứ tư: Trường hợp <Tập huấn> không được tiến hành thì sẽ phát sinh hình phạt.

Việc đăng ký tập huấn sẽ hình thành nên “trạng thái giao chiến”, khi ấy những lời đăng ký mới từ người chơi khác sẽ không thể thông qua. Trường hợp trong vòng 24 giờ mà tập huấn không được tiến hành thì cả hai người chơi sẽ bị xử thua ngay lập tức.

Chương 2: Đấu tranh và đào tẩu

#

“_____ Haa....haa....”

Tiếng thở gấp gấp như đập vào màng nhĩ.

Tiếng tim đập thình thịch vang lên, bất giác tôi đã phải nhắm mắt lại.

“Um.....”

Ở ngay trước tầm nhìn tôi là cô nàng Himeji trong bộ đồng phục Eimei đang vừa quay mặt đi vừa kim nén hơi thở. Tiếng sột soạt của quần áo chà vào nhau khi mỗi lần cô ấy nhấp người. Dù không muốn nhưng tôi cũng không thể loại bỏ sự quyến rũ của cô ấy ra khỏi đầu.

“....Himeji, cô đang để lộ tiếng đó, kim nén chút đi”

“A.....V, vâng.....em sẽ, cố gắng.”

Trong tư thế nằm ngửa do bị tôi ấn xuống sàn nhà lớp học, Himeji khẽ gật đầu. Quả nhiên là với tình huống này ngay cả cô ấy cũng không thể giữ được vẻ mặt lạnh lùng như mọi khi. Bờ má hơi nhuộm đỏ, còn trên khóe mắt thì như đang rò rỉ ra những giọt lệ.

Dù cảm thấy hơi có lỗi nhưng tôi cũng chẳng còn cách nào khác.

“Hãy kiên nhẫn cho đến khi tên bám đuôi mất dấu chúng ta. Xin lỗi nhưng cô cố gắng chịu đựng một chút nữa thôi...”

“.....(Ừc, ực)”

Tôi khẩn cầu trong khi cơ thể đang dần đổ mồ hôi. Cảm thấy như bị dồn vào đường cùng, Himeji đã gật đầu lia lịa. Khoảng cách của hai đứa chắc chỉ cỡ vài cm là cùng. Cũng tại tư thế ấy mà nhiều điểm trên cơ thể chúng tôi đang tiếp xúc nhau. Song, giờ cả hai đều không có rãnh để mà bận tâm về mấy cái đó. Chúng tôi phải cố gắng sao cho không được để lộ tiếng động.

Khoảng 3 phút sau.

“.....Đi rồi nhì.....”

Sau khi xác nhận xong tiếng bước chân ở bên ngoài lớp học đã biến mất, tôi từ từ ngồi dậy. Tiếp tục trong tư thế ngồi thấp, tôi thử nhòm hành lang qua cửa sổ. Trước sau đều không có bóng người. Để cho chắc cú, tôi mở thiết bị rời khỏi động chương trình nhận biết của company. Không có phản ứng của thiết bị nào ở quanh đây cả.

“Phù...”

“Chủ nhân ? Em ngồi dậy được chưa ?”

“A, à. Xin lỗi.”

Tôi luống cuống bỏ tay ra ngay khi cô ấy cất lên. Tại khe giữa hai cái bàn (Vị trí không thể thấy được từ hành lang bên ngoài), tôi kéo cơ thể của Himeji dậy. Tự bản thân tôi đã nhanh chóng phán đoán rằng núp trong lớp để tránh kẻ bám đuôi chính là thượng sách, tuy nhiên ngay từ đầu cái tư thế này đã không hay ho cho lắm. Do hành động gấp gấp quá nên việc tôi làm chẳng khác nào đang đè Himeji ra cả. Không được để lộ tiếng và không được cử động. Song, vì để tránh tiếp xúc cơ thể nên tôi đã phải dùng rất nhiều lực lên cánh tay. Cộng thêm cả việc hơi thở của cô ấy cứ liên tục chạm vào tai thì, phải nói rằng nhiệm vụ này có độ khó tối thượng.

“Cô có đau không, Himeji ? Xin lỗi nhé, nếu người bên dưới là tôi thì đã đỡ hơn rồi.”

“Không, vì người ngã trước là em nên anh không cần phải xin lỗi đâu, chủ nhân. Hơn nữa, ngay trước khi ngã anh đã đỡ lấy em rồi mà.”

“À, Thế thì tốt rồi.”

Dù vừa nãy đã dính chặt lấy nhau nhưng nếu Himeji không bận tâm gì thì tôi chẳng muốn truy cứu thêm.

“Cơ mà, cái sự kiện này khó nhằn hơn tôi tưởng.”

Vừa phủi bụi trên bộ đồng phục, tôi vừa lẩm bẩm trong sự thờ dãi.

Sự kiện tại học viện Eimei <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu>... Về chiến lược hay phương châm thì, chúng tôi đã quyết định xong từ hôm qua, hay nói tóm gọn lại là game đào tẩu. Do không có thời gian chuẩn bị cho <Tập huấn> nên việc xây dựng kịch bản gian lận là rất khó khăn. Chính vì lẽ đó nên tôi muốn giảm tần suất đăng ký nhiều nhất có thể. Cơ mà, lúc này thằng đang bị chú ý nhiều nhất lại chính là tôi. Thực tế, trên LNN đang có khảo sát rằng “Người bạn muốn <Tập huấn> cùng nhất là ai”, song tôi đã chiếm đại đa số với khoảng 7000 phiếu bầu.

Cho dù có sự trợ giúp của Himeji đi nữa, nhưng liên kết được đến vài nghìn thiết bị thế này thì đúng là kinh thật.

Đó là những vật dụng cần thiết cho công cuộc chạy trốn mà chúng tôi đã chuẩn bị mấy ngày trước. Bằng chức năng <Nhận biết thiết bị> có thể tìm kiếm tọa độ của hàng loạt người tham gia sự kiện và chương trình <gây nhiễu đơn giản> có thể làm gián đoạn việc đăng ký <Tập huấn> vừa ập đến vào giờ giải lao.

“Tóm lại, vì có rất nhiều người đuổi theo chúng ta nên dù có trốn trong khuôn viên thì cũng khó lòng thoát.”

“Phải rồi nhỉ. So với các sự kiện độ trước thì đợt triển khai lần này khá khốc liệt. Được tham gia game với 7 sao mà lại chẳng cần phải mất mát gì, em nghĩ người gây ảnh hưởng nhiều nhất chính là chủ nhân. Bởi cho dù có thua và bị out khỏi <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> thì họ cũng không lo bị mất sao mà.”

“Ừm, đúng vậy nhỉ...”

Khẽ gật đầu, tôi vẫn cố như sự nhớ ra mấy điểm kỳ lạ. Cho dù có thua cũng không mất sao, hay có thể nói sự kiện <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> lần này rất quan trọng. Vì muốn được tỏa sáng trong thời gian ngắn nên họ sẽ không ngần ngại mà tấn công liều lĩnh.

“Mà, đành chịu thôi. Tạm thời thì chúng ta đã tẩu thoát thành công trong thời gian ra chơi. Nếu cứ theo đà này chắc sẽ ổn.”

“Vâng. Với thể loại game sinh tồn thì càng về cuối người chơi sẽ càng giảm. Nếu không có gì bất trắc, em nghĩ ta có thể tránh được <Tập huấn> cho đến khi kết thúc.”

Đôi mắt nhau, chúng tôi khẽ thảo luận trong không gian kín.

Đại khái, sau khi giết được lượng thời gian kha khá xong, tôi và Himeji quay trở lại lớp học.

*

*

Khoảng 2 tiếng sau, ngay khoảnh khắc vào giờ nghỉ trưa thì có một dị biến đã xảy ra.

(Ừm.... ?)

Tôi nhanh chóng đặt tay lên thiết bị ở trong túi để làm gián đoạn việc đăng ký tập huấn từ mọi người trong lớp. ...Thế nhưng kỳ lạ thay, tôi đã không mở được chương trình <Gây nhiễu đơn giản> - ứng dụng có thể khởi động chỉ với một cú nhấp chuột. Dần dần, tôi cảm thấy như thiết bị của mình đang rung lên.

(Cái gì đây.....đừng nói là ngay lúc cam go lại có tin nhắn đến đây nhé ? Thế nên màn hình chính mới thay đổi à ?)

Nghĩ ra điểm vấn đề trong giây lát, tôi rút thiết bị ra mà chẳng thèm quan tâm xung quanh nữa.

Tuy nhiên, tất cả đã quá muộn.

“Shinohara-kun, xin hãy <Tập huấn> với tớ”

“.....”

Ngay khoảnh khắc ngón tay chạm vào thiết bị, Tatara ngồi phía trước tôi đã quay lại, giờ thiết bị lên và nở nụ cười.

(Khoan.....khoan khoan khoan khoan)

Trong khi hét lên những tiếng thất thanh từ trong nội tâm, tôi thử xác nhận màn hình hiển thị của mình với sắc mặt không đổi. Ôm ấp hy vọng mong manh xem có phải mình đã nhầm lẫn gì không, song hiện thực luôn tàn nhẫn. Tôi hoàn toàn bị buộc phải đăng ký tập huấn với Tatara.

Hay đúng hơn, cuộc đào tẩu đã thất bại.

"Hoan hô ! Lần này tớ sẽ không để cậu thoát đâu. May quá"

"May gì... Tatara, cậu là kiểu người hiểu chiến vậy à ?"

“Không. Không có chuyện đấy đâu. Nhưng mà nhé, cơ hội được làm trận game với Shinohara là rất hiếm đó. Hơn nữa, tớ còn là lớp trưởng, thế nên lúc nào tớ cũng lo lắng xem làm sao để cố gắng hết mình !”

Rướn mình về phía tôi trong khi vẫn ngồi trên ghế, Tatara nở nụ cười tươi sáng trên toàn khuôn mặt, phần tóc buộc kiểu đuôi ngựa thì cứ nảy nảy lên. Về phía tôi thì, tất nhiên tôi vẫn làm vẻ cool ngầu, thế nhưng trong thâm tâm lại đang lo lắng, bồn chồn hơn bao giờ hết.

(Đừng nói là toang sớm như vậy nhé... Bà nó, vừa này là cái ẹo gì không biết)

Chẳng nói chẳng rằng, tôi thao tác trên thiết bị và thử bật cái tin nhắn vừa này lên. Không phải DM hay cuộc gọi đến, mà là một bài đăng được gửi vào tài khoản có tên “Shinohara Hiroto” đang công khai trên STOC. Rõ ràng tôi đã chặn hết thông báo từ STOC rồi, ấy thế mà tại sao chỉ riêng lần này nó lại được thông qua. Đúng là khó hiểu thật.

Nguyên nhân chó má đã cản trở tôi khởi động <Gây nhiễu đơn giản> vào ngay khoảnh khắc quan trọng.

Cứ tưởng rằng bà hiệu trưởng lấy lợi lại troll này nọ, ai ngờ khi tôi thử mở tin nhắn ra thì.....

<Người gửi: Akizuki Noa>

<Tin nhắn: Ehehe, không có gì đâu ♡>

“.....”

Vì nội dung hoàn toàn chệch khỏi đường ray nên trong thoáng chốc não tôi đã không theo kịp vấn đề, bất giác tôi đã chết điếng người..... Không có gì đâu ? Cái méo gì đây. Bức thư không

hắn là khó hiểu nhưng, tôi với Akizuki chỉ mới gặp nhau ngày hôm qua. Cả hai chẳng phải bạn bè hay bạn tâm giao gì cả. Thêm nữa, cái tin nhắn này còn được gửi vào đúng lúc kết thúc tiết thứ 4. Hệt như là cố đã cố tình vậy.... Cũng tại nó mà tôi đã không thể tránh <Tập huấn> với Tatara.

(Không lẽ... bà Akizuki ấy nắm thóp được chiến lược của mình rồi ? Thế nên bà mới ra tay trước ?)

Điều này đúng là hơi quá sức tưởng tượng. Tuy chưa có bằng chứng gì xác thực nhưng khả năng này là rất cao. Chỉ ít, tôi cần phải tăng cấp độ cảnh giác với chị ta.

“A, a-no.....e-to, Shinohara-kun ? X, xin lỗi, không lẽ cậu không thích sao... ?”

Thấy tôi cứ cúi mặt trầm ngâm, Tatara liền trở nên ủ rũ như cảm thấy có lỗi. <Tập huấn> đã đăng ký thì giờ dù có làm thế nào cũng không thể né được. Tạm thời bỏ qua vấn đề của Akizuki sang một bên, lúc này tôi cần phải tập trung vào game.

“.....Ừc”

Khi tôi đảo mắt sang nhìn Himeji ở bên cạnh, chỉ trong thoáng chốc cô ấy đã hướng về phía tôi và gật đầu. Còn có Kagaya-san đang canh chừng cho tôi nữa, một sự support toàn diện. Do đó, thắng tôi của lúc này sẽ không thể thua được.

Vậy nên...

“Tôi có bảo mình không thích đâu. Chỉ là do bị nhiều người nhắm đến quá nên thấy hơi phiền thôi. Nhưng nếu cậu đã đăng ký rồi thì phải chấp nhận thôi. Bây giờ... À không, nếu được thì sau giờ học tôi sẽ làm đối thủ của cậu.”

“Th, thật sao !?”

“À, thật. Tuy nhiên, thay vào đó cậu phải hứa rằng... nếu lỡ thua thì cũng đừng có khóc đấy nhé.”

*

*

“Th...th...”

Như dự đoán, hay đúng hơn là trận đấu đã được phân định chỉ trong một nốt nhạc.

“.....Thua mất rồiiiiiiiii”

““““Oooooooooooooooooo””””

Tatara run rẩy, cất lên với vẻ đầy tiếc nuối. Còn đám đông tụ tập xung quanh lớp 2-A sau giờ tan trường thì vang lên những tiếng ngạc nhiên và thán phục. Game ảo dùng trong sự kiện tôi đã đăng ký với Tatara là <Sevens* bắt quy tắc>.

(*: Sevens card game hay Shichi Narabe. Google để biết thêm chi tiết)

Dung hợp bài hoa* với Sevens và cân bằng một cách hoàn hảo, song nếu nhìn vào kết quả thì ai cũng thấy rằng tôi đã chiến thắng áp đảo.

(*: Bài hoa hanafuda Koi Koi của Nhật. Google để biết thêm chi tiết)

“Ư ư.....kết thúc rồi à”

Vừa lau mồ hôi trên trán, Tatara vừa tiếp tục nói với vẻ mặt chán nản.

“Tớ rất tự tin vào trò này vậy mà, rốt cuộc lại chẳng làm được gì cả.”

“....Mà, cũng do khác biệt về ability nữa. Bản thân luật đã được điều chỉnh rất tốt, và cả chiến lược của cậu tôi nghĩ nó không hề tệ đâu.”

“Ế, thật á !? Cậu đang nói thật sao !? Wa, wa, mình vừa được Shinohara-kun khen !”

“Hoan hô”, Tataru giơ hai tay rồi cao hứng hô lên. Tôi khẽ quay đi đánh trống lảng khi mà bộ ngực bự của cô ấy cứ đung đưa lên xuống.

(Không tệ, nhỉ.....Ừm, nếu chơi bình thường thì mình đã thua rồi)

Quả đúng là lớp trưởng của lớp 2-A, Tataru Fuuka thực sự không hề yếu chút nào. Nhờ sự hỗ trợ của Kagaya-san nên tôi đã luôn rút được bài mình cần, và nếu không có gian lận thì chắc tôi đã phải khổ chiến.

Tất nhiên, nói về độ mạnh thì Kugasaki với Saionji vẫn hơn hẳn. Song, sự phiền phức của cái sự kiện này chắc chẳng cần phải bàn cãi. Khác với game cược sao thông thường, cách tiến hành game ở đây ít nhiều cũng có thay đổi. Khi không còn rủi ro, người chơi sẽ trở nên liều lĩnh và chẳng thêm thận trọng. Do đó các chiến thuật liều ăn nhiều luôn được ưu tiên hơn cả.

Đối với thằng không được phép thua như tôi, mấy trò này chẳng khác gì điểm yếu chết người.

“Tuyệt thật đấy ! Nếu là Hiroto-kun thì chắc chắn cậu sẽ tắt thắng nhỉ ! Ừm !”

“.....”

Tataru nhìn tôi chằm chằm bằng ánh mắt rạng ngời. Vừa cảm thấy có lỗi với cô ấy, tôi vừa đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Ngay lập tức, vừa đúng lúc thời gian đã điểm..... Mà, chính xác thì tôi đã điều chỉnh thời gian kết thúc <Tập huấn> cho nó thành như vậy nhưng, hồi chuông thông báo 5 giờ chiều đã vang lên, <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> ngày đầu tiên thế là xong.

*

*

#

“Đề anh đợi lâu, thưa chủ nhân.”

Cùng với giọng nói trong trẻo, Himeji bùng tách trà lên.

Sau khi tôi kết thúc buổi tập huấn với Tataru thì, thời gian cho phép đăng ký tập huấn cũng đã trôi qua. Tôi và Himeji thông thả về nhà mà không cần bận tâm đến xung quanh.

Song, do phải bỏ chạy trong thời gian ra chơi và có cuộc chiến với Tataru nên sức lực của tôi với Himeji đã bị bào đi khá nhiều. Bởi vậy mà cả hai đứa hiện đang muốn chui vào phòng tắm lắm rồi.

“À, cảm ơn cô nhé”

Nhắm nháp tách trà của Himeji. Bình thường cô ấy hay pha không đường nhưng lần này để giúp tôi phục hồi thể trạng hay sao mà, tôi cảm thấy có vị ngọt ngọt .

“Phù... quả nhiên là vẫn ngon như mọi khi. Những lúc thế này thật thoải mái.”

“Vâng, vì kết hợp trà nóng cho cơ thể mệt mỏi chính là đỉnh của đỉnh đấy ạ. Nhưng mà chủ nhân, thực sự thì em sử dụng phòng tắm trước được sao ? Vừa nãy anh đã khá vất vả mà, thế nên em nghĩ những lúc thế này anh nên dùng trước.”

“À, cô không cần bận tâm đâu. Bởi vì tí nữa cô sẽ đi dọn dẹp với giặt quần áo đúng không. Nếu mà cứ để mồ hôi như vậy rồi thay trang phục maid thì không được hay cho lắm.”

“Ra vậy, sự cường dục lần này của anh có độ biến thái khá cao ấy nhỉ. Em xin thất lễ”

Khẽ mỉm cười rồi Himeji cất lời, sau đó cô ấy cúi đầu hành lễ với tư thế đẹp mắt. Mái tóc bạch kim đung đưa trong gió và khiến cho hương thơm từ đầu gội đầu xộc thẳng vào mũi tôi. Thực ra tôi cũng đâu định nói vậy, mà so với việc bị gọi là biến thái thì vẫn đỡ hơn. Ngoài ra, vừa này Himeji cũng tùm tùm rằng “Ừm...thực sự cảm ơn anh nhiều lắm” nên tôi nghĩ cô chỉ đang che giấu vẻ ngượng ngùng thôi.

Ngẩng đầu lên sau khi hành lễ, Himeji nhìn chăm chăm vào tôi bằng đôi mắt màu xanh trong.

“Tóm lại thì, anh đã vất vả rồi, chủ nhân. Vậy là qua một ngày rồi nhỉ. Gọi là hoàn thành được 1/7. Thế, anh cảm thấy sao?”

“Xem nào... Vì có thể sử dụng <Gây nhiễu đơn giản> và <Nhận biết thiết bị> nên tôi đã cảm thấy an tâm hơn. Tuy nhiên, vấn đề vẫn là sự hiệu chiến của mọi người.”

“Vâng, đúng như anh nói. Vừa này em đã thử điều tra thì thấy những người còn sống sót, hay đúng hơn là những người tham gia chưa bị out, số lượng vẫn còn khoảng 5000 người. Vì lượng học sinh của học viện Eimei lên tới 9000 nên trong một ngày có thể nói đã giảm phân nửa rồi. Người bị out với tốc độ chóng mặt này trong quá khứ là chưa từng xảy ra đâu ạ.”

“Thế à... À phải rồi. Tuy hơi ngoài lề nhưng có cái thông báo này khiến tôi bận tâm chút”

Vừa nói vừa khoanh tay, sau đó tôi nhắm mắt lại. Thông báo của STOC, nguyên nhân gốc rễ làm tôi không thể tránh được đăng ký <Tập huấn> từ Tatara. Không chỉ việc canh thời điểm rất chuẩn xác, mà còn cả lời nhắn [Không có gì đâu ♡] cũng rất mơ hồ.

“Phải đến 8 9 phần là cô có ý đồ rồi. Chắc chắn Akizuki đã biết được ý định đào tẩu trong chiến lược của tôi. Và để cản trở điều đó nên chị ta mới gửi cái tin nhắn này.”

“Ừm, ý anh là... Akizuki-sama là kẻ chủ mưu đang làm những việc mờ ám đằng sau <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu>?”

“Không, vấn đề đấy thì tôi vẫn chưa chắc. Mà, không chừng chị ta đang muốn thắng hạng bằng cách đánh bại 7 sao trong sự kiện này ấy chứ. Hành vi gửi tin nhắn chỉ là trùng hợp hay tất cả đều có ý đồ... Sau cùng chúng ta vẫn chưa thể biết được.”

Tôi lẩm bẩm bằng giọng nói thận trọng. Đúng là Akizuki rất đáng ngờ nhưng, giờ kết luận buộc tội chị ta thì có hơi sớm. Quan trọng hơn, lúc này tôi cần phải ưu tiên cho sự kiện trước. Bởi lẽ riêng phần này, chuyên mục đuổi bắt ngày mai không khó để tôi tưởng tượng rằng nó sẽ kịch tính như thế nào. Ngoài ra, dựa trên cơ chế game sinh tồn, cứ sau mỗi ngày trôi qua là những kẻ phiền phức thực sự sẽ dần lộ diện.

“Vâng, đúng như anh nói”

Vừa mới nghĩ vậy, Himeji đứng bên cạnh tôi khẽ gật đầu rồi cất lên.

“Trước tình hình rất rõ ràng này, nếu chúng ta cứ tiếp tục né tránh <Tập huấn> cho đến ngày cuối cùng thì, mối lo ngại cũng sẽ dần lớn hơn. Bởi vậy... thực ra, em đã cho chuẩn bị thêm chức năng thiết bị của company.”

“Ế.....Chức năng thiết bị? Không, nhưng mà hôm nay cô đã ở bên cạnh tôi suốt mà?”

“Tuy em cảm thấy hơi xấu hổ về ngôn từ của anh nhưng đại khái đúng như anh nói. Em đã ở bên cạnh anh suốt rồi.Tuy nhiên, phụ trách thiết bị điện tử của company không phải em. Tẹo nữa chị ấy sẽ đến ngay thôi, à hình như đến rồi đấy.”

Ngay khi Himeji nhìn lên đồng hồ thì, “ping pong...”, tiếng chuông báo quen thuộc của căn nhà vang lên. Tôi thử ngó qua camera phản chiếu hình ảnh ở trước cửa thì thấy một cô gái quen thuộc đang vẫy tay chào.

Mở khóa cửa tự động ngoài hành lang bằng điều khiển từ xa, sau vài giây, tiếng bước chân ấy đang dần dần tiến lại gần.

“Xin chào ! Hiro-kyun, Shirayuki-chan, hai đứa vẫn khỏe chứ ? Nào nào, onee-chan mua quà cho mấy đứa đây.”

“A-no, Kagaya-san. Cái núm điều chỉnh âm lượng không vặn được Ạ, không lẽ do bug sao ?”

“Không phải đâu Shirayuki-chan ! Bởi vì Kagaya-san này không phải sự tồn tại trên màn hình, mà là một thực thể hẳn hoi nha ! Hơn nữa, cái Shirayuki-chan đang véo cũng không phải núm mà là cái má mỗm mỗm của chị đấy !”

“Puni, puni.....Um, lạ thật đấy. Tiếng của nó còn to hơn cả khi nãy !”

“Hya, hya.....! C, chị đã bảo là không phải rồi cơ mà !”

“.....”

Kagaya-san... Bà chị lớn tuổi đang vừa bị Himeji véo má vừa tử thủ bằng cái hộp bánh kẹo kiểu phương tây.

Chị ấy cũng là một thành viên trong company giống như Himeji. Tính cách đơn giản, trang phục giản dị (Phần lớn là đồ thể thao), vẻ ngoài không trang điểm, mái tóc vẫn còn rối bù sau khi ngủ, có thể nói cô thuộc thể loại đậm chất bà chị lười chải đầu. Về ngoài chị ta cũng có chút chỉnh tề nếu để ý kỹ, song về phần tính cách hay kiểu nói chuyện thì lại khiến người khác cạn lời. Tuy nhiên, liên quan đến PC hay việc sử dụng thiết bị, bà chị rất giỏi. Ngoài ra, chị ấy đã giúp tôi rất nhiều trong công cuộc bảo vệ lời nói dối.

“Trời ơi. Ngay cả Shirayuki-chan cũng đến tuổi nổi loạn rồi sao. Em nghiêm túc quá.”

Thoát khỏi vòng tay của Himeji, Kagaya-san vừa nói vừa vòng quanh trước tôi. Đặt hộp quà xuống bàn rồi bà chị tỏ ra thận trọng.

“Ồ.....”

Ngay lập tức, thứ xuất hiện bên trong hộp chính là ba cái bánh bao kem. Cái bánh phủ kín kem cùng dâu tây, ngoài ra phần bên trên kem ấy còn cả lớp bánh xa hoa được đội lên trên.

Trong khi nhìn ngắm nó với vẻ thỏa mãn, Kagaya-san liền cao hứng cất lên.

“Fu fu fu ! Thế nào ! Đây là sức mạnh của phụ nữ đó. Vì hôm qua gây rắc rối cho nhóm Hiro-kyun nên để thay cho lời xin lỗi chị đã mua nó đó.”

“Hê... Trông ngon nhỉ ! Vậy em xin miếng !”

“Ừm. Hiro-kyun thành thật như vậy là rất ngoan. Nào nào, Shirayuki-chan thì sao ? Không phải đây là món yêu thích của em à.”

“Em không phủ nhận. Tuy có hơi bức bối thiệt nhưng lần này em sẽ nhận tấm lòng của chị. Cơ mà cái logo này không phải của cửa hàng mới khai trương bên khu 17 à ? Kagaya-san, đừng nói là khi bọn em đang khổ sở ứng phó với <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> thì chị lại đang rong chơi....”

“Ừc ! A, kh, không phải đâu. Thì chị đã hỗ trợ hẳn hoi mà. Chị đã hướng dẫn khi mấy đứa bỏ chạy rồi còn gì, nào là vừa phải xếp hàng vừa tạo chức năng thiết bị nữa chứ... thấy không !”

“Em không có nói là không được... chỉ có điều, không phải là chị không nên đi một mình à”

"A-re ? Shirayuki-chan, không lẽ em đang dối chứ không có giận ?"

"Em chẳng dối gì hết"

"Ếếế ? Nè Hiro-kyun Hiro-kyun, em thấy không ? Con bé này siêu dễ thương nè ?"

"E, em không có dễ thương !"

Tôi cứ tưởng rằng Himeji đang định rót cafe nóng cho Kagaya-san nhưng, cô ấy chỉ đứng đó ôm cái khay bạc rồi quay mặt đi (đúng là dễ thương thật). Thấy vậy, Kagaya-san liền nheo mắt lại như thể đang nhìn cái gì đó, xong bà chị cầm lấy quả dâu từ bánh kem của mình và đưa lên miệng Himeji.

"Nè Shirayuki-chan. Cho chị xin lỗi mề. Để chị dứt cho cưng ăn nhé, aaa nào"

"Ế...nh, nhưng mà, ở ngay trước mặt chủ nhân có hơi..."

"Đằng nào Hiro-kyun cũng đang rất hưng phấn nên không sao đâu. Nào nào"

"!"

Dù bà chị nói thế nhưng lại chẳng thèm nhìn về phía tôi lấy một cái, Kagaya-san ấn quả dâu nhỏ vào miệng Himeji. Trợn tròn mắt và chống cự lại trong thoáng chốc, song cứ mỗi lần cắn là biểu cảm của Himeji lại dịu đi. Nhân cơ hội đó, Kagaya-san đã đưa tay lên vuốt tóc và xoa đầu cô ấy."

"Mái tóc vẫn đẹp như mọi khi nhỉ..."

"Chị đừng nhìn em như vậy, Kagaya-san. Em bối rối lắm"

"Ế Ế Ế ? Không phải chính em đã được Hiro-kyun đề xuống ở trường à"

"!? Đ, đó chỉ là tai nạn thôi."

Trước sự tấn công của Kagaya-san. Tôi vội vã biện hộ. Mà, suy cho cùng để nhận được sự hỗ trợ nhiều nhất có thể, mọi hành động của tôi ở trường tất cả đều do company quán triệt. Và ngay cả lúc này, thật may là không có gì kỳ quặc xảy ra cả.

"T, tóm lại thì... Kagaya-san, không phải chị đến đây là để thuyết minh gì đó cho tụi em à. Ngay giờ chị cứ tự nhiên như ở nhà ấy nhĩ."

Tôi thay đổi chủ đề để không cuốn theo chị ấy. "À phải rồi", bà chị ngay lập tức thốt lên rồi mang ra con laptop từ trong cái cặp đựng bánh kem.

"Phải rồi phải rồi, chị đến vì việc này. Quay lại công việc thôi. À, Shirayuki-chan ngồi đằng đó đi. Chị nghĩ sẽ phải hơi mất thời gian một chút đấy."

"? Thế thì để em di chuẩn bị cơm tối..."

"Rồi rồi. Chuyện đó tí chị phụ cho."

"Kagaya-san... Chị biết cách cầm dao làm bếp hay sao ạ"

Vạch trần sự thật tàn khốc, Himeji vâng theo lời Kagaya-san đang đàn mặt (Cô gái không biết nấu ăn) và ngồi xuống bên cạnh tôi. Đạo gần đây, dù là vị trí chỉ định nhưng cô ấy hay ngồi chéo chéo với tôi, còn giờ thì... điều này làm tôi cảm thấy hơi ngượng chút.

Tôi cũng chẳng rõ Kagaya-san có đang để ý không nữa, chị ta chỉ khẽ mỉm cười rồi bắt đầu nói.

"Trước hết, chị đã nắm rõ phần lớn nội dung khi nghe qua điện thoại rồi. Tóm lại thì, việc chạy trốn chỉ với duy nhất chương trình ấy là có hơi khó nhĩ."

"Mà, đại khái vậy. <Gây nhiễu đơn giản> đã bị cản trở, còn kẻ bám đuôi thì nhiều đến không tưởng."

"Ừm ừm, vì Hiro-kyun chị đã phải vắt óc suy nghĩ để tạo ra một chức năng thiết bị mới đấy... Tên của nó là <Thuật thể thân> !"

"Th, thuật thể thân ?"

Những từ ngữ tuy đơn giản nhưng lại khiến tôi liên tưởng đến cô gái tóc đỏ, mà chắc không liên quan gì đến cô đâu nhĩ. Kagaya-san nói về mấy việc như "giả dạng tiểu thư con nhà quyền quý đến trường" này nọ, nghe cũng thú vị đấy nhưng tôi không nghĩ nó sẽ giải quyết được vấn đề gì.

Bị thúc giục bởi Kagaya-san, tôi vừa cho tay lên thiết bị vừa hỏi với giọng điệu nghi hoặc.

"E-to, thể hiệu quả của nó như thế nào ạ ?"

"Ừm ừm. Vậy chị sẽ giải thích từ đầu nhé. Trước hết, chắc em cũng nắm được đại khái rồi nhưng phương pháp đăng ký tập huấn của <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> khác với quyết đấu bình thường. Đầu tiên là phải tiếp cận đối tượng trong phạm vi 3m, sau đó hướng thiết bị về phía người ấy rồi ấn vào biểu tượng <Tập huấn>. Và đây chính là cách thức."

"Hờ"

“Vì nó có giới hạn trong phạm vi 3m nên, với sự kiện này khi ta sử dụng thông tin vị trí của thiết bị thì chắc chắn sẽ chỉ định được đối tượng <Tập huấn>. Ví dụ như X, Y, Z... để đánh bay việc đăng ký từ đối phương ở bất kỳ tọa độ nào, chị đã thử can thiệp lên nó.”

“Can thiệp.....? Tức là sao ạ ?”

“Kiểu kiểu ability <bug hiển thị> em đã sử dụng trong game với Phượng hoàng ấy. Chị đã viết lại toàn bộ dữ liệu tọa độ của Hiro-kyun. Như thế, khả năng Hiro-kun bị đăng ký tập huấn sẽ tránh được hoàn toàn. Tuy nhiên, vì có thể sẽ bị nghi ngờ nên chị buộc phải ghi đè tọa độ của Hiro-kyun lên Shirayuki-chan”

“Ghi đè... tức là đăng ký được gửi đến em nhưng phải thông qua Himeji ?”

“Đúng vậy. Thế nên chị mới gọi là <Thuật thể thân>. Vì là bug nên mọi đăng ký tập huấn được gửi cho Hiro-kyun sẽ chạy sang thiết bị của Shirayuki-chan. Shirayuki-chan sẽ thay thế Hiro-kyun nhận đăng ký. Tất nhiên, chỉ sau khi Shirayuki-chan thua thì ta mới không sử dụng được nữa, còn lại phần lớn nó sẽ giúp ta thoát thân dễ hơn.”

“Ô, ồ”

Nghe xong bài thuyết minh của Kagaya-san, đồng thời tôi đã để lộ ra vẻ thán phục. Nhận sự che chở từ Himeji, một hiệu quả mang tính chiến lược dự đoán trước tương lai. Thời điểm đăng ký bị hủy bỏ thì cũng là lúc <Tập huấn> của Himeji sẽ được thiết lập.

“Mà, thay vào đó về cơ bản thì, Hiro-kyun và Shirayuki-chan sẽ phải luôn ở bên cạnh nhau. Nếu không thì trong trường hợp tệ nhất là sẽ bị lộ đấy... nhỉ ? Hiro-kyun sượng nhé.”

“Vâng vâng, em hiểu rồi... nhưng mà, em muốn hỏi một câu, vấn đề là Himeji có chấp nhận hay không ? Làm cái việc thể thân này đâu phải điều gì hay ho cho lắm...”

“? Thế ạ ? Nếu giúp ích được cho chủ nhân thì, ngược lại em thấy rất vui.”

“Th, thế à.....Ừm, nếu cô thấy ổn thì không sao.”

Himeji trả lời tức thì mà chẳng đặt ra câu hỏi nào, thấy vậy bất giác tôi đã lấy một tay che mặt.

Đại khái, nếu thêm chức năng mà Kagaya-san thuyết minh thì, tôi có thể câu thêm được khoảng 2, 3 ngày. Cho dù có bị cái tin nhắn ấy cản trở chương trình <Gây nhiễu đơn giản> đi nữa, tôi vẫn còn <Thuật thể thân> để lấp vào chỗ trống. Tuy hôm nay chưa có tính huống nào cần phải sử dụng nhưng, nếu cứ tiến triển thuận lợi và sống sót cho đến ngày cuối cùng thì, vấn đề này sẽ chẳng còn nan giải nữa... Mà chỉ khi nó tiến triển thuận lợi thôi.

(Mình biết điều này là không thể rồi nhưng, cũng chẳng còn cách nào khác nhỉ)

Phù... vừa nghĩ vậy tôi vừa khẽ thở dài.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, việc khởi tạo <Thuật thể thân> xong rồi hay sao mà Kagaya-san ở phía đối diện tôi đã làm vẻ hứ hững ra trò.

“Ừm, ừm... Xong rồi. Đã để hai đứa đợi lâu.”

“Cảm ơn chị nhiều lắm Kagaya-san. E-to, cái này của em à. Đây, của Himeji đây.”

“A.....Vâng, em cảm ơn.”

Nhận thiết bị từ Kagaya-san, một cái tôi lấy cho mình còn một cái tôi đưa cho Himeji. Ngay lập tức, cô ấy đã ôm lấy nó bằng cả hai tay như thể đang nâng niu một vật gì đó quan trọng rồi nở nụ cười.

“Fufu.....Quả đúng là Kagaya-san. Những lúc thế này chị rất được việc nhỉ.”

“Ừc. Gì chứ, em muốn khen hay muốn chọc ngoáy chị vậy... C, chị mà đã làm thì gạo xay ra cám nhé. Không có chuyện chị bỏ bê đâu nhé. Cỡ 100 năm 1 lần _____”

“Em biết. Nên chị không cần nói thêm nữa đâu ạ.”

“À ! Vậy xong rồi nhỉ ! G, giờ chị sẽ cho em xem.... Shirayuki-chan, chúng ta thì nấu ăn đi ! Hiro-kyun sẽ làm trọng tài.”

Nói xong, Kagaya-san chạy bỏ vào bếp. Himeji dõi theo bộ dạng ấy từ đằng xa, được nửa chừng mặt mũi cô ấy liền trở nên tái mét. Đập hai tay bộp một phát lên bàn, cổ đứng dậy.

“Đ, đợi đã Kagaya-san ! Sao chị lại rán trứng cả vỏ...”

“Shi, Shirayuki-chan, help me ! Khỏi ! Khỏi quá ! Chị có làm gì đâu mà sao nó lại... !”

“.....Thiệt tình !”

Himeji xông vào bếp, cứ mỗi lần tiếng bước chân dễ thương ấy vang lên là cho thấy rằng cô đang phải theo sau dọn dẹp đồng chiến trường của Kagaya-san.

“À.....Không có gì ạ.”

Khi chỉ còn lại một mình trong phòng khách, tôi dõi theo tấm lưng của Himeji rồi cười khỏ. Vấn đề của ngày hôm nay, tôi sẽ thử tóm tắt lại chút.

(Trước hết, việc làm của Akizuki rất đáng ngờ là không sai. Tuy nhiên, không trừ trường hợp có kẻ xâm nhập từ bên ngoài mà hiệu trưởng nhắc tới nữa. Vậy Akizuki là vô can ? Hay là tòng phạm ?)

Không hiểu, mình thực sự không hiểu... nhưng mà, giả sử Akizuki có dính liù thì, khả năng chị ta đang sở hữu ngôi sao xanh lá là rất cao. Trở thành chủ sở hữu của ngôi sao nhuộm màu và mức rank tiền thân là 6 sao, cấp độ còn cao hơn cả Kugasaki Seiran “Phượng Hoàng” mà tôi đã chiến đấu... Có thể nói, đó là một cường địch được ví như 7 sao.

Thiệt tình... Đúng là không tin nổi.

“Nếu nhắm đến mình thì, chắc chắn chị ta sẽ tấn công, phải hết sức cẩn thận mới được...”

“Không không, cỡ này thì chị biết mà Shirayuki-chan. Đầu muống canh chứ gì. Mà đầu thì chắc chắn là cỡ này rồi... oái ! Nó bắn. Mất tôi... mất tôi !”

“.....”

Eto. Phải nói sao nhỉ.

Nghe thấy tiếng hét thất thanh vang lên từ trong bếp, chưa tính đến sự kiện, tôi nghĩ mình cần phải sống sót qua đợt này đã.

*

<Cuộc chiến tuyển chọn trong khu: Kết thúc 1 ngày>

<Người thua cuộc: 4472. Còn lại: 4627>

*

*

#

Thứ 6, ngày khai mở thứ 2 của <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu>.

Rào bảo vệ Himeji tôi đã nhận được từ Kagaya-san tối hôm qua. À không, phải là vì <Thuật thể thân> có chức năng khá thuận lợi, nên hôm nay tôi sẽ tránh được đăng ký <Tập huấn>

Hiện tại đang là thời điểm tan trường. Thời gian vào khoảng 4 rưỡi chiều. Ngay lúc cao trào trong buổi tập huấn mà Himeji nhận thay ở dưới sân, tôi một mình đi ra ngoài khuôn viên.

Thứ tôi đang nhắm đến là con đường đào tẩu đã được chuẩn bị sẵn. Do học viện Eimei có khuôn viên rất rộng nên, ngoài cổng chính ra nó còn nhiều cánh cổng khác nữa. Song, cánh cổng nào cũng có đám đông ẩn nấp sẵn và chuẩn bị mai phục. Nhận được lời khuyên như vậy từ hiệu trưởng Ichinose, chúng tôi đã sử dụng cánh cửa dành cho nhân viên.

Hơn hết, các học sinh khác không hề biết lối này, ngoài ra nó cũng chẳng hiển thị trên bản đồ. Cánh cửa sau chuyên dùng cho nhân viên công chức.

Tại sâu tí tí bên trong tòa nhà cầu lạc bộ với nhiều thứ vật dụng ngổn ngang, tràn ngập. Nhờ vậy mà tôi không cần phải nhớ đường, nghe theo chỉ thị của Kagaya-san thông qua tai nghe và tôi đã nhanh chóng đến được chỗ cánh cửa... Tuy nhiên.

“_____!”

“Wa ! Oái...”

Va chạm với cô gái đang chạy theo hướng ngược lại và tôi đã phải phanh gấp ngay tức khắc.

Phát ra tiếng kêu kiểu mềm mềm “Bụp ____”, do phản ứng không kịp nên cô gái đã đập vào ngực tôi. Trong tư thế như ôm chầm lấy nhau, ở khoảng cách gần đến nỗi mũi tôi còn ngửi thấy mùi hương ngọt ngào như cam quýt từ cô gái và khiến cho đầu óc mình trở nên tê liệt.

“....Ehehe”

Cứ thế bám vào người tôi rồi ngẩng mặt lên, sau đó cô gái nở nụ cười tươi sáng.

“Xin lỗi đã đụng phải cậu. Noa vừa hơi vụng về một chút.....Ồ, ủa ? Hiroto-kun ?”

Nói nửa chừng thì nhận ra tôi, cô gái đã tròn mắt ngạc nhiên. Một học sinh cấp cao với vóc dáng nhỏ nhắn, nét mặt ngây thơ trong sáng, còn mái tóc hai bím như làm tôn thêm vẻ dễ thương đến xảo quyệt của cô nàng.

“.....Akizuki, Noa.....”

Bất giác, tôi đã trở nên cứng đờ người, vừa lẩm bẩm tên cô ấy tôi vừa suy nghĩ. Akizuki Noa. Kẻ đầu sỏ đã làm cản trở <Gây nhiễu đơn giản> của tôi bằng tin nhắn kỳ quái ngày hôm qua. Tuy chưa có bằng chứng chứng minh điều đó nhưng, hiện cô gái này nằm trong diện khả nghi nhất. Hết như cô đang cố tình làm gián đoạn lộ trình của tôi vậy.

[Ế.....S, sao lại thế ?]

Người đang luống cuống kêu lên ở đầu thiết bị bên kia, không ai khác chính là Kagaya-san.

[Kh, không phải đầu Hiro-kyun ! Hôm nay chị đã canh gác rất cẩn thận đó ? Thực sự là vừa nãy thiết bị hoàn toàn không có phản ứng gì cả... Cơ mà, ngay từ đầu sao cô bé ấy lại biết được con đường này ?]

“.....”

Vừa lắng nghe lời biện hộ của Kagaya-san, tôi vừa lặng lẽ chìm vào dòng suy nghĩ. Nếu tất cả mọi suy luận là đúng thì cuộc chạm trán này hoàn toàn không phải ngẫu nhiên. Chắc chắn là có có ý đồ hết.

“Gì chứ, ra là Hiroto-kun à”, Akizuki vừa nói vừa nở nụ cười có vẻ vui rồi đưa cánh tay phải nhỏ bé lên chạm vào ngực tôi. Sau đó cô vúi vào và làm đôi mắt héch lên nhìn.

“Ehehe, trùng hợp thật đấy Hiroto-kun ♡. Cậu có sao không ? Không bị thương ở đâu chứ ?”

“Tôi không sao, thế nên chị tránh ra chút đi, Akizuki.”

“Ếế... Cậu đừng nói mấy câu lạnh lùng thế chứ... À ! Không lẽ Hiroto-kun đang cảm thấy phấn khích với nhiệt độ cơ thể của Noa sao ? Ehehe, chị hiểu mà chị hiểu mà. Tự nhiên bị dính chặt với một cô gái dễ thương thì hiển nhiên cậu sẽ lo lắng rồi nhỉ ? Cậu đang ngượng đúng không ?”

“Đừng có nói linh tinh”

(Đúng là... gần thì gần thật. Lại còn chạm nhiều chỗ nữa)

Trước mặt Akizuki vẫn thích tự sướng như mọi khi, tôi thốt lên mấy lời với nửa con mắt và miễn cưỡng kéo cô ấy ra. Đặt tay phải lên bờ vai mảnh khảnh, tôi dùng một lực vừa đủ để không làm chị ta đau.

“Wawa.....Mô, cậu vừa cưỡng chế chị nhá ♪”

Ehe, vừa nở nụ cười thiên thần trong tư thế nghiêng đầu, Akizuki vừa chấp tay ra sau lưng. Tại thời điểm tôi không muốn chạm trán ai nhất thì lại bắt gặp đúng người mình không muốn gặp nhất. Không chỉ vậy, Himeji lúc này không có ở đây, nếu bị Akizuki tiến hành đăng ký thì khả năng tôi bị lộ là rất cao. Tất nhiên, vì Himeji hiện tại đang trong giai đoạn <Tập huấn> nên Akizuki sẽ không thể đăng ký với tôi được. Song, điều không thể ấy chính là điểm bất bình thường ở đây. Bởi lẽ, nếu như tôi thực sự đang trong trạng thái giao chiến với ai đó thì, tôi chẳng có lý do gì phải trốn ở đây để tránh bắt gặp người khác cả.

(Bà nó.... phải làm sao đây ? Phải làm sao để thoát khỏi tình trạng này ? Phải làm sao để lừa được nhóc này đây.....!?)

Sau khi im lặng và suy nghĩ hồi lâu.

Đột nhiên Akizuki liền tiến một bước lại gần tôi.

“Ehehe. Nè, Hiroto-kun.....không lẽ cậu đang vội sao ?”

“.....”

Giọng điệu thản nhiên, câu hỏi thản nhiên. Thế nhưng, ánh mắt của Akizuki lại như đang muốn trêu chọc tôi vậy. Dù có muốn đánh trống lảng thế nào đi nữa, nhưng vì bị nhìn thấu tâm can nên tôi không thể nào dò được ý đồ của chị ta.

Akizuki tiếp tục nói với nụ cười quyến rũ và đáng yêu.

“Cậu đã chạy hết tốc lực để đến đây nhỉ ? Nhưng mà cậu lại đang gặp khó vì Noa đã đến trước nhỉ ? Và hiện giờ cậu đang nghĩ làm sao để thoát khỏi đây nhỉ.....Ehehe, mô... không chịu đâu Hiroto-kun ♪, sao cậu lại đi sợ một Noa dễ thương như thế này chứ, đó là sai lầm chết người của đàn ông đó ♡”

“....Hả ? Chị đang nói chuyện gì. Tôi chỉ đơn giản là không thích tập huấn thôi. Bộ thấy tôi nóng vội thì có lẽ chị nên đi khám mắt lại đi.”

“Úm ? Mà sao cũng được, dù gì chị cũng chẳng muốn đăng ký làm chi. Hôm nay Noa kiệt sức rồi.... Oáp”

Đặt tay lên miệng, Akizuki lém lỉnh ngáp như thể cố tính để tôi nhìn thấy. Và để chứng minh mình không nói dối, chị ta vẫn không hề lòi thiết bị ra dù đồng hồ sắp điểm 5 giờ.

(.....Vậy tức là sao ?)

Tôi khẽ nhau mày khi không thể hiểu nổi ý đồ của Akizuki là gì. Chị ta không định tiến hành đăng ký <Tập huấn> khi đã sắp đặt ra một tình huống hoàn mỹ như thế này ư ? Vậy chạm trán với tôi để làm gì ? Mà, tạm thời bỏ vấn đề đó qua một bên, nếu không trong đầu tôi sẽ câu hỏi chông chất câu hỏi mất.

“Mu.....?”

Song, về phía Akizuki thì, bầu không khí vừa nãy bỗng chốc đã tiêu tan, chị ta đảo mắt nhìn xung quanh với vẻ mặt dịu dàng rồi nghiêng đầu thắc mắc.

“Hình như.....Hôm nay không có nhĩ ? Nhỏ maid ấy. À, không lẽ cậu bị đá rồi ? Ehehe, ra vậy ra vậy... Nếu thế thì để Noa an ủi cậu nhé ♡”

“Đã bảo ngay từ đầu là bọn này không có hẹn hò rồi mà. Hơn nữa, cô ấy không phải lúc nào cũng ở bên cạnh tôi. Hiện tại hai đứa chỉ đơn giản là đang hành động riêng lẻ thôi.”

“Ế~~. Nhưng hôm trước chị thấy hai người rõ ràng trông như đang hẹn hò mà ? Nếu không phải thì Hiroto-kun nghĩ sao về nhỏ maid ấy ?”

Akizuki vừa nhìn chăm chăm vào tôi vừa hỏi. Tuy không rõ chị ta hỏi với ý đồ gì nhưng, tôi vẫn phải trả lời thận trọng. Đối với Shinohara Hiroto, Himeji Shirayuki là người như thế nào.

“.....Chắc là, đồng đội.”

“Đồng đội à.Ừm, cảm ơn nhé Hiroto-kun. Vậy, hẹn gặp lại nhá ♪”

Nghe xong câu trả lời của tôi, Akizuki tủm tỉm cười nói. Vẫy đôi tay nhỏ nhắn đặt ngang ngực rồi chị ta quay đi. Sau khi đánh về uỳnh chuyển ấy biến mất, đồng thời chuông điểm tròn 5 giờ chiều kết thúc ngày thứ hai cũng đã vang lên.

“Phù...”

Khi sự căng thẳng dồn nén được giải tỏa, tôi liền thả lỏng cả thể. Vừa thở dài tôi vừa dựa vào tường.Chỉ mới trò chuyện thôi mà đã tốn sức như thế này rồi. Thử để tay ra sau gáy, tôi thấy nó đã thấm đẫm mồ hôi.

Và, đồng thời cuộc gọi từ Himeji đã tới.

[Anh vất vả rồi, chủ nhân. Tập huấn bên phía em cũng xong rồi ạ.]

“Vậy à... Cô vất vả rồi. Thế tình hình sao ?”

[Vâng. Hầu như chỉ là trận chiến một chiều nhưng, đối phương tập huấn của em vì lý do nào đó tự nhiên được nửa chừng thì cậu ta nở nụ cười toàn mặt rồi thốt lên rằng “Cảm ơn rất nhiều”... Phải nói sao nhĩ, em thấy đúng là một người kỳ quặc... Quan trọng hơn thì, bên phía anh có vấn đề gì không ? Dường như giọng anh không được khỏe cho lắm]

“À... không. Mà để về rồi ta nói chuyện.”

Tuy không phải vấn đề gì to tát lắm nhưng nó cũng chẳng phải chuyện mà tôi có thể tùy tiện kể cho người khác được. Sự dao động vừa nãy vẫn chưa hết hẳn, có lẽ tôi nên về nhà tịnh tâm rồi giải thích một thể.

[.....Vậy à ? Em hiểu rồi]

Himeji cất lên với vẻ lo lắng, song chẳng mấy chốc như đã hiểu rõ ý định của tôi, cô ấy đành nhượng bộ và đổi chủ đề.

[Nhân tiện thì, chủ nhân... Là chuyện của 30 phút trước nhưng, trong góc tòa nhà câu lạc bộ đã có khoảng gần 20 người tham gia bị out đồng thời ạ, một vụ việc rất bí ẩn. Hơn nữa, dường như bọn họ là một tập thể đang có những hành động bất chính.]

“.....Bất chính ?”

[Vâng. Dường như họ đang chia sẻ cho nhau ability trái phép kiểu nguy trang bản thân là mình out và tránh nhận đăng ký tập huấn từ bất kỳ ai. Thực tế, nhờ vậy mà họ đã tránh được một ngày không tập huấn, thế nhưng cho đến hôm nay thì tất cả đã thua trận.]

“Ra vậy.....Cơ mà, ủa ? Thua trận, tức là bị lộ à ?”

[Vâng, chắc là vậy ạ. Liên quan đến ability trái phép, sau khi em tiến hành điều tra nhóm hoạt động tập thể ấy thì tất cả đã đồng loạt thua cuộc một cách bí ẩn ạ.]

“Vậy không lẽ đây là kẻ xâm nhập từ bên ngoài mà hiệu trưởng nhắc tới ?”

[Không ạ. Kết quả điều tra cho thấy họ không có liên quan đến các trường khác, em nghĩ đây là hai đối tượng khác nhau. Mà, tất nhiên ta vẫn chưa thể khẳng định ngay được rằng họ hoàn toàn vô can]

“Vậy à, tôi hiểu rồi.Cơ mà, trong góc tòa nhà câu lạc bộ à”

Tôi khoanh tay lại rồi suy nghĩ.

Giờ mới nhớ, hình như vừa Akizuki cũng chạy ra từ hướng đó thì phải. Thời gian lại hoàn toàn ăn khớp, ngay cả câu nói “Hôm nay Noa mệt rồi” nữa, tất cả đều không thể chệch đi đâu được. Nếu là một người có thực lực thì, chẳng có gì lạ khi chị ta giải quyết 20 kẻ vi phạm nhanh chóng như vậy.

“.....”

Tất nhiên, với hiện trạng lúc này thì tôi chỉ có thể phỏng đoán thôi.

Ngày thứ hai của <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> đã kết thúc trong quang cảnh bất ổn.

<Cuộc chiến tuyển chọn trong khu: Kết thúc ngày thứ hai>

<Người thua cuộc: 1483. Còn lại: 3144>

*

*

#

Thứ bảy hôm sau.

Bản thân <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> cũng tổ chức trong suốt ngày nghỉ nhưng, nếu không có lý do chính đáng như sinh hoạt câu lạc bộ thì sẽ không thể vào khuôn viên trường. Do đó tôi cũng chẳng cần bận tâm về việc đăng ký tập huấn. Có thể nói, đây chính là khoảng thời gian nghỉ ngơi của sự kiện.

Tất nhiên tôi không có đại mà đi đến học viện Eimei vào thời điểm này. Cơ bản ngày hôm nay sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Cơ mà...

[Nè Shinohara. Ông rảnh không]

Vào đêm hôm qua tôi đã nhận được cuộc gọi của cô tiểu thư giả mạo Saionji.

[Là chuyện ngày mai nhưng.....Ông rảnh đúng không ? Chủ nhật mà, kiểu gì chẳng là thời gian nằm ngoài sự kiện]

[Phải, tôi muốn ông đi mua đồ với tôi một chút. Gì cơ, ông đâu cần phải nói bằng cái giọng điệu uể oải như vậy hả. Mà từ đầu tất cả là tại ông hết. Vì bị ông lấy mất ngôi sao đỏ nên giờ

tôi yếu đi khá nhiều. Bởi vậy tôi mới cần đi mua ability khác. Không phải mấy ability đa dụng có thể mua trên thiết bị, mà là loại cá nhân tự tạo ra cho riêng mình]

[Nhưng mà, cửa hàng tôi muốn đến nó hơi đặc biệt một chút....Ừm, phải nói sao nhỉ...Vì có vài sự tình nên tôi không thể vào một mình được. Thế nên tôi mới muốn ông đi cùng. Thì ông thấy đấy, biết đâu cũng có cả mấy ability hữu dụng khác dành cho ông thì sao.]

[....Đúng không ? Fufu, vậy là chốt nhé]

[Địa điểm gặp mặt sẽ là trước nhà ga khu 4. Thời gian là, 10 giờ sáng nhé.Ế ? Ừm, chỗ cửa hàng ấy ở khu 8 cơ. Vừa nãy tôi gửi dữ liệu tọa độ.... Sao còn cất công hẹn nhau ở khu 4 á ? Thì, ở đâu chẳng được. Chỉ là.....đó là nơi hẹn đầu tiên tôi nảy ra trong đầu thôi. Chẳng phải vì ông hay gì đâu]

[Thật sao ? Hẹn ở trước nhà ga cũng được sao ?.....Đành chiều ông vậy. Ở đó thì ông đi một tí là đến chứ gì.]

[Nhân tiện thì, chuyện này là hiển nhiên rồi nhưng tôi cần nhắc lại rằng chúng ta phải cải trang nhé. Đồng phục là hoàn toàn cấm.... Cơ mà, đằng nào cũng cất công ra ngoài cùng con gái nên ông phải ăn mặc đàng hoàng một tí đấy nhé. Vì ngày mai tôi cũng đã phải rất chu đáo.....À, không có. Không phải đâu, tôi chỉ nhờ người giúp việc thôi. Tôi không có cất công đi mua quần áo mới để mong chờ được ra ngoài cùng ông hay gì đâu đấy !]

[Cũng không phải hẹn hò hay gì cả. Chỉ là tôi muốn nhận sự hỗ trợ từ đồng phạm thôi.]

[.....Nhưng mà, nhưng mà nhé. Shinohara.]

[Việc tôi mong chờ ngày mai không hẳn là nói dối đâu]

*

*

Chủ nhật, ngày thứ 4 của <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu>

Tại nơi cuộc hẹn được quyết định một cách gượng ép, tôi đứng ngơ ngác, bồn chồn đảo mắt nhìn xung quanh.

“Giờ thì, ai là Saionji đây.”

Tôi lăm bắm trong mồm.

Saionji Sarasa. Đó là cái tên của một cô gái mang ý nghĩa rất đặc biệt với tôi. Cháu gái của trưởng hội đồng, cô tiểu thư siêu VIP và là người đầu tiên tôi gặp trên đảo học viện. Ngoài ra, trước khi tôi bắt đầu lời nói dối thì cô ấy đã là nữ hoàng 7 sao vô địch, đứng trên đỉnh cao của đảo học viện và trị vì tất cả.

Song, giống như tôi, cô ấy cũng đang nói dối.

Phải. Tuy là một câu chuyện rất khó tin nhưng cô ấy không phải Saionji Sarasa. Cô tiểu thư thực sự đã bị bắt cóc khoảng một năm trước, và để làm sáng tỏ sự thực đó, cô gái mang tên Akabane Rina đã đảm nhận vai trò thể thân cho Saionji Sarasa. Tuy nhiên, cô ấy còn tạo ra lời nói dối thứ hai từ phi vụ bắt cóc để đánh lừa nhà Saionji. Thực sự là cô đã lên một kế hoạch lớn và gửi gắm cô bạn thân Saionji Sarasa đến một ngôi trường cao trung bình thường.

Thậm chí, ngay cả người trong cuộc như cô tiểu thư thực sự ấy cũng không hề biết chân tướng sự việc. Một lời nói dối liều lĩnh, táo bạo, hi sinh bản thân vì người khác.

Sau cùng, vì một vài sự cố mà lời nói dối của tôi và cô ấy bằng cách nào đó đã liên kết với nhau. Mà kể ra khá dài dòng nên tôi xin được nói ngắn gọn. Tóm lại nếu lời nói dối của tôi bị

lộ thì cô ấy cũng bị lộ và ngược lại, nếu lời nói dối của cô ấy bị lộ thì tôi cũng toang. Hai lời nói dối như hai mắt xích, nếu chẳng may có ai biết thì chúng tôi chỉ còn cách đón nhận chữ tử. Chính vì lẽ đó hai đứa mới bắt tay với nhau.

Mà, đại khái là chúng tôi có mối quan hệ đồng phạm.

"Ây chà"

Tôi nhìn vào đồng hồ trên thiết bị, hiện đang là 9h45' sáng. Vẫn còn 15 phút nữa. Với người quy củ như Saionji thì, việc cô ấy đến sớm cũng không có gì lạ. Chỉ có điều, cô ấy cải trang rất hoàn hảo nên tôi không nghĩ mình có thể nhận ra ngay được.

Vừa nghĩ thoáng qua như vậy thì tôi đã trông thấy Saionji.

"Yô, bà đến sớm đấy nhì."

"Hế ?"

Ở giữa vòng xuyên, tôi cất tiếng gọi cô gái đang ngồi trên chiếc ghế gỗ xa hoa và mân mê thiết bị. Khi thấy tôi ngồi xuống bên cạnh, vì là hành động bất ngờ quá hay sao mà cô ấy đã há hốc mồm rồi tỏ ra ngạc nhiên. Và khi nhận ra khuôn mặt tôi thì cô cất lên.

"E-to... Là Shinohara nhĩ ?"

"Ồ... Mà sao trông bà có vẻ thiếu tự tin vậy. Trước đây chúng ta cũng gặp nhau trong bộ dạng này mà."

"À, với ông thì đúng là thế nhưng, tôi thì ngược lại. Đây này, tôi hoàn toàn không mặc cái áo có mũ trùm đầu như lần trước. Ấy vậy mà, làm thế nào chỉ mới nhìn một phát ông đã nhận ra tôi luôn hay vậy ?"

"Ế ?"

Ngẩng mặt lên trước câu hỏi mình không hiểu lắm, sau đó tôi nhìn chằm chằm vào cô gái đang ngồi cạnh mình. Đôi mắt ánh kim trông như mèo và mái tóc vàng dài đến tận đầu gối. Hơn nữa, nó không phải mái tóc dài thẳng mà là kiểu tóc xoăn mềm mượt cuộn quanh tất chân trông rất đáng yêu. Ngoài ra còn cả bộ trang phục cô ấy đang mặc, váy một mảnh xinh tươi cộng thêm vẻ chín chu trông như một cô tiểu thư ở khu nghỉ mát vậy. Phải nói là khác hoàn toàn với cô nàng tóc đỏ, mắt màu ruby mạnh mẽ Saionji Sarasa.

"Lạ quá nhì....."

Vừa khởi động ứng dụng gương trên thiết bị, Saionji vừa nghiêng đầu thắc mắc.

"Ừm.....?"

"Không thể nào có chuyện phần cải trang của tôi bị thiếu sót được. Người giúp việc cũng đã kiểm đi kiểm lại rồi, hơn nữa trên đường tôi còn bắt gặp bạn bè ở Ouka đến 3 lần mà chẳng ai nhận ra cả."

"À không, đúng là trông bà có khác thật nhưng.....Sao nhĩ, là bầu không khí chẳng ? Kiểu như, chỉ nhìn qua một phát là trong đầu tôi đã nảy lên rằng [A, đây rồi]"

"Th, thế cơ à. Chỉ nhìn qua mà đã nhận ra tôi luôn cơ à. Ừm."

Vì lý do nào đó, Saionji đã nhại lại lời tôi nói rồi mỉm cười với vẻ phần chân. Đứng phắt dậy khỏi chỗ ngồi, cô ấy cất lên trong khi chiếc váy một mảnh bay phấp phới trong gió.

"Fufu... Vậy chúng ta đi thôi, Shinohara. Cứ ngồi mãi thế này phí thời gian lắm."

"Ế ? À... Mà, phải rồi nhì."

Saionji hứng khởi cất lên trong tư thế hơi nghiêng đầu, còn tôi thì đứng dậy hơi trễ một chút.

*

Khu 8 của đảo học viện. Đó là khu có hình ảnh được gắn với từ “Góc tối”. Tại đây, sinh hoạt vào buổi đêm diễn ra còn náo nhiệt hơn cả ban ngày, các cửa hàng vi phạm luật lệ thì khá nhiều, lầu xanh hay sòng bạc phi chính thức cũng không phải hiếm, một khu học có thể nói là đối lập hoàn toàn với các khu khác. Ngoài ra, nơi đây còn tập trung đám đông hay chế tác ability chưa được công nhận. Và cả tổ chức <Ngã lưu thánh kỵ sĩ đoàn> của Kugasaki cũng ở chốn này.

Song, dù nói vậy nhưng không có nghĩa là toàn bộ học khu đều hay xa đọa vào mấy thứ ấy.

Tất cả chỉ đơn giản là tự do... Saionji kể cho tôi khi hai đứa ngồi trên tàu.

“Tới rồi này”

Xuất phát từ khu 4, mất gần một tiếng sau khi thay ga đổi tàu nhiều lần và chúng tôi đã tới cửa hàng đích đến.

Về vị trí thì, đó là tòa nhà hai tầng nhỏ nằm ở gần nhà ga. Trên cánh cửa có treo tấm biển ghi “Đang mở cửa”. Không chỉ vậy, ở ngay phía dưới còn có một tấm khác nữa. Và nó hiển thị về điều luật với kiểu chữ hết sức đơn giản.

Rằng.....Ngoài các cặp đôi (Cho phép đồng tính), còn lại cấm vào cửa hàng.

“.....Này, Này Saionji, cái quái gì đây.”

“Thì có gì đâu. Như nó ghi vậy thôi. Cửa hàng này bán rất nhiều đồ tốt nhưng muốn vào thì phải tuân theo mấy cái luật kỳ quặc của họ. Tuy nội dung luật thay đổi theo định kỳ nhưng, tóm lại nếu muốn vào chúng ta phải tuân theo cái luật này.”

“Dù có là vậy nhưng...”

“Gi, chẳng phải tôi đã nói ngay từ đầu rồi à ? Vì không thể vào một mình nên tôi mới muốn ông đi cùng ấy. Với lại tôi đâu có nói dối ông đâu.Cơ mà, ngược lại ông phải cảm thấy vinh dự đi chứ ? Được trở thành bạn trai.....Ng, ng, người yêu tạm thời của tôi đấy nhé.”

“.....”

Saionji vừa đỏ mặt tía tai, vừa xấu hổ cất lên, thấy thế tôi cũng chẳng thể thốt nên lời. Cổ nói vậy làm tôi lại liên tưởng đến nhiều thứ. Nét mặt chinh tề, thanh tú dù đã cải trang, trang phục trông còn nữ tính hơn cả bình thường. Có lẽ cô ấy đã thực sự cất công đi mua quần áo mới để chuẩn bị cho ngày hôm nay. Bỏ mẹ, thế này thì dễ thương quá rồi.

“.....Shinohara ? Nè, Shinohara. Ông có nghe không đó ?”

“Hả.À xin lỗi, vừa tôi hơi lơ đãng chút.”

Nói xong, tôi khẽ gật đầu để lấy lại bình tĩnh.

Đằng nào cũng cất công đến đây rồi, tôi không thể tay trắng mà ra về được. Giờ thì, chúng tôi sẽ vào trong cửa hàng. Để đề phòng rủi ro, Kagaya-san hiện đang canh chừng cho tôi ở tòa nhà gần đó, thế nhưng hiện trạng của tôi lúc này là bên ngoài <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> và chặn âm thanh một chiều để tiếng Saionji không lọt đi. Mà đành chịu thôi, nếu bị nghe lén về cái trò giả làm người yêu này tuy có hơi xấu hổ thật nhưng, sau cùng ngoài Himeji ra thì chẳng thành viên company nào biết về mối quan hệ giữa tôi với Saionji cả.

Để cho chắc cú, tôi xác nhận lại thiết bị tai nghe một lần nữa, khi đã yên tâm rồi tôi mới mở cánh cửa trước mặt mình.

“_____Ôôô”

Bất giác, tôi để lộ ra tiếng trầm trồ. Bên ngoài thì đơn sơ và chẳng có gì nổi bật, thế nhưng khi bước vào bên trong thì cảm giác như tôi vừa lạc sang một thế giới khác vậy. Thế giới của cửa hàng tạp hóa. Nào là dây điện, nào là linh kiện máy tính, laptop, v.v... Tất cả đều có từ loại cũ nhất cho đến loại mới nhất. Ngoài ra còn cả linh kiện sửa chữa, video game console, tivi, đài băng cát sét, ổ đĩa...

Vì bản thân cũng chơi không ít game nên tôi có thể biết được kha khá, cơ mà để giải thích chi tiết thì, có thể nói nơi này khá ngon.

“.....Được không ? Thấy ông cũng hứng thú là tôi vui rồi. Đây là cửa hàng yêu thích nhất của tôi đó.”

Nhận ra tôi bị choáng ngợp trước bầu không khí của cửa hàng, Saionji liền cất lên và cười đắc ý. Vẫy tay ra hiệu cho thằng tôi đang đứng thất thần, cô ấy dẫn tôi vào bên trong. Vì nó ẩn bên sau giá nên từ bên ngoài không thể thấy được, nhưng dường như ở đây còn có cả quầy thu ngân nữa

“Hôm nay tôi có báo là mình đến nhưng.... chủ tiệm không thấy đâu nhỉ.Xin lỗi”

“Ừm ? A, vâng. Xin chào”

Đứng bên quầy thu ngân, Saionji cất tiếng gọi. Ngay sau đó, có giọng nói xao nhãng từ bên trong cánh cửa liền đáp lại. Đứng đợi khoảng một lúc, cánh cửa được mở ra và người con gái trong đồng phục làm việc xuất hiện.

“Chào mừng quý khách, ơ, ủa.....? Lily-chan ?”

(.....Lily-chan ?)

Tôi nghiêng đầu thắc mắc trước lời nói của cô gái đang vừa nhìn Saionji vừa thốt lên. Tuy nhiên, ngay lập tức tôi đã nhận ra rằng... đó là tên giả. Cái tên thứ ba mà Saionji sử dụng khi trong bộ dạng tiểu thư tóc vàng, mắt ánh kim. Đúng là với vẻ ngoài này thì cô ấy không thể tự xưng “Saionji Sarasa” hay “Akabane Rina” được.

Thế nên Saionji mới, à không... Lily đã khẽ gật đầu rồi nói “Ừm”.

“Phải. Lâu rồi không gặp, chị chủ tiệm. Hôm nay em phải cất công đến tận đây đó.”

“À, vậy à. Nhắc mới nhớ, hình như hôm nay em cũng có liên lạc nhỉ. Ừm, lâu rồi không gặp em.”

Vừa nói chủ tiệm vừa lau mồ hôi trên trán bằng chiếc khăn mặt vắt trên cổ.

Chém gió với Lily một lúc, sau đó chị ta liền nở nụ cười kiêu trên choker.

“Nè Lily-chan. Chị muốn xác nhận lại nhưng, em cũng biết phương châm của tiệm nhỉ ?

Cửa hàng này được kinh doanh hoàn toàn theo sở thích của chị nên, chị chỉ bán hàng cho những ai mà chị thấy hứng thú thôi. Mà, việc có hứng thú hay không hứng thú thì chị sẽ phân định dựa theo luật.”

“Ừm, tất nhiên là em biết. Vì là khách quen ở đây nên em rất tự tin đấy.”

“Ừm, phải rồi nhỉ. Ít nhất thì trong trí nhớ của chị là vậy. Thế, luật của ngày hôm như đã dán trên cửa, đó là [chỉ cặp đôi mới có thể vào]. Còn lại những khách hàng khác chị sẽ từ chối hết. Vậy cậu là bạn trai của Lily-chan ?”

Chị ta nhìn tôi với vẻ tò mò, đôi mắt màu vàng của Saion... của Lily cũng lo lắng hướng về phía tôi. Cơ mà, mấy trò diễn tuồng này thì có gì khó đâu, tôi đã quá quen rồi.

Trong khi nhìn lại chủ tiệm, tôi trả lời một cách tự nhiên.

“À, đúng vậy. Em chỉ giống như thằng hộ tống thôi nên chị đừng để ý.”

“Không, sao mà tôi không để ý được cơ chứ. Bởi vì Lily từ trước đến nay có bao giờ quan tâm đến đàn ông đâu. Đã thế còn có cả thời kỳ con bé nhắm vào chị mày cơ. Ấy thế mà giờ lại mặc cả trang phục tây rồi khoe khoang về bạn trai chứ...”

“N, này chủ tiệm. Chị đừng có kể lể như kiểu chẳng có gì quan trọng như vậy được không ? H, hơn nữa... mấy thứ bạn trai này nó không phải cứ dựa vào luật của chị mà quyết định được. Thế nên, chị đừng có tự tiện phán xét lung tung.”

“À, không phải thế đâu Lily-chan. Vì chị là M mà, nên chị nghĩ rằng nếu nhận được sự công kích về mặt tinh thần của em thì chắc sẽ phê phải biết.”

“Đã thế thì chị im lặng luôn đi.”

Lily chống hai tay lên hông trước chị chủ tiệm đang giả bộ khóc sụt sịt. “Mà, thôi nào”, nói với điệu bộ như dành chịu thua, chủ tiệm lại quay sang tôi một lần nữa.

“Ừm.....Nhóc này là bạn trai của Lily-chan à.”

“Ph, phải rồi đấy. Tên cậu ấy là Shino..... Hiro, chị thấy ngầu không.”

“.....”

Vừa nhìn tôi, Lily vừa nói bằng giọng điệu ngượng ngùng. Vì bản thân mình cũng xấu hổ nên tôi phải quay đi đánh trống lảng. Ngay lập tức, cổ cũng quay mặt đi rồi lẩm bẩm đi lẩm bẩm lại rằng “Hiro, Hiro.....Ừm, cũng được đấy”. Phải nói sao nhỉ, mấy cái tình huống này tôi ngại thấy bà luôn.

“Ra vậy.....”

Nhìn chúng tôi rồi tùm tùm cười, sau đó chị chủ tiệm giơ tay phải lên.

“Nè hai đứa. Sao không thử tạm hoãn lại một chút rồi nhìn xung quanh xem ?”

““?””

Tuân theo lời nói của chủ tiệm, tôi và Lily đảo mắt nhìn xung quanh quán. Cơ mà, dù chị ta có nói vậy nhưng vừa nãy tôi cũng đã ngắm nghía hết rồi. rất nhiều đồ vật chất như núi, nào là linh kiện PC, máy game v.v... Có lẽ còn có cả Chip IC chứa dữ liệu Ability nữa. Ngoài ra còn cả các cặp đôi đang lục lọi chúng.

“.....A”

Trông vào quang cảnh ấy, bất giác Lily đứng bên cạnh tôi đã kêu lên như thể nhận ra điều gì đó. Tuy nhiên, tiếc là tôi vẫn chẳng hiểu cô đang nhìn cái gì. Nếu theo góc nhìn của Lily thì, có lẽ nào là mấy vị khách đáng ngờ đằng kia không ? Cơ mà, tôi có thấy gì đặc biệt đâu. Tất cả chỉ đơn giản là các cặp đôi học sinh cao trung không hơn không kém, và họ cũng chỉ đơn thuần là vừa cười nói vừa mua hàng. Cậu trai thì cầm quyển sổ hướng dẫn ability trên tay trái, cô gái thì vừa nhìn chăm chăm vào đó vừa mô tả lại bằng tay phải.

Và vì lý do nào đó, cả hai đều dùng tay trái ngược nhau. Mà, âu cũng là điều hiển nhiên khi họ muốn được kết nối với nhau nhiều hơn nhỉ.

Hay đúng hơn, đây chính là hành động cơ bản của người yêu.

“.....”

“.....Phù. Có vẻ như hai bạn trẻ đã nhận ra rồi nhỉ.”

“G...gì. Chị muốn nói cái gì ?”

“Bạn trai của Lily-chan. Hiro-kun đúng là ngẫu thật. Lại còn mang phong cách hoang dã làm cho chị mày đây muốn chết vì ghen tị quá. Nhưng mà nhé, cái này không liên quan đến gato hay gì cả, chị chỉ muốn xác nhận xem em có vi phạm luật không.....Hai đứa, có thực sự là đang hẹn hò không vậy ?”

““Ế””

“Thì nhìn kia, không phải các tình nhân sẽ luôn muốn chứng minh cho người khác thấy rằng họ là cặp đôi như sắp kết hôn à ? Túm cái quần què lại là bầu không khí xung quanh họ sẽ luôn thu hút người xung quanh và lời quả quyết [Đây là bạn trai tôi !] của cô gái sẽ không ai có thể phủ nhận được”

“Thì, đúng như chị nói nhưng..... nhưng mà dù chị có bảo vậy thì, em biết phải làm sao. Tại cái luật của chị mơ hồ quá mà.”

“Làm gì có chuyện đấy. Lily-chan và Hiro-kun cũng nhận ra rồi đúng không ? Chuyện cặp đôi đằng kia đang nắm tay nhau ấy. Tét các ngón tay lại với nhau mới chính là tình yêu. Ừm, tuy chị chưa làm bao giờ nhưng, chắc chắn là vậy. Việc tiếp xúc cơ thể là điều không thể thiếu đối với các cặp đôi.”

“Là, là chị tự phán đoán thế thôi ! Bọn em vẫn còn đang giữ khoảng cách với nhau.”

“Không không, cái đấy thì ai chẳng biết. Nhưng mà nhé, vì luật là luật, song nếu ngay cả chuyện nắm tay mà hai đứa không làm được thì... như thế sẽ chẳng chứng minh được cho ai thấy đâu. Nhỉ ?”

“Nhưng, nhưng mà....”

“Chị có bảo em phải hôn ngay tại đây hay gì đâu”

“Hô _____ !? Ch, ch, ch, chuyện như thế sao mà em làm trước mặt người khác được hả, đồ ngốcccc !”

Bị chị chủ tiệm trêu chọc, Lily đỏ mặt tía tai quay phắt đi mà chẳng buồn nhìn sang tôi. Về phần tôi thì... vẫn còn chút điềm tĩnh nhưng quảng trán đã bắt đầu nóng dần lên. Phản ứng này của Lily chắc chắn là toạch rồi.

Cơ mà, tôi có thể hiểu được tại sao cô ấy lại xấu hổ như vậy. Tuy nhiên, đã đến tận đây rồi nhưng lại không được công nhận là cặp đôi do ngại ngùng thì, như thế chẳng bỏ công chút nào.

(Này, này Lily... Saionji)

(Hya !G, gì. Đồ ngốc Shinohara. Ô, ông cũng muốn trêu tôi hả ?)

(Ai thèm trêu bà làm gì. Ý tôi không phải thế.....Chỉ là, chỉ cần nắm tay thôi là được đúng không ? Thế thì cứ làm luôn cho xong đi)

(Ế.....V, vậy tức là, ông muốn tiếp xúc cơ thể với tôi, ư ?)

(Lại tự suy diễn rồi !Này nhé, chúng ta không cần phải làm đến mức tét ngón tay vào nhau như cặp đôi kia đâu. Chỉ là nắm tay bình thường thôi. Tại bà cứ hay nghĩ linh tinh nên mới không hết xấu hổ đấy.)

(Ư ư.....Dù nói thế nhưng mặt ông cũng đang đỏ hết cả lên rồi đấy. Cả tai nữa kia)

(.....Tôi biết, thế nên tôi mới bảo mau mau kết thúc nó đi)

Lắm bấm qua tai nhau, xong Lily đã khẽ gạt đầu với những giọt lệ đang còn đọng lại trên khóe mắt. Dồn tâm trí chuẩn bị sẵn sàng, cô ấy đưa tay ra.

“Ừm.....”

Nhắm tịt mắt lại, Lily để lộ ra tiếng thở dài thoáng qua. Đồng thời đầu ngón tay cô ấy đã chạm vào tay tôi, chẳng mấy chốc cả hai lòng bàn tay đã nắm chặt lấy nhau. Nhiệt độ cơ thể của cổ cũng qua đó mà truyền sang tôi. Không chỉ vậy, còn cả tiếng tim đập nữa.

Tuy nhiên.

“Này nhé Lily..... Cái này là bắt tay mà.”

“..... !?”

Lily tròn tròn đôi mắt, mặt mũi đỏ hết cả lên ngay khi tôi cất lời. Đứng trước nhau, tôi đưa tay phải ra, cô ấy cũng đưa tay phải ra, thế này thì sao mà chứng minh được mình là tình nhân chứ. Ngược lại, nó còn khiến cho người khác tưởng rằng có cặp đôi kỳ quặc đang bắt tay nhau trong cửa hàng.

“Kh.....không phải đâu ! E-to, e-to.....Không phải, không phải mà !”

Lily cất lên biện hộ cho bản thân, tuy nhiên do xấu hổ quá hay sao mà cô ấy không còn nghĩ ngợi được gì nữa. Đặt tay phải lên ngực, cô ấy lắm bầm.

“Ahahaa.....Ừm ừm, tốt lắm.”

““.....Hế ? “”

Tưởng rằng chị chủ quán cười cái gì, ngay lập tức bà chị đã vỗ tay bộp bộp rồi cất lên. Vì không hiểu lắm nên tôi và Lily liền quay ra nhìn nhau, còn chủ quán thì... do cười đến đau cả bụng hay sao mà bà còn chảy cả nước mắt nữa.

“Xin lỗi, tại em hồn nhiên trong sáng quá mà. Không lẽ đây là mối tình đầu của em sao. Lily-chan đúng là bừa bới mà.”

“Ế ?.....Ế, ý chị là sao ?”

“Là đậu đó. Thiệt tình, tại bầu không khí giữa hai đứa ngọt ngào quá nên chị không thể xem thêm được nữa. Với một kẻ độc thân như chị, vậy chẳng khác nào đòn công kích mạnh cả. Thế nên là hai đứa đã đấy, chị công nhận bọn em là cặp đôi.”

“Th, thật sao !? Hoan hô...”

“A-no, thực sự là được sao ạ ? Bọn em mới chỉ bắt tay nhau thôi đó.”

”N, này Hiro ! Sao anh còn mắt công đào bới lại làm gì vậy hả !”

“Ế ? Thì... lẽ chẳng may lát nữa bị chị ấy cản nhằn thì phiền lắm.”

“Không, chị không có làm thế đâu nhóc bạn trai à. Với lại chị nói ngay từ đầu rồi còn gì, chị sử dụng cái luật này là để không bán hàng cho những ai mà mình không cảm thấy hứng thú. Hơn nữa, vốn chị đã rất thích Lily-chan rồi, giờ chị cũng đang tò mò về Hiro-kun này, thế nên sao mà chị lại cản nhằn được chứ.

Nào, hai đứa cứ mua xả láng đi.”

““.....””

Chị chủ tiệm cao hứng cất lên. Bất giác tôi và Lily đã quay sang nhìn nhau.

Sau rốt, tôi và Lily... Saionji đã dành 3 tiếng an tọa tại cửa hàng.

Phần lớn thời gian là do bị bà chị lôi kéo nhưng, đó không phải là nguyên nhân chính. Bị thuyết phục bởi những lời đánh giá của Saionji, tôi cảm thấy xem biểu diễn ability (Hầu hết là được chị chủ quán chế) còn vui hơn là tìm mua mấy thiết bị giải trí.

Sau khi kết thúc chuyến mua sắm, vì chẳng nào cũng mất công đi nên chúng tôi tiện ghé qua luôn mấy quán gần đây, nào là tiệm sách, game center... để tận hưởng ngày nghỉ cuối tuần.

Vào khoảng khắc hai đứa lên chuyến tàu về khu 4 thì cũng là lúc ngày dài đã hết.

“.....Um ? Vậy ngày mai lại tiếp tục <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> nhỉ”

Saionji ngồi bên cạnh tôi vừa lẩm bẩm bằng giọng nhỏ nhẹ vừa khoanh tay trước ngực. Ít phút trước tôi đã nói chuyện với cô ấy về sự kiện, yêu cầu của hiệu trưởng và cuộc công kích của Akazuki.

Vì đang trên tàu nên tôi đành phải nói nhỏ lại.

“À. Trước mắt thì mọi thứ vẫn đang tiến triển thuận lợi. Hôm nay đã là ngày thứ 4, và công việc chủ yếu của tôi chỉ là bỏ chạy... Có thể nói, phần nửa sự kiện đã trôi qua rồi. Cùng với mảnh gian lận của company là phương pháp né tránh khẩn cấp đang được bật, tôi sẽ không gặp phải chuyện gì xấu cả... Tuy nhiên, từ mai lại bắt đầu ngày bình thường. Không chỉ vậy, hành động của Akazuki còn rất bất ổn nữa.”

“.....Phải rồi nhỉ”

Vừa vuốt bộ tóc giả, Saionji vừa nhìn tôi thì thào.

“Akizuki Noa. Tiểu ác ma của Eimei. Cô gái vẫn luôn ở vị trí thứ hai của Eimei từ khi kết thúc kì năm ngoái đến giờ nhỉ. Tuy chưa <Quyết đấu> với chị ta bao giờ nhưng giả sử phải chiến thật thì tôi không nghĩ mình có thể thắng nếu không chuẩn bị kỹ càng đâu. Là kẻ địch mạnh hay kẻ địch khó xoi... nếu không có Shinohara thì <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> năm nay chắc đã trở thành buổi độc diễn của chị ta rồi chẳng ?”

“Đến mức đấy cơ à... Mà cái tên thứ hai <Tiểu ác ma> này đúng là rất hợp với Akizuki nhỉ.”

“Um, phải rồi. Lúc nào chị ta cũng hành xử kiểu lém lỉnh, dễ thương và không bao giờ để lộ bản chất thật của mình. Nói về vẻ ngoài là vậy, song khi trong quyết đấu thì chị ta đúng thuộc kiểu phong cách nữ ác quỷ triệt hạ đối thủ.”

“Hê.....? Tức là kiểu sử dụng thủ đoạn gian xảo nào đó ấy à ?”

“Um.... Không. Sao nhỉ, tôi không thấy ở chị ta có vẻ nào như thế cả, mà cũng có khi là do chị ta giỏi che giấu cũng nên.”

“.....Mà, cũng đúng”

Trước ý kiến của Saionji, tôi nhún vai và dừng tra hỏi thêm.

Tán dóc này nọ, tự lúc nào đó tàu đã cập bến ga.

“Vậy tôi về nhé.”

Tròn vài tiếng sau khi qua cổng soát vé ở nhà ga trước học viện, Saionji chỉ tay về phía cổng ra bên tay phải. Vì nhà cô ấy ở khu 3 nên hướng hoàn toàn ngược lại so với tôi.

“À. Về cẩn thận nhé.”

“Ông cũng phải cố mà qua cái sự kiện đấy. Thua thì cứ tập xác định đi nhé.”

Nói về với động viên và nở nụ cười kiêu cả khía, Saionji đâm vào ngực tôi bằng nắm đấm nhỏ bé của mình. Sau đó cô ấy quay đi, vừa rời khỏi bằng những bước chân đầy phấn chấn vừa vẫy tay tạm biệt tôi.

....Mà, chắc mình sẽ ổn thôi.

“Những lúc thế này thì nhỏ lại tâm lý thật.”

Bất giác tôi đã cười khò khi so sánh cái nắm đấm và cử chỉ tự nhiên ban nãy của nhỏ.

*

*

#

Sau khi chia tay với Saionji được khoảng một lúc.

Tôi đứng một mình ở mặt sau nhà ga trước học viện và đợi Himeji tới.

Bộ dạng của tôi lúc này không còn là Hiro nữa, mà chính là Shinohara Hiroto với kiểu tóc và đồng phục thường ngày. Thực ra, lát nữa tôi sẽ đến chỗ hiệu trưởng để báo cáo về <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu>, thế nhưng cứ để cải trang mà đi thì không được hay ho cho lắm. Thế nên tôi mới cời chúng ra.

Cơ mà, tóc thì tôi phải dùng keo và lược để chải nó lại về như lúc ban đầu, còn đồng phục zzzzthì tôi nhờ Kagaya-san giao đến.z

“Đã để anh đợi lâu, chủ nhân.”

Một giọng nói trong trẻo vang vọng ra ở ngay phía chính diện tôi.

Khi thử ngửa mặt lên, người đập vào mắt tôi hiển nhiên chính là Himeji. Ngoài ra, cô ấy đang bận trang phục maid quen thuộc chứ không phải bộ đồng phục Eimei. Bây giờ chúng tôi sẽ đến học viện nhưng, chắc cô ấy đoán rằng vì là ngày nghỉ nên không cần mặc đồng phục cũng được.

“.....”

Nếu nhìn kỹ, tôi cảm thấy dường như Himeji đang không được vui cho lắm. Mà, ầu cũng là điều hiển nhiên thôi. Đã trải qua được khoảng hai tuần kể từ khi chúng tôi gặp nhau, và đây là lần đầu tiên hai đứa không ở cùng nhau trong ngày nghỉ. Song, không chỉ mình tôi, cả Kagaya-san cũng theo nữa nên Himeji đã phải ở một mình trong tòa nhà rộng lớn ấy.

Sau khi xác nhận không còn bóng người xung quanh, tôi hướng về phía Himeji và chấp tay lại.

“Xin lỗi nhé, Himeji. Tôi đã về muộn. Thực sự tôi định về sớm hơn cơ....”

“Ể ? Không ạ... sao anh phải xin lỗi chứ, chủ nhân. Chúng ta không quyết định thời gian nên sớm hay muộn cũng có sao đâu. Đúng là em có hơi ghen tỵ với Rina nhưng...”

“....Ừm ? Ghen tỵ á ?”

“Không có gì đâu ạ.... Tóm lại thì em không sao. Dù chỉ một chút, thực sự là chỉ một chút thôi em đã hơi cô đơn nhưng, với sự quan tâm của anh thì...”

“Không, này nhé.”

Cắt ngang lời nói của Himeji, tôi liền gật đầu một cái. Người luôn dõi theo và luôn tận tụy vì tôi, dĩ nhiên tôi rất vui về điều đó, thế nên đối với cô ấy tôi không thể làm qua loa cho xong được.

“Cô ỏn hay như thế nào đi nữa, nhưng lời xin lỗi của tôi vẫn sẽ không thay đổi. Và cả mấy chuyện thường ngày cho dù có không phải, tôi vẫn sẽ cảm ỏn cô... Thế nên.”

“.....?”

“Tôi, có mua quà cho cô nữa.”

Nói xong, tôi móc cái bọc màu nước từ trong túi quần đồng phục ra rồi nhanh chóng đặt lên lòng bàn tay Himeji. Đó là cái thẻ phiếu nhỏ và phong bì chứa giấy thư.

“Đ, đây là.....?”

“Ở cửa hàng tôi đi hôm nay, sau khi Saionji mua hàng xong, vì chẳng nào cũng cất công đi rồi nên tôi thử chọn luôn. Nó là Ability đặc chế của chủ tiệm đây.”

“.....”

“Mà, thực ra tôi cũng không rõ trao thứ này cho con gái thì có sao không.....Bởi đây là lần đầu tiên tôi mùa quà mà, thế nên tôi chẳng biết phải chọn gì cho tốt cả. Tóm lại thì, tôi đã nghĩ đến một thứ gì đó có tính thực dụng cho đỡ lãng phí.”

“.....Đây là lần đầu tiên, của anh sao ?”

“Ế ? À, ừm. Chỉ ít thì tôi không nhớ mình đã từng tặng ai trước kia..... Mà chuyện đó có gì sao ?”

“À không... em chỉ hiểu kỳ chút thôi.”

Vì lý do nào đó, Himeji khẽ mỉm cười rồi ngẩng nghĩa túi bọc màu nước đang cầm trên tay. Sau đó cô ấy nhẹ nhàng xoa lên mặt trước và hỏi tôi bằng giọng thì thảo rằng “Em mở ra được không ?”. Thấy tôi gật đầu, cô ấy liền mở ra một cách cẩn thận.

Ngay lập tức, thứ xuất hiện bên trong chính là một tấm thẻ được đặt bên trong chiếc hộp trong suốt rất đẹp.

“Ra vậy.....Đúng là cái này có khuynh hướng định hình nhĩ. Đọc chip IC ở dưới cùng bên trái từ thiết bị và Ability sẽ được cài đặt.”

“À, hình như thế. Về hiệu quả thì, tuy tôi được chủ tiệm giới thiệu và bắt lấy nhưng... nó viết gì trên đó thế ? Cái dòng giải thích nội dung ở mặt sau ấy.”

“Mặt sau ạ. E-to... Vậy em đọc lên nhé. Tên Ability: <Pinch Hitter - Người thay thế>. Hiệu quả: Ability này có thể sử dụng ngoài quyết đấu. Hoán đổi với người chơi tham gia quyết đấu đang được tiến hành. Có thể thay thế cho anh (cô) ấy để tiếp tục game. Tuy nhiên, hiệu quả chỉ phát động khi được sự cho phép của người chơi.”

“.....Ừm ? Thế tức là sao ?”

“Tức là, nói đơn giản thì nó là ability có thể giành quyết đấu trong khi đang tiến hành nhĩ. Cái này rất tuyệt đó chủ nhân. Ở company cũng có các chuyên gia về ability nhưng, cái ability này có thể can thiệp lên game từ bên ngoài mà hoàn toàn không vi phạm luật. Trước đây chưa từng có loại nào được tạo ra như thế đâu ạ. “

“Hê, thế à... nhưng còn cách sử dụng thì sao ? Không cần phải bàn cãi việc nó là một ability rất mạnh khi có thể giành game nhưng, phải cần đến sự cho phép của đối phương thì nó lại không linh hoạt mấy.....”

“Vâng. Đúng là để tận dụng hết khả năng của nó thì hơi khó nhĩ. Có lẽ tính ứng dụng không được cao cho lắm. Thật đáng tiếc.”

Himeji nói bằng giọng điệu có chút bông đùa khi thấy tôi nhún vai chán chường.

Và rồi , cô ấy ôm vào người tấm thẻ như thể giữ một vật quan trọng.

“Tuy nhiên, cho dù có không như ý muốn đi nữa, nhưng vì đây là món quà đầu tiên em nhận được từ anh mà, thế nên em không tỏ ra thất vọng hay gì đâu. Cảm ơn anh nhiều lắm, chủ nhân. Em xin được giữ gìn nó nhé.”

Nói xong, Himeji nở nụ cười đáng yêu.

*

<Chủ nhật ngày 23 tháng 4. 6 giờ 37 phút 52 giây chiều>

<Xác định tọa độ của “đối tượng” Shinohara Hiroto>

<Phản ứng thiết bị trong phạm vi 100m lân cận: 923>

<Người sống sót trong “Cuộc chiến tuyển chọn trong khu”: 252>

<Đã xác nhận nhập lệnh thực thi. Tái triển khai chương trình sau khi đếm mặc định>

<3 giây _____ 2 giây _____ 1 giây>

< _____ Khởi động>

*

*

#

“Um.....?”

Tôi và cô nàng Himeji trong trang phục maid đi từ nhà ga trước học viện đến cổng trường Eimei mất khoảng 5 phút.

Vì đã qua thời gian có thể đăng ký <Tập huấn> nên chúng tôi đường đường chính chính bước vào trong trường mà chẳng cần phải lo lắng gì. Tuy nhiên, ngay tức khắc Himeji đã đứng khựng lại và làm vẻ mặt ngờ vực.

“.....Sao thế Himeji ?”

“Không ạ.....em xin lỗi, xin hãy đợi một chút để em xác nhận tình hình.”

Nói xong, cô ấy đưa tay phải lên tai nghe và lầm bầm. Dường như là đang có thông tin liên lạc nào đó từ Kagaya-san. Ngoài ra, từ biểu cảm cho đến giọng nói của cô ấy, tôi cảm thấy đây là một vấn đề khá quan trọng.

Sau khoảng một phút.....Himeji bỏ tay ra khỏi tai nghe, và rồi cô ấy cất lên đúng như tôi dự đoán.

“Nguy rồi, chủ nhân. Vừa em nhận được thông tin từ Kagaya-san rằng, hiện tại số học sinh của Eimei... những người còn sống sót trong <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu>, phần lớn đang ồ ạt tiến đến đây ạ. Con số hình như là hơn 200.”

“Hai, hai trăm... !? Thế tức là sao ?”

“Ch, chuyện đó... không hiểu sao trên STOC, bảng thông báo trong trường và còn cả hệ thống thông báo khẩn cấp của LNN nữa... tất cả đều đang đồng loạt phát tán thông tin tọa độ của chủ nhân.”

“Cái.....!?”

Tôi không thể thốt nên lời trước sự kiện ngoài dự đoán này. Ai đó đã phát tán vị trí của mình sao ? Tôi chẳng hiểu gì cả. Ngay cả động cơ hay cách thức đều rất mơ hồ.

“Cơ mà, lúc này là 6 giờ hơn rồi còn đứng không..... ? Thời gian có thể đăng ký tập huấn đã kết thúc. Cho dù có bao nhiêu người đến đi nữa cũng phỏng ích gì ?”

“Đúng như anh nói nhưng... không đúng, dường như có gì đó đã xảy ra. Những từ như “Bug” hay “Cuộc chiến tuyển chọn trong khu” đang được đưa vào STOC và trở thành từ khóa hot. Hơn hết, giới hạn thời gian đăng ký ở <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> tạm thời đã bị xóa bỏ... Tuy em không rõ nó đang tin đến nhường nào nhưng, đến mức có cả đoạn phim được quay lại trong học viện thế này thì không phải chuyện đùa đâu ạ.”

“Ừc.....Vậy là nó thực sự có thể đăng ký à.”

Tôi khẽ nhăn mặt trước câu trả lời của Himeji.Nếu đúng là vậy thì từ tình huống này, đây rõ ràng là ác ý. Ai đó đã gài bẫy tôi. Và cái kẻ gọi là ai đó ấy, dù có nghĩ thế nào cũng chỉ có một người duy nhất.

“Akazuki Noa... Là cô ta à ? Cô ta đã làm tất cả chuyện này sao.....?”

“Em không biết.....nhưng mà, bây giờ ta không còn thời gian suy nghĩ đâu ạ. Chúng ta hãy mau rời khỏi đây thôi, chủ nhân !”

“.....À, phải rồi nhỉ.”

Dù bị chi phối bởi sự hấp tấp và nóng vội, song lúc này tôi cần phải bỏ chạy ngay như Himeji đã nói. Nếu không chuồn gấp tôi sẽ gặp phải tình huống đăng ký tập huấn vĩnh viễn cho đến khi bug quái ác được giải trừ. Ngoài ra, vì cho rằng tập huấn ngày hôm nay đã kết thúc nên mấy chương trình gian lận như <Gây nhiễu đơn giản> hay <Thuật thể thân> của tôi hiện đang trong quá trình bảo trì. Do đó, tôi chỉ còn cách tự thân vận động.

(Nếu sử dụng né tránh khẩn cấp thì... nhưng mình lại không muốn lãng phí nó chút nào, chết tiệt)

Vừa cắn phần môi dưới tôi vừa lăm bắm trong thâm tâm. Tôi thử đảo mắt nhìn ngó lại xung quanh một lần nữa.

Hiện nơi chúng tôi đang đứng là trong không gian rộng lớn ngay trước cổng chính. Tôi muốn rời khỏi đây lắm, cơ mà như Himeji đã nói rằng có đến hơn 200 người đang theo đuổi nên hiển nhiên phần lớn bọn họ sắp tràn vào cổng chính rồi. Có thể nói, giờ tôi chỉ còn cách trốn trong khuôn viên.

Song, dù là khuôn viên nhưng khu vực như sân bóng hay tòa nhà câu lạc bộ thì lại không ổn. Nếu bắt gặp ai vừa mới sinh hoạt câu lạc bộ xong và chuẩn bị ra về thì, điều đó chỉ tổ khiến tôi tăng thêm kẻ địch. Thế nên tôi buộc phải đưa ra lựa chọn thực tế hơn.

Hít một hơi thật sâu, tôi nhìn vào đôi mắt trong trẻo màu xanh dương rồi nói.

”Khu giảng đường thường... trước hết chúng ta hãy đến đó đi, Himeji”

“Vâng, em hiểu rồi.”

Ngay lập tức, Himeji đã đồng ý với đề xuất của tôi. Vì hôm nay là chủ nhật nên chắc cánh cửa vào khu giảng đường đã khóa, tuy nhiên phía bên kia vẫn còn company đáng tin cậy của tôi. Nếu hack vào hệ thống và mở khóa cửa sổ ở tầng 1 hay là cái gì đó thì, chúng tôi có thể xâm nhập vào học đường mà chẳng mất nhiều thời gian.

“Kya_____ !”

“.....!”

Ngay khi rẽ ở phần góc của khu học xá, tôi đã va chạm với ai đó đang đứng ở đó và đổ nhào ra. À không, thay vì nói đổ nhào thì phải là ngã lăn lông lốc mới đúng. Sự va chạm trông như hành động ngáng chân một cách điêu luyện, bởi vậy cả hai đã cùng ngã xuống mặt đất. Tôi nhanh chóng ngửa đầu lên và nhìn xuống cái người bên dưới mình, một tư thế trông như đang đè con nhà người ta ra.

“.....Ehehe”

Cô gái có mái tóc hai bím quen thuộc đã đập vào mắt tôi.

“Chúng ta lại đụng nhau rồi nhỉ, Hiroto-kun ♪. Có khi là do chúng mình rất hợp nhau cũng nên.”

“Akizuki.....!”

“Ế. Sao thế sao thế ? Sao cậu lại làm khuôn mặt đáng sợ vậy ? Đây, không phải chính Hiroto-kun đã xô ngã Noa à. Ehehe, thế là không được đâu đó. Noa hiểu vì mình quá dễ thương nên cậu mới không kiềm chế được, nhưng Noa không thích bị cưỡng ép đâu nhé ♡”

“Cô đang nói cái gì đấy... nếu thế thì bỏ tôi ra đi.”

“Thiệt tình, chính Hiroto-kun mới là người đang nói gì ấy, cậu cứ đè nên Noa mới không cử động được này.”

Dù tư thế trông như bị tôi đè xuống, song Akizuki lại vòng hai tay ra sau lưng tôi và giữ lại, chỉ ta thậm chí còn dùng đến cả chân nữa. Cảm nhận được sự mềm mại trên toàn bộ cơ thể, ý thức tôi dần trở nên rối loạn, tuy nhiên giờ không phải lúc để tôi tận hưởng nó. Tình huống này dù có nhìn thế nào cũng là do cô gái ngay trước mặt tôi bày ra hết.

“Ehehe. Thế này thì cậu sẽ không thể chạy được nữa nhỉ, Hiroto-kun.....♡”

“.....”

Giọng nói ngọt ngào của Akizuki đập vào tai tôi cảm giác hơi nhột nhột ở khoảng cách ngay gần.....Đúng như cô ấy nói. Tại vị trí sâu bên trong một chút, nơi chúng tôi xảy ra va chạm là khoảng giữa của cổng chính và khu học xá. Nếu gây ồn ào ở đây thì, việc bị những người đuổi theo bắt kịp sẽ còn chỉ là vấn đề thời gian.

“Chủ nhân.....”

Về phía Himeji thì, cô ấy đang vừa kéo tôi ra vừa cất lên với vẻ lo lắng hiếm thấy. Bản thân tôi biết ơn cô ấy lắm... Thế nhưng vì đang kết nối với Kagaya-san nên Himeji chẳng còn cách nào để xử lý cả. Cứ thế này, chiến lược của Akizuki sẽ hoàn thành một cách mỹ mãn. Và khi ấy, cho dù có mượn sức mạnh từ company đi nữa, tôi cũng khó lòng phá vỡ được bức tường này.

_____ Thế nên là.

(Đành vậy)

Đưa ra kết luận từ hiện trạng trên, tôi ra chỉ thị cho Himeji đang ở phía sau.

“Đăng ký <Tập huấn> đi, Himeji _____!!”

“.....Vâng, vâng!”

Giọng nói hấp tấp của Himeji vang lên.

Đăng ký <Tập huấn> giữa tôi và Himeji, đó chính là kế sách né tránh khẩn cấp sử dụng một lần của <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu>. Chỉ cần trong trạng thái giao chiến với ai đó thì tất cả những người khác sẽ không thể nhận đăng ký với tôi nữa. Và vì đang trong trạng thái

giao chiến với Himeji nên tôi có thể bỏ qua toàn bộ các lời đăng ký khác. Sau đó, vào lúc sát nút nhận hình phạt thì chỉ cần Himeji lựa chọn “Tự hủy” thế là xong.

(Hay đúng hơn, có thể nói cái này là trạng thái vô địch trong một ngày.....Mình không nghĩ sẽ buộc phải sử dụng nó sớm như vậy)

Tôi phun ra mấy lời với vẻ bức bối trong thâm tâm. Vào khoảng thời gian thích hợp, Himeji thao tác trên thiết bị của mình và hoàn tất đăng ký <Tập huấn> lên tôi.

Thấy vậy, Akizuki liền nói lỏng đôi tay chân đang trói chặt tôi rồi từ từ chui ra. Không bận tâm đến bộ đồng phục vừa bị rời bởi của mình, chị ta cười nói.

“Aa, tiếc quá.....♡ Suýt chút nữa đã có một scandal lớn giữa Noa và Hiroto-kun vậy mà. Dù sao mục tiêu chính cũng hoàn thành rồi nên kệ đi. Ehehe.... Hẹn gặp lại nhé, Hiroto-kun ♪”

“Đội đã Akizuki.....”Mục đích” gì ? Quả nhiên là cô đang bắt tay với ai đó bên ngoài”

“Ể ? Gì vậy, ý cậu là sao ? Vì Noa-chan dễ thương nên hồng có biết gì đâu ha ♡”

Dù kế hoạch tấn công đã thất bại nhưng chị ta vẫn ung dung tự đắc. Cứ như vậy, Akizuki ngoảnh lại rồi rời đi. Ngay khi hình bóng cùng những bước chân thoăn thoắt của chị ta biến mất khỏi tầm nhìn, sự mệt mỏi và căng thẳng tột độ bắt đầu xâm lăng cơ thể tôi.Nguy hiểm vãi. Dao động, kinh ngạc và sự sợ hãi không tưởng... những cảm xúc tiêu cực ấy vừa nãy đã liên tục đẩy lên trong tâm trí tôi. Nếu không sử dụng kế sách né tránh khẩn cấp thì tôi đã toang rồi.

“Anh, anh không sao chứ, chủ nhân”.

Điều chỉnh lại nhịp thở trong trạng thái hai đầu gối đang quỳ xuống đất, ngay lập tức Himeji liền ngồi xuống trước tôi và làm vẻ mặt lo lắng. Sau đó cô ấy nhẹ nhàng lau những giọt mồ hôi trên trán tôi.

“Em xin lỗi, vừa nãy em đã không thể giúp gì cho anh. Xin hãy quở trách một đứa maid vô dụng như em.”

“Nói gì thế, Himeji. Không phải cô đã luôn đề phòng xung quanh cho tôi sao ? Nếu không có cô thì chắc tôi đã bị bao vây luôn rồi.”

Đúng là tôi đã bị kế sách của Akizuki lừa gạt nhưng việc trải qua một thời gian mà vẫn không có ai bắt kịp thì đều là nhờ công của company. Không chừng bà chị đã làm giả tọa độ rồi gây nhiễu thiết bị của mọi người cũng nên. Chỉ trong ít phút mà được vậy thì quả thực rất giỏi.

“.....Em cảm ơn anh, chủ nhân.”

Cảm thấy nhẹ nhõm khi biết tôi nói thật lòng, Himeji cất lên rồi nở nụ cười. Vừa đặt tay lên tai nghe, cô ấy vừa tiếp tục câu chuyện.

“Liên quan đến bug thời gian có thể đăng ký thì, vừa nãy nó đã được phục hồi xong rồi ạ. Nếu xét theo dòng thời gian, quả nhiên Akizuki-sama chính là kẻ chủ mưu.”

“Phải rồi... Bà nó, đúng là phiền thật.”

Vừa nhớ lại khuôn mặt tươi cười lém lỉnh của Akizuki tôi vừa phun ra mấy câu tục tĩu. Cơ mà, ngay từ đầu sao nhỏ này lại biết được mình sẽ đến trường vào giờ này cơ chứ ? Không chỉ vậy, ngay khi rời đi bà còn nhắc đến việc đã hoàn thành mục tiêu chính nữa. Nếu không phải muốn triệt hạ tôi thì rốt cuộc đợt tấn công này nhằm mục đích gì ?”

“.....”

Tôi cảm thấy những đợt tấn công đang ngày càng mãnh liệt hơn so với lần đầu. Tóm lại thì, ngày hôm nay đã xong. <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> ngày thứ 4 đã kết thúc. Việc còn lại là đến gặp hiệu trưởng báo cáo và bàn về chuyện của Akazuki. Sau đó thì về nhà rồi lên chiến lược tác chiến cho ngày mai.

Cho đến lúc này, tôi vẫn còn bận tâm về vụ vừa rồi.

*

*

#

Chuyến báo cáo cho hiệu trưởng đã kết thúc.

Do xảy ra nhiều chuyện ngoài ý muốn nên cuộc trao đổi đã kéo dài hơn mức cần thiết. Nội dung tuy không có gì nhiều nhưng nếu tổng hợp lại thì, đại khái nó như sau.

[Ừm. Ra vậy, quả nhiên Akizuki Noa rất đáng ngờ nhỉ]

[À không hẳn là tôi chưa nghĩ đến điều đó. Nhưng mà, người có thể đánh cắp ngôi sao nhuộm màu từ Server của Eimei thì chắc chắn không thể sai. Đăng cấp và thực lực, nếu bao gồm cả động cơ nữa thì, ứng cử viên này khá chắc kèo.]

[Ngôi sao nhuộm màu xanh.....Dựa theo dữ liệu cho đến nay và kết quả của "Loại cảm tri" thì không sai nhưng, thực ra tùy vào người được ủy thác mà tính năng được phát huy của nó cũng rất khác nhau. Trường hợp trao cho người có thực lực như Akazuki thì sẽ ra sao, đến cả chuyện này tôi cũng chưa lường tượng ra được]

[Ừm. tôi đã điều tra nhiều thứ rồi nhưng hiện tại ta vẫn chưa thể nắm được chân tướng “Kẻ chủ mưu”. Theo cá nhân tôi thì, những học khu đáng ngờ gồm có khu 5, khu 6, khu 12, khu 15 nhỉ... Dù chuyện này khá phiền phức, nhưng trong đám đông đó nhiều người luôn coi Eimei như kẻ địch. Hơn hết, nếu đối phương thực sự là hiệu trưởng khu 12 thì còn tệ hơn nữa. Dù đã chạm trán nhiều lần, song cho đến nay tôi vẫn chưa thể vạch trần được lớp vỏ của “hắn”]

[Ừm ?À, đúng vậy nhỉ. Người tham gia của <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> lần này tự nhiên giảm nhanh với tốc độ rất bất thường..... Dường như có một tin đồn ác ý đang được lan truyền là qua các SNS là “phần thưởng được đưa ra từ học viện sẽ ứng với số lần thắng”. Cũng bởi vậy mà mọi người đã trở nên hiếu chiến hơn hẳn mọi năm. Đúng là phiền phức thật, có kẻ nào đó đã và đang dàn xếp tất cả mọi chuyện]

[Việc các thứ hạng cao triệt tiêu nhau và giảm số lượng tham gia thì vẫn như mọi năm thôi. Cứ coi như năm nay nhanh hơn 30% so với mọi năm đi. Và liên quan đến nó, Akizuki Noa là người có khả năng cao nhất. Thế nên, tạm thời chúng ta cần phải nắm thóp em ấy trước. Biết đâu sẽ lần ra manh mối kẻ chủ mưu đằng sau.]

[Kuku.....Tôi trông chờ vào cậu lắm đấy. 7 sao giả]

.

.

“.....A”

Lúc rời khỏi phòng hiệu trưởng và bước đi trên con đường về nhà tối tăm.

Tại đoạn đường còn một lát nữa là sẽ thấy được căn biệt thự, Himeji đi bộ bên cạnh tôi khẽ cất lên.

“Ừm.....Sao thế, Himeji.”

“A, không ạ.....Vì đằng nào cũng ra ngoài nên em định mua gì đó nhưng lại quên mất tiêu, và giờ thì tự nhiên lại nhớ ra.”

“À thế à. Mà cũng tại hôm nay gặp hơi nhiều rắc rối mà.”

Tôi gật đầu đáp lại. Thực tế, chỉ tại đợt tấn công của Akizuki mà phần lớn dòng suy nghĩ của tôi đã dành hết cho nó. Những chuyện nhỏ nhặt như mua đồ mà cô ấy có lỡ quên thì cũng chẳng thể nào trách được.

“Nếu không phải đồ gì gấp gáp thì mai ta mua cũng được nhỉ ?”

“Anh nói vậy khiến em cũng phân vân lắm.... Nhưng mà, anh nghĩ kỹ chưa chủ nhân. Tối nay em đang định làm món rán. Vì sử dụng con đường nhập hàng của nhà Saionji nên cả tôm và hầu đều luôn tươi sống và đạt chất lượng cao nhất. Thêm nữa, món chiên rán là một trong những sở trường của em đây ạ. Ngay cả Kagaya-san cũng đánh giá rất cao và thốt lên rằng không thể nhịn nổi đó”

“Ô, ô. Nghe ngon vãi.....”

“Thế nhưng mà, chúng ta không có đồ chấm.”

“Ặc.....!?”

“.....Anh đã hiểu rồi chứ, chủ nhân. Đúng vậy, đây là một vấn đề rất lớn đây ạ. Hơn nữa, cả em và anh đều thích nước tương hơn sốt tartar, thế nên với tư cách là maid em không thể coi nhẹ chuyện này được. Nếu không, em sẽ cảm thấy như mình là kẻ thất bại vậy.”

Himeji giơ ngón tay trở lên và nói về chủ nghĩa hoàn hảo. Đại khái thì tôi hiểu những gì cô ấy nói. Chỉ tại nghe cái câu chuyện ấy mà giờ tư tưởng tôi hiện cũng đang tràn ngập đồ chiên rán. Nếu ăn mà không có đồ chấm thì đúng là chẳng thể cảm nhận được hết hương vị.

“.....Thế thì”

Nhanh chóng nắm bắt được ý nghĩ của tôi, Himeji khẽ gật đầu rồi đáp.

“Em sẽ ra cửa hàng tiện lợi một chút. Chủ nhân, anh cứ về trước đi”

“Ế ?.....Cỡ đó tôi đi cùng cũng được mà”

“Không được. Tuy quanh đây không có nhiều người qua lại nhưng, sau cùng anh vẫn là 7 sao, còn em là maid. Làm vậy sẽ để lại lời qua tiếng lại đây ạ.... Fufu, lỡ như có lời đồn rằng một maid mà lại bắt chủ nhân đi chạy vặt thì chẳng hay ho chút nào đúng không ? Như thế con tim em sẽ thực sự nổi giận đó”

“Ừm... mà, nếu thế thì”

Bị phản đối bởi lời nói lãnh đạm của Himeji, tôi trả lời có hơi trễ một chút. Tuy không có gì đáng ngờ cả nhưng cô ấy đã nói đến vậy thì, tôi cũng không cần thiết phải tra hỏi thêm nữa.

Vậy nên, tôi sẽ một mình đi về nhà.

Từ lúc tôi bắt đầu thu thập thông tin liên quan đến <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> và Akazuki cho đến nay đã trải qua được nửa tiếng.

“Lạ thật đấy”

Vừa uống tách trà ấm trong phòng khách (Vì tôi tự pha nên nó chẳng ngon lắm), tôi vừa nhìn lên đồng hồ và lẩm bầm..... Kỳ lạ, quá kỳ lạ. Chỉ đi cửa hàng tiện lợi thì làm gì mất nhiều thời gian đến vậy nhỉ ? Không, không đúng. Cho dù có là đi chậm chẳng nữa thì 5 phút vẫn là

quá nhiều. Với một người cần mẫn, quý củ như Himeji, nếu có chuyện gì xảy ra cô ấy sẽ liên lạc với tôi ngay, ấy vậy mà...

“Hay mình thử liên lạc lại xem sao...”

.....Và rồi.

Khoảnh khắc tôi thao tác trên thiết bị và bật tính năng gọi điện, tự nhiên thiết bị nó đã rung lên. Là thông báo. Không phải của STOC hay LNN, mà là thông báo có cuộc gọi đến. Nhìn vào màn hình hiển thị, tôi xác nhận người gọi chính là Himeji Shirayuki.

Vừa cảm thấy an tâm hơn một chút, tôi vừa nhấp rồi nói “Alo”

[Ehe.....ya-hô, Hiroto-kun. Chào buổi tối ♪]

“.....!?”

Nghe thấy giọng nói ngọt nước phát ra từ đầu thiết bị bên kia, bất giác tôi đã đứng phắt dậy.....Akizuki Noa. Tiểu ác ma 6 sao. Cô gái đã luôn dõi theo nhất cử nhất động của tôi trong <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu>, vì lý do nào đó cô đã liên lạc với tôi bằng thiết bị của Himeji.

“.....Này, cô đang định làm cái gì đấy hả”

[Ế ? Dù cậu có hỏi chị định làm gì thì, Noa chỉ ngẫu nhiên mắt bắt gặp maid-chan thôi đó ? Thế rồi, sau khi nhờ vả một chút thì nhỏ cũng cho mượn cái này luôn. Ehehe, quả nhiên là tại Noa dễ thương quá nhỉ]

“Cô đã làm gì Himeji rồi. Cô ấy vẫn an toàn đúng không ?”

[Ế ~, gì chứ ? Thiết tình, Hiroto-kun giận rồi à.....Hiểu rồi, vậy thì chị sẽ cho cậu xem. Bé maid cực kỳ, cực kỳ quan trọng của Hiroto-kun ♡.]

Đành vậy nhỉ, làm bầm bằng giọng điệu kiểu vậy xong, Akizuki ngắt lời. Sau vài giây, những tông giọng và hơi thở mang đầy vẻ do dự đã phát ra từ đầu thiết bị bên kia.

“.....Himeji à ?”

[A...e-to, chủ nhân]

Là giọng nói đơn điệu như mọi khi. Không đúng, tâm trạng của Himeji như đã tụt giảm đi phân nửa rồi, biểu hiện cảm xúc phải nói là rất mờ nhạt, cỡ này thì tôi hoàn toàn có thể nhận ra được.

Dẫu vậy, cô ấy vẫn coi như không có gì xảy ra cả.

Himeji tiếp tục nói bằng giọng điệu như thể đang đè nén lại cái gì đó.

[Em xin lỗi, chủ nhân]

“.....”

[Tuy không thể nói chi tiết nhưng.....thực ra, có hai việc em sẽ phải xin lỗi anh. Đầu tiên, có lẽ hôm nay em sẽ không thể về được. Và vì vậy mà em cũng không thể ở bên cạnh anh]

“.....Không thể về ? Akizuki đã làm gì với cô à ?”

[.....Xin lỗi, em không thể nói được.]

Trước câu hỏi của tôi, Himeji nói với giọng nhỏ nhẹ. Tuy chẳng định trách mắng gì cô ấy nhưng đầu tôi lúc này đang trở nên sốt ruột hơn bao giờ hết.

Và rồi...

[Còn một điều nữa ạ..... Chủ nhân. Hiện tại, em với anh đang trong trạng thái giao chiến nhỉ ? Cho đến khi phát sinh hình phạt... tức là cho đến chiều tối mai thì những cuộc <Tập huấn> khác sẽ hoàn toàn bị loại bỏ.]

“.....? À, đúng vậy”

[Về chuyện đó thì...]

Ngập ngừng với giọng điệu như ngâm đắng nuốt cay. Một lúc sau, Himeji liền hít một hơi thật sâu để chuẩn bị tinh thần rồi rành mạch cất lên.

[Game ngày mai, em sẽ không thua]

“.....”

[Em xin lỗi, chủ nhân. Em sẽ chịu mọi tội lỗi sau ạ. Em sẽ nghe theo bất cứ mệnh lệnh nào của anh. Em sẽ chấp nhận mọi sự giận dữ hay căm ghét của anh. Thế nên, chỉ riêng game ngày mai thôi, xin anh... em xin anh **hãy dừng nhắm đến chiến thắng**]

“.....”

Trước lời khẩn cầu của Himeji, tôi đã chết lặng mà chẳng hiểu vì sao. Đứng thất thần hồi lâu, một lát sau tiếng cười vui vẻ từ phía bên kia thiết bị lại vang lên.

[Ehehe.....♪, cậu thấy sao ? Chị đã truyền đạt lại tin nhắn của bé maid một cách hân hoan đúng không ?]

“.....Cô”

[Dừng cau có vậy chứ. Không sao đâu không sao đâu, chị vẫn chưa có làm gì cả. Mà, cái này còn tùy thuộc vào câu trả lời của Hiroto-kun nữa nhĩ.....Aha ♪

Vậy mai gặp lại nha ♡]

Đập vào tai tôi bằng những ngôn từ tàn nhẫn, xong Akizuki cắt liên lạc. Theo phản xạ, tôi định gọi lại nhưng dường như đầu bên kia không có ý định bắt máy. Với giọng điệu kiêu vậy có gọi cũng chẳng được ích gì.

“.....Chết tiệt.....”

Vừa tỏ ra bức bối tôi vừa ném thiết bị lên bàn.

À.....bị chơi rồi. Đúng là bị chơi một vỏ thật rồi.

Có lẽ, mục tiêu Akizuki nhắm tới ngay từ đầu đã chính là cái này. Trước ngày khai mở <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu>, chị ta đã tiếp xúc với tôi để thăm dò mối quan hệ giữa tôi và Saionji. Chị ta sẽ nhận định xem, với tôi Himeji đứng ở vị trí nào.

Và cả cuộc tấn công ban nãy. Dù bị lỗ vốn khi cố triệt hạ tôi nhưng thái độ Akizuki vẫn dửng dưng như không.

Giờ thì hiểu rồi... Cuộc tấn công ấy ngay từ đầu đã là buộc tôi phải sử dụng thủ đoạn né tránh khẩn cấp. Tại nơi đó, chị ta hoàn toàn không có ý định diệt tôi hay gì cả. Chỉ cần dồn chúng tôi vào đường cùng, Himeji sẽ đăng ký <Tập huấn> lên tôi và chuyển sang chế độ vô địch tạm thời gọi là <Trạng thái giao chiến>. Song, Akizuki đã đọc được tất cả.

Một khi đã làm cho chúng tôi bước vào trong trạng thái giao chiến, sau đó Akizuki sẽ kích động Himeji.

Và rồi, bằng cách nào đó, chị ta đã phong ấn quyền “Bỏ cuộc” của Himeji. Khiến cho chúng tôi buộc phải giao chiến để tránh hình phạt và khiến cho chúng tôi trở nên đối địch nhau. Hay đúng hơn, cô đã nắm được điểm yếu của tôi chính là Himeji nên mới đánh mạnh vào nó.

Giới độc tình hướng đến đảng gồm. Một chiến lược hoàn hảo không có điểm thiếu sót.

“Tuy nhiên.....”

Điều hòa nhịp thở để trấn tĩnh rồi tôi cất lên lời phủ nhận.....À, đúng là chiến lược đang đi theo đúng hướng của Akizuki, thế nhưng điều đó không có nghĩa là mọi thứ đang trở nên tệ đi. Nếu nghĩ kỹ thì, đây hẳn là một cơ hội tốt... Bởi lẽ, người luôn ngấm ngấm chuẩn bị dưới mặt nước như Akizuki lại phải cất công đến tận đây để ra tay, tức là đối với chị ta đây mới thực sự là chiến lược đích thực. Khác với cuộc tấn công vừa rồi, cô đã phải tự mình xông pha để thủ tiêu tôi. Ngược lại, nếu có thể giành chiến thắng <Tập huấn> ngày mai, chắc tôi sẽ chặn được sự tấn công dữ dội từ Akizuki. Ngoài ra, chắc còn có thể lật ngược tình thế và nắm được đuôi của tiểu ác ma luôn che giấu bản chất chứ không chừng.

“.....Không. Không đúng.”

Trong khi nghĩ ngợi, tôi bất giác kêu lên trong vô thức.

Lần này, tôi tự nhận thức rõ bản thân rồi cười nhếch môi.

“Chắc chắc con mẹ gì. Cho dù có chuyện gì xảy ra thì mày cũng không thua được đâu, tao ơi”

Nói bằng giọng thờ ơ, tôi thay đổi mode bên trong mình.

*

<Cuộc chiến tuyển chọn trong khu: Kết thúc ngày thứ tư>

<Người out [Tổng cả ngày thứ 7]:1228. Số người còn lại: 1916>

四番区 《区内選抜戦》 事前アンケート

① 今回の《区内選抜戦》で首席（エース）の座を勝ち取るのは？

1位：篠原緋呂斗…91.7% 2-A所属 / 7ツ星

2位：秋月乃愛…4.1% 3-A所属 / 6ツ星

3位：榎本進司…2.3% 3-A所属 / 6ツ星

② 《区内選抜戦》期間中に一度でいいから戦ってみたい相手は？

1位：篠原緋呂斗…79.2% 2-A所属 / 7ツ星

2位：姫路白雪…14.3% 2-A所属 / 4ツ星

3位：水上真由…3.1% 3-B所属 / 5ツ星

③ 《区内選抜戦》で最も暴れそう（＝最も多く勝ち星を重ねそう）なのは？

1位：篠原緋呂斗…34.9% 2-A所属 / 7ツ星

2位：浅宮七瀬…22.4% 3-A所属 / 6ツ星

3位：古賀恵哉…17.3% 3-C所属 / 5ツ星

《記者コメント》

さあ、いよいよ今年も《区内選抜戦》の季節がやってきたにゃ！ 毎年恒例の事前アンケートは予想通り学園島最強・篠原緋呂斗くん一色！ 異端の転校生がどんな活躍を見せてくれるのか、最後の最後の最後まで目が離せないにゃ！ 目が離せなすぎてドライアイにもなるにゃ……！ みんなも注意だにゃ☆（著：S.K）

Số báo đặc biệt LNN - Librarian Net News

*Phiếu khảo sát trước <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> khu 4

① Ai là người sẽ giành lấy chiếc ghế thủ lĩnh (ACE) trong <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> lần này ?

Hạng 1: Shinohara Hiroto - 91.7% Thuộc lớp 2-A / 7 sao

Hạng 2: Akizuki Noa - 4.1% Thuộc lớp 3-A / 6 sao

Hạng 3: Enomoto Shinji - 2.3% Thuộc lớp 3-A / 6 sao

②Người bạn muốn thử chiến đấu một lần trong đời tại kỳ <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> là ai ?

Hạng 1: Shinohara Hiroto - 79.2% Thuộc lớp 2-A / 7 sao

Hạng 2: Himeji Shirayuki - 14.3 % Thuộc lớp 2-A / 4 sao

Hạng 3: Minakami Mayu - 3.1% Thuộc lớp 3-B / 5 sao

③Người sẽ quấy tung bùng trong <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> là ai ?

Hạng 1: Shinohara Hiroto - 34.9% Thuộc lớp 2-A / 7 sao

Hạng 2: Asamiya Nanase - 22.4% Thuộc lớp 3-A / 6 sao

Hạng 3: Koga Keiya - 17.3% Thuộc lớp 3-C / 5 sao

<Tác giả bình luận>

Nào, cuối cùng <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> năm nay cũng đã đến ! Và năm nay, kẻ mạnh nhất đảo học viện Shinohara Hiroto đã độc chiếm bảng xếp hạng đúng như dự đoán ! Vâng, liệu học sinh chuyển trường dị biệt ấy sẽ cho chúng ta thấy thành tích của cậu như thế nào, mọi người đừng rời mắt khỏi cuộc chiến cho đến cuối cùng nhé nya ! Mà nếu không thể rời mắt thì mắt sẽ bị khô đó nya.....! Mọi người hãy chú ý nhé nya (Được viết bởi S.K)

Chương 3: Chiến lược của tiểu ác ma.

*

*

#

“Haa.....”

Tiếng thở dài vang vọng trong đêm hôm khuya khoắt của ngày chủ nhật.

Đồng thời, đối diện với thằng tôi nằm gục trên bàn là một cô gái đang ngồi tư thế chống cằm với vẻ mặt chán chường.

“.....Thiệt tình. Thế rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.”

Saionji Sarasa... Cô tiểu thư giả mạo đã nhận được tin nhắn SOS từ tôi. Vài tiếng trước, sau khi chia tay trong bộ dạng tóc vàng mắt ánh kim thì cô ấy đã quay về và giải phóng lớp hóa trang. Hiện tại, cô đang che thân bằng vẻ ngoài có mũ trùm đầu quen thuộc.

Vừa thở dài và nhìn ngó tôi qua lớp mũ, cô ấy vừa tiếp tục nói.

“Ngay lúc tôi đang định đi tắm thì... chỉ tại ông mà lịch sinh hoạt của tôi tự nhiên rối tung hết cả lên.”

“À, cái đó thì tôi thực sự xin lỗi... Nhưng mới đây mà bà đã đến ngay nhĩ”

“Thì tất nhiên. Bởi chúng ta đang là đồng đội mà... ! À nhầm ! E-to, e-to... Phải, tất cả là vì Yuki hết. Chỉ vì nghe ông bảo tự nhiên Yuki mất tích nên tôi mới lo lắng mà đến đây thôi. Chứ không phải vì ông hay gì đâu đấy nhé.”

“Mà tùy bà.”

Chẳng còn khí thế mà hưởng ứng, tôi chỉ gật đầu cho xong trước mấy lời tsuntsun của Saionji. Khi tôi thử cưỡng ép kích lệ bản thân, nhưng với hiện trạng này thì nó chẳng thay đổi được điều gì cả. Chỉ riêng việc cô nàng Himeji luôn ở bên cạnh tôi không có ở đây thôi đã khiến mạng tinh thần mình như muốn kiệt quệ rồi.

“Mu.....”

Không thể chịu đựng thêm nữa cách hành xử lạ lùng của tôi, Saionji liền phồng má, thở dài rồi cất lên.

“Mô, ông đúng là bị hỏng nặng lắm rồi đấy. Tốt thôi, tôi sẽ lắng nghe toàn bộ câu chuyện thế nên ông có thể cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì không ? Nếu không thì tôi cũng chẳng biết phải làm sao cả.”

“Ế.....Thế cũng được à ?”

“Được hay không được cái gì, lúc gọi tôi ra không phải ý ông muốn nói là [xin hãy giúp tôi] à.

Đừng nói với tôi rằng ông định nói mấy câu như xin hãy an ủi tôi đi, hay là chúng ta đi giải sầu đi đấy nhé ?”

“À không, không phải thế. Cảm ơn bà nhé, Saionji.”

Nhận ra giọng điệu của Saionji có chút bất mãn, tôi liền ngửa mặt lên và nói lời cảm ơn cô ấy. Ngay lập tức, cô tỏ ra then thùng rồi cất lên rằng “C, có gì đâu...”. Với lời nói trên, có lẽ ngay từ đầu Saionji đã muốn an ủi tôi rồi. Bình thường hay tỏ ra gắt gỏng là vậy, song những lúc thế này cô ấy lại rất tinh ý.

“E-hèm.”

Không để cô ấy chờ thêm nữa, tôi hằng giọng lại rồi bắt đầu câu chuyện.

“Cuộc gọi điện lúc này tôi đã nói đến vấn đề Himeji mất tích rồi nhĩ. Thế nên, trước tiên tôi sẽ trình bày cụ thể hơn về nó... Nếu nói đúng ra phải là cô ấy đang bị Akizuki bắt đi.”

“.....Hãy ?”

“Thì là do bị Akizuki Noa... Tiểu ác ma của Eimei bắt đi ấy. Hiện tại Himeji đang ở cùng chị ta. Hơn nữa, về cuộc tập huấn ngày mai... Đáng nhẽ ra cô ấy sẽ đăng ký lên tôi rồi bỏ cuộc, thế nhưng cô lại nói rằng em sẽ không thua anh.”

“Ế.....Ế !? Đợi, đợi chút, vấn đề này không phải rất nghiêm trọng à !”

Đùng, Saionji đập cả hai tay lên bàn rồi rướn người về phía tôi. Mặt sát bên mặt, bắt giác mùi hương ngọt ngào từ cô ấy đã thoang thoảng qua mũi tôi.

“Sao tự nhiên lại xảy ra chuyện như vậy ?”

“Mà, nói ra thì dài lắm.”

Trước mặt Saionji đang tròn mắt mũi, tôi kể lại tường tận từng chi tiết câu chuyện. Nào là nhận yêu cầu từ hiệu trưởng, rồi nào là những hành động của Akizuki quá đáng ngờ... Tiếp đến tôi nói về cuộc tấn công ban này, hay đúng hơn đó chính là cuộc gọi từ điện thoại.

“.....Ra vậy.”

Nghe xong, Saionji đặt tay trái lên môi rồi gật đầu một cái.

“Vậy tiểu ác ma chính là kẻ chủ mưu ?”

“8 9 phần là vậy. Nhưng mà, hiện chúng ta vẫn chưa có bằng chứng. Vì đang trong <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> nên chuyện chị ta tấn công tôi cũng không có gì lạ cả. Mà, ngoài Akizuki ra thì còn rất nhiều người khác nữa. Bởi vậy, tôi mới không dám khẳng định chắc rằng chị ta đang cấu kết với ai đó ngoài học viện. Vì rất giỏi trong việc lảng tránh và chẳng bao giờ nói về bản thân nên tôi cũng không thể nào nắm bắt được chị ta.”

“....Mà, thế mới là 6 sao. Những người đã rất đỗi quen thuộc với việc lên chiến thuật.”

Nói xong, Saionji thở dài. Với tư cách là nữ hoàng, chính vì cô ấy luôn tiếp xúc với nhiều kẻ địch mạnh khác nên cô mới đồng cảm như vậy.

Bỏ mũ trùm đầu ra một chút, cô ấy nhìn chăm chăm vào tôi bằng đôi mắt màu ruby rồi tiếp tục nói.

“Nhưng mà, trong cái rủi vẫn có cái may nhĩ. Dù thực sự ta đang trong tình huống sống dở chết dở nhưng, thay vào đó nếu vượt qua được thì khả năng sẽ lật ngược tình thế là rất cao.”

“À, phải rồi. Đúng như bà nói. Nhưng mà nhé, Saionji. Việc giành chiến thắng game với Himeji là một vấn đề rất lớn đó.”

“Vấn đề ?.....Vấn đề gì ?”

“Một chuyện hiển nhiên, rõ như ban ngày rồi còn gì. Lần này tôi sẽ không có sự trợ giúp của Himeji.”

“.....A”

Trước lời nói của tôi, Saionji khẽ dao động trong thoáng chốc.

Phải, đây là một vấn đề rất, rất đỗi hiển nhiên, vì phải <Tập huấn> với Himeji nên chắc chắn cô ấy sẽ không đứng về phía tôi. Do đó, tôi cũng không thể sử dụng năng lực mạnh nhất của mình gọi là gian lận.

Không chỉ vậy, việc liên lạc với các thành viên company khác ngoài Himeji là rất nguy hiểm. Bởi lẽ một leader như Himeji lại đang rơi vào tay của Akizuki mà. Nếu nghĩ đến tính khả thi khi bị đánh chặn bởi thiết bị của Himeji thì, việc vay mượn sức mạnh của company sẽ rất khó khăn.

Về phía Saionji, cô ấy đang trở nên sốt ruột, đứng ngồi không yên như thể đã nhận ra những gì tôi định nói.

“G, giờ ông định làm sao... ! Vì đã cất công đến đây nên tôi cũng định theo ông đến cuối cùng nhưng, mấy vấn đề gian lận thì nó nằm ngoài chuyên môn của tôi rồi !?”

“Phải rồi, nhỉ...”

Khác với thằng tôi rất giỏi trong việc diễn xuất bằng mách khéo và gian lận, song Saionji là một thiên tài đích thực đã giành lấy chiếc ghế 7 sao bằng chính năng lực của cô ấy. Tất nhiên, tôi cũng khá tự tin về mặt đầu óc của mình, thế nhưng game ở trên đảo học viện không phải cứ muốn thắng là thắng được. Cho dù tôi có nhìn ra con đường dẫn đến chiến thắng đi nữa, song việc rank quá thấp sẽ không thể lấy được những ability cần thiết.

Chính vì vậy mà, để bảo vệ lời nói dối của mình, với tôi các trò gian lận tuyệt nhiên là không thể thiếu.

““.....””

Tôi và Saionji chỉ nhìn nhau mà chẳng nói chẳng rằng. Suy nghĩ hồi lâu nhưng chẳng đưa ra được kế hoạch nào khác, tôi liền lắc đầu rồi đề xuất.

“Này, Saionji. Về phía tôi thì, cái vấn đề đó để lát nữa tính sau đi. Tôi nghĩ mình có thể tự xử được. Trước hết, sau khi nhìn nội dung tập huấn thì...”

“Chuyện về rồi đây”

““_____!?””

Tôi và Saionji giật nảy mình khi nghe thấy tiếng mở cửa ở phòng khách và giọng nói hồn nhiên vang lên. Saionji thì luống cuống đội lại mũ trùm, còn tôi thì vội vã quay lại...

“...Kagaya-san ?”

Người đang đứng ở đó chính là người đẹp đáng tiếc của chúng ta, bà chị lúc nào cũng vô tự lự - Kagaya-san. Mặc bộ đồ chần chu, lịch sự hiếm thấy (kiểu giống một bộ vest đơn giản), có lẽ bà vừa đi uống ở đâu đó. Bộ ngực lộ ra từ vùng áo cánh, đôi mắt trông như đang xin... Một đáng về phải nói là rất người lớn.

“Ừm, là Kagaya-san đây... Mà, cũng có khi chỉ là do mình hoa mắt chẳng...”

Lại gần tôi với những bước đi chập choạng, xong chị ấy thả hành lý xuống rồi nằm lăn ra.

“Fuwaa, chúc ngủ ngon... ơ, ủa ? Giờ mới nhớ, sao Hiro-kyun lại ở đây vậy. Em đến thăm chị à ?”

“Làm gì có... Chị đang say đấy à ?”

“Đúng rồi đấy. Tại vì, tại vì chị đã phải theo dõi mấy tiếng đồng hồ buổi hẹn hò tình tứ của Hiro-kyun với mỹ nữ bí ẩn kia mà. Dù chỉ xem từ đằng xa nhưng chị vẫn rất, rấtttt là gato đấy nhé ? Cỡ đấy mà không đi uống rượu giải sầu thì sao mà chịu nổi hả”

“Ừc.....Em xin lỗi”

Bà chị cởi quần tất rồi ném búp một phát với vẻ cay cú, thấy vậy tôi liền quay đi rồi nói lời xin lỗi. Với vẻ đẹp cỡ như Kagaya-san thì (chỉ khi đã nhìn quen), chị ấy cũng có thể dễ dàng kiếm được cho mình người yêu, cơ mà với cái kiểu ăn mặc như thế, rồi còn lỗi sống sinh hoạt vô tội vạ hay cả công việc của company nữa thì..... Ừa ?

“Đợi chút đã.....A-no, Kagaya-san. Việc chị đến đây có phải từ chỉ thị của ai đó không ? Như là bị nhò tóc hai bím đe dọa chẳng hạn”

“Tóc hai bím ?.....Ừm ? Không, có đâu. Bởi vì chị đi uống một mình mà.....uống... A-re ? Không lẽ mình nhầm nhà à ?”

Lấy lại ý thức trong chốc lát, Kagaya-san tròn tròn mắt thốt lên. Có vẻ như trong lúc say, chị ấy đã không về thẳng nhà mà đến tận đây. Cái bà phụ trách mảng thiết bị điện tử của company này.

“.....Quá đúng lúc.”

“.....Hề ?”

Trước lời lầm bầm của tôi, Kagaya-san nghiêng đầu tỏ ra khó hiểu trong tư thế ngả lưng.

“Shi, Shi, Shi, Shirayuki-chan mất tích rồi ááááááá ! ? ! ? ?”

.....Sau khoảng 20 phút.

Nào là Nước, nước lạnh, đồ uống thể thao, hoa quả, mát xa v.v... Sau khi làm mọi cách để cho Kagaya-san tỉnh rượu, tôi bắt đầu giải thích sự tình. Ngay lập tức, đôi mắt say xỉn của chị ấy đã phải mở thao láo.

Tôi khẽ gật đầu rồi tiếp tục câu chuyện.

“Vâng, đúng vậy. Liên quan đến đợt tấn công của Akizuki, em nghĩ Kagaya-san cũng biế_____”

“S, sao lại thế ! E, em đã cưỡng ép gì còn bé à ! Cho, cho dù con bé đúng là rất dễ thương, lại còn có cơ thể siêu gợi cảm đi nữa... Chí ít em cũng phải đi theo từng giai đoạn chứ !”

“_____ Không, em có quấy nhiễu cô ấy hay gì đâu.”

Vừa túm lấy cổ áo tôi rồi lắc lia lịa, Kagaya-san vừa thuyết giáo. Vì chẳng còn cách nào khác nên tôi đành phải giải thích sự tình trong tư thế chẳng mấy hay ho ấy. Nghe xong, chị ấy lầm bầm mấy câu như “Sao lại...”, sau đó đôi tay đang túm áo tôi dần dần rời lỏng ra và thất thần ngồi xuống. Song, dường như chị ấy đã nhận ra còn một người khác nữa ngoài tôi đang ở trong phòng. Nhìn chằm chằm vào cô gái mặc áo đội mũ trùm đầu ở phía đối diện, bà chị nghiêng đầu cất lên.

“.....E-to, bé khả nghi nào kia ?”

“Khả nghi gì !”

Quả nhiên lời nói đầu tiên của Kagaya-san khi trông thấy bộ dạng đó cũng giống như tôi. Áo thì che lên tận miệng, còn mũ thì đội che xuống tận mũi nên hiển nhiên ai nhìn vào cũng tưởng cô ấy là kẻ khả nghi rồi.

Tóm lại thì, Saionji phiên bản kẻ khả nghi đã quay ra mở lời với vẻ phiến toái.

“Thiệt tình... tôi chỉ là được Shinohara yêu cầu trợ giúp thôi, một học sinh khu khác tội nghiệp bị gọi ra ngay giữa đêm này. Còn về thân phận của tôi thì, tôi mong chị đừng tò mò làm chi.”

“Được Hiro-kyun gọi ra ? Mumumu..... Hiểu rồi, vậy chúng ta là đồng đội của nhau nhỉ ? Bé mặc áo trùm đầu”

“Mà, đại khái thì đúng như chị nói. Cơ mà, chị định gọi tôi là bé mặc áo trùm đầu thật đấy à ? So với kẻ khả nghi thì vẫn đỡ hơn nhưng, liệu có cái nào....”

“Ế, thì ngoài cái mũ trùm ra chị có thấy được tí nét mặt nào của em đâu ? Nếu không muốn thì em cời ra đi.”

“M... mà, tùy chị.”

Saionji giơ hai tay lên từ chối với vẻ miễn cưỡng. Thấy vậy, Kagaya-san gật đầu thỏa mãn rồi hướng lại về phía tôi. Mặt khác, chuyện chị ấy tự nhiên đến đây vẫn rất là khó hiểu. Người phụ trách thiết bị điện tử của company - Kagaya-san. Một người rất giỏi trong việc thao túng các chức năng gian lận trên thiết bị, còn một người thì sở hữu bộ óc thiên tài có thể cấu thành nên sự gian lận đó, nếu hai người kết hợp với nhau thì chắc chắn sẽ rất xuất thần. Với cục diện này, không chừng ta vẫn có thể đối phó lại với chiến lược của Akizuki.

Vừa nhìn lại ánh mắt hai người họ, tôi vừa tuyên bố.

“Vậy... Bây giờ ta sẽ mở hội nghị tác chiến để giành lại himeji nào.”

*

*

#

“Giờ thì, trước hết chúng ta sẽ thử phân tích luật !”

Sau vài phút.

Kết thúc cuộc hội đàm, chúng tôi ngồi vào chỗ rồi bắt đầu hội nghị chiến lược.

Nhân tiện thì, địa điểm họp vẫn là phòng khách chứ không phải căn phòng chiếu phim kia. Saionji trong bộ dạng trùm đầu ngồi ngay bên cạnh tôi, còn Kagaya-san bên phía đối diện đang hướng về phía bọn này chiếc màn hình PC notebook. Tất nhiên, tôi vẫn có thể xem luật qua thiết bị nhưng như thế này sẽ giúp 3 người cùng nắm bắt nhanh hơn.

E-hèm, hắng giọng lại một phát, sau đó Kagaya-san mở lời.

“Tên game mà Shirayuki-chan đã đăng ký là <Mối quan hệ tam giác thường>, hay đúng hơn đó là một dạng game thẻ bài. Người chơi sẽ có 10 tấm thẻ và đồng thời so bài lần lượt từng tấm một với nhau. Vì các loại thẻ đều có tính tương thích riêng nên ứng với nó mà sẽ phát sinh xử lý việc được lấy hay bị lấy. Lặp đi lặp lại cho đến khi không còn lá nào, cuối cùng, người sở hữu nhiều thẻ nhất sẽ thắng ! Kiểu kiểu vậy !”

“Ừm ừm... Mà, nghe thế này dễ hiểu hơn nhỉ”

“Đúng không ? Tóm lại là ta chỉ cần lấy nhiều thẻ hơn đối phương là được. Mỗi người chơi sẽ có 10 lá và một lá bonus xuất hiện trên sân ngay từ đầu. Thời điểm lấy được tấm thứ 11 thì người chơi đó sẽ thắng.....Mà, thực tế còn liên quan đến ability nữa nên mọi thứ sẽ không ngon ăn như vậy nhỉ.”

Vừa nói bằng giọng nhỏ nhẹ, Kagaya-san vừa trích xuất thông tin lên màn hình PC. Không chỉ dòng chữ, mà nó còn trông như đoạn video với chuyển động linh hoạt. Việc xác nhận luật của <mối quan hệ tam giác thường> vài phút trước, chị ấy đã làm nhanh, gọn, lẹ cỡ như huyết sáo vậy. Có lẽ cái video này được chiếu lên cùng thời điểm với con tablet mà bà chị đang xài.

“.....”

Mà, tuy hơi khó chấp nhận việc Kagaya-san chính là một siêu máy tính đích thực nên tôi không muốn đề cập thêm nữa.

“E-to.....Thế ? Sự tương thích của các tấm thẻ quan trọng như thế nào ạ ?”

“Fufufu... ! Em đang lắng nghe rất nghiêm túc nhĩ Hiro-kyun ! Vừa đúng lúc chị làm xong cái slide tổng kết rồi đó. Đây !”

Trước câu hỏi của tôi, Kagaya-san trưng ra bộ mặt đắc ý. Nói xong, chị ấy ấn vào nút enter. Ngay lập tức, chế độ hiển thị của PC đã thay đổi, ở ngay giữa màn hình là cái biểu đồ lớn được hiện lên.

Đó là.

<Mối quan hệ tam giác thường: Biểu đồ tương thích thẻ>

<Thẻ sử dụng trong game có tất cả 6 loại. Với tên gọi là [Vua] - [Hoàng tử] - [Hoàng hậu] - [Kỵ sĩ] - [Kẻ ám sát] - [Dân thường].>

<Tuy nhiên, để đơn giản hóa vấn đề giải thích luật thì ta sẽ đặt chung cho [Vua] - [Hoàng tử] - [Hoàng hậu] là [Vương tộc].>

<Tính tương thích 1: [Vương tộc] mạnh với [Kỵ sĩ], [Kỵ sĩ] mạnh với [Kẻ ám sát], [Kẻ ám sát] mạnh với [Vương tộc]>

<Tính tương thích 2: Cả [Vương tộc] và [Kỵ sĩ] đều mạnh với [Dân thường]. [Kẻ ám sát] và [Dân thường] không có sự khác biệt về tính tương thích. Ngoài ra, những thẻ có tên gọi giống nhau như [Kỵ sĩ] hay [Dân thường] cũng không có sự khác biệt về tính tương thích.>

<Tính tương thích 3: [Vua] mạnh với [Hoàng tử], [Hoàng tử] mạnh với [Hoàng hậu], [Hoàng hậu] mạnh với [Vua].>

___ Hết.

“Ừm....”

Trong khi nhìn ngắm biểu tương thích Kagaya-san làm cho mình, tôi chìm vào dòng suy nghĩ.Ra vậy, ban đầu tôi cứ nghĩ rằng có tất cả 6 loại thẻ nhưng tại sao tiêu đề lại là mối quan hệ tam giác nhĩ. Song, Mối quan hệ trong cuộc chiến 3 chiều này có hai điểm mấu chốt quan trọng. Cuộc chiến 3 chiều của [Vương tộc], [Kỵ sĩ] và [Kẻ ám sát]. Cuộc chiến 3 chiều của [Vua], [Hoàng tử] và [Hoàng hậu]. Nói đơn giản hơn thì, có thể gọi nó là oản tù tì phiên bản phức tạp cũng không sai.

Ngoài ra, còn một điều đáng lưu tâm nữa là [Dân thường]. Nhìn vào biểu tương thích thì nó yếu với [Vương tộc] và [Kỵ sĩ], hơn nữa khác với [Kẻ ám sát], chẳng tồn tại thẻ nào mà [Dân thường] thắng được cả.

Có lẽ nó là loại thẻ như kiểu chúc bạn may mắn lần sau....

“Cái thẻ [Dân thường] này không phải yếu quá mức cần thiết à ? Trông chẳng có tí giá trị nào cả, khác gì điểm trừ đâu.....”

“Ừm. Đúng như em nói, thẻ nhưng khác với mấy thẻ khác, dân thường được thiết lập hiệu quả đặc biệt đấy. Thế nên nó mới được tạo ra yếu như vậy. Mà, trước hết thì chúng ta sang giải thích một luật khác nhé. Về bí mật của [Dân thường] em sẽ hứng thú ngay thôi !”

Nói với vẻ hào hứng, Kagaya-san tiếp tục thao tác trên thiết bị và trình cho chúng tôi xem loại màn hình khác khi này. Thứ đang được chiếu lên là bức minh họa của các loại thẻ, bắt đầu là [Vua] và [Kỵ sĩ], và sắp xếp theo thứ tự cứ 2 hàng 10 tấm.

Kiểu như thế này.

<Set A: Vua - Hoàng hậu - Hoàng tử - Kỵ sĩ x2 - Kẻ ám sát x2 - Dân thường x3>

<Set B: Vua - Hoàng hậu - Hoàng tử - Kỵ sĩ x1 - Kẻ ám sát x1 - Dân thường x5>

Tuy thông tin hiện lên chỉ có nhiều đây nhưng tôi đã liền đoán ra.

“Ừm.....không lẽ đây là thẻ của người chơi ?”

“Phải ! Quả đúng là Hiro-kyun, em nói rất chuẩn ! Hai loại set này sẽ trở thành bộ bài của hai người chơi đó. Cơ mà, nó lại xoay theo random.”

“Ừm... Sức mạnh của set A với set B chênh nhau kha khá ấy nhỉ.”

“Phải rồi. Hoán đổi giữa [Kỵ sĩ], [Kẻ ám sát] với [Dân thường], hơn nữa vì chỉ là thẻ tiểu tốt không có hiệu quả đặc biệt nên sức mạnh bên set A áp đảo hơn hẳn. Nếu chẳng may quay ra B thì cảm giác như ta đã gặp phải xui xẻo.”

“.....Ra vậy.”

Vừa nhìn ngắm 10 tấm thẻ chiếu trên màn hình tôi vừa trầm tư.

“Thực tế, dù quay vào set A hay set B đi nữa, ta vẫn phải nghĩ xem đối phương sẽ đưa ra cái gì và lựa chọn tấm thẻ mà mình quyết định nhả. Cơ mà, còn vấn đề xử lý đối chiến thì sao ? Ứng với sự khác biệt về tương thích mà ta sẽ được lấy hay bị lấy, ví dụ như nếu em đặt [Hoàng hậu] và Himeji đặt [Kỵ sĩ], vì [Hoàng hậu] mạnh hơn [Kỵ sĩ] nên em sẽ lấy được [Kỵ sĩ] chứ ?”

“Ừm, có hơi khác một chút. Trong trường đó sẽ là lấy tất cả !”

“.....Lấy tất ?”

“Ừm ! E-to, chị giải thích rồi mà ? Vấn đề xử lý thẻ do hai người chơi đưa ra ở <Mối quan hệ tam giác thường> trong cuộc tập huấn được chia ra làm hai loại chính. Thứ nhất là trường hợp [Hòa]. Cái này đơn giản thôi, cả hai thẻ sẽ đều được giữ nguyên trên sân”

“Vâng.”

“Thứ hai là [Ngoại lệ]... Tức là trường hợp có sự khác biệt trong tương thích của hai thẻ thì, khi ấy, người chiến thắng có thể giành được toàn bộ lá được đưa ra tại thời điểm đó. Không chỉ thẻ đối phương mà còn cả thẻ mà mình sử dụng, những tấm thẻ đã liên tục hòa dồn đọng lại trên sân sẽ bị thu hồi hết !”

“À... ra vậy, em hiểu rồi”

Tôi gật đầu mấy lần với vẻ tâm đắc... Hay có thể nói, cái này giống như kiểu carry-over trong xổ số. Các thẻ đối chiến có kết quả hòa cứ dần được tích lũy lại trên sân, và trong lần phân định tiếp theo, toàn bộ chúng sẽ thuộc về hết người chiến thắng. Tức là, tùy thuộc vào tình hình mà số thẻ thu về sẽ được nhiều hay ít.

“Kiểu kiểu vậy”

Kagaya-san gật đầu thỏa mãn khi thấy tôi đã hiểu được luật lệ.

“Về luật khác thì... À, tạm thời chỉ thế này thôi. Như chị nói lúc nãy, trong <Mối quan hệ tam giác thường> bất kỳ bên nào không còn thẻ thì game sẽ kết thúc ngay lập tức, khi ấy trường hợp mà người chơi còn lại dù chỉ một lá, tấm thẻ ấy sẽ được đặc cách trở thành bộ bài thu thập của bản thân. Tức là, liên quan đến tấm thẻ còn sót lại cho đến cuối cùng, nó sẽ được xử lý giống với những cái đã thu được. Mà, nếu chỉ so thẻ theo tuần tự, và vì không có sự khác biệt về số lượng lá nên nó sẽ trở thành vấn đề trong việc sử dụng ability nhá.”

Đại khái là vậy... Kagaya-san lẩm bẩm xong kết thúc bài thuyết minh của mình. Tôi thử đọc lại văn bản luật một lần nữa để xác nhận tình hình. Đường như không có chỗ nào gọi là khiêm khuyết cả.

“Luật sắp xếp xong rồi, vậy bây giờ chúng ta xem hiệu quả của [Dân thường] và nghĩ về cách thức giành chiến thắng.... Ừm ?”

Ngay khi tôi cất lên đề đổi chủ đề thì, đúng lúc ấy tự nhiên thiết bị để trên bàn rung lên và chặn ngang lời nói của mình. Định cứ kệ nó đi, song vì cảm thấy không lành nên tôi đành phải với lấy nó.

“...Cái gì, đây”

“.....Sao thế, Shinohara ?”

“À không.....”

Trước câu hỏi bằng giọng điệu cảnh giác của Saionji, tôi khẽ lắc đầu rồi đưa cho hai người họ xem mẫu tin nhắn được gửi tới. Thứ được viết trên đó là một đoạn văn ngắn và tên hai ability có cái tên khá nguy hiểm... <Biến động xác suất Lv4>, <Cường chế thao tác>.

Vừa lẩm bẩm tôi vừa nhau mày tỏ ra khó hiểu.

“Là từ Himeji à... Hay đúng hơn là tin nhắn được gửi từ thiết bị của Himeji. Rằng... Đây là cột ability em sẽ sử dụng trong <Mối quan hệ tam giác thường>”

“Ế... Yuki đang tiết lộ sao ? Để làm gì ?”

“Tôi cũng không biết. Tuy khó có thể tưởng tượng được rằng cô ấy đang giấu giếm Akizuki rồi gửi nhưng... cái này là lịch sử đăng ký ability chứ không phải do Himeji tự nhập. Chắc chắn không phải trò chơi khăm hay gì đâu.”

“Mà, dù sao cả Yuki hay tiểu ác ma cũng không bao giờ làm mấy hành động cầu thả như vậy nhỉ. Tôi nghĩ chúng ta có thể tin tưởng được đoạn tin nhắn này... Tuy nhiên, về động cơ thì tôi vẫn cảm thấy hơi khó hiểu. Nếu nghĩ bình thường thì có phải cô ấy đang muốn cho chúng ta thấy mình rất tự tin không ? Vì biết rõ mình đang chiếm lợi thế nên cô ấy mới gửi tin nhắn để tiết lộ cho ông...”

“Ừm... chắc thế. Nếu là Akizuki thì chắc chắn cô cũng sẽ làm vậy.”

Là phải hay không phải. Dù là cái nào đi nữa nhưng sau cùng nó vẫn tồn tại khả năng có một ý đồ khác lớn hơn... Cơ mà, tạm thời ta cứ coi như biết trước được rằng đây là hai loại ability Himeji sẽ đăng ký trong tập huấn. Riêng điều này thì không thể sai được.

“.....Ừm”

Ngồi bên cạnh tôi, Saionji vừa khoanh tay trước ngực vừa gật đầu.

“Trước hết chúng ta sẽ xây dựng hướng đi. Đầu tiên <Biến động xác suất>, cứ coi như đây là dạng cấp cao hơn của <May mắn> mà ông biết đi. Nó là loại ability có thể can thiệp lên xác suất nào đó được đưa ra trong tập huấn. Hơn nữa, mức Lv4 thì chắc sẽ thay đổi được từ 10% lên 50%. Bởi vậy mà Yuki mới quyết định chơi trò chọn ngẫu nhiên set A hay set B, từ đó suy ra bộ bài cô ấy nhắm đến chính là set A, còn phía ông thì chắc chắn sẽ vào bộ yếu hơn là set B.

“À..... Đường như là vậy nhỉ. Thế ? Còn cái <Cường chế thao tác> kia có hiệu quả sao ? Tên gì mà chỉ nhìn thôi đã thấy nguy hiểm rồi.”

“Phải, ông không hề sai đâu. Đúng như tên gọi của nó, <Cường chế thao tác> là loại ability cưỡng chế hành động của đối phương và chỉ rank cao mới có thể sử dụng. Mà, nếu không

phải game kiểu có mấy mệnh lệnh chỉ thị thì nó cũng chẳng dùng được đâu, tuy việc duy trì turn không lâu nhưng vậy là cũng đủ gây phiền phức rồi.”

“Chỉ thị hành động.....à”

Bất giác, tôi đã cất lên với vẻ nghi hoặc. Hiệu quả này phải nói là rất nguy hiểm. Nếu bị áp dụng thì mọi chiến thuật của tôi có thể sẽ đi tong như chơi.

“Cơ mà... giả sử nếu cô ấy sử dụng thật thì hiệu quả của nó lớn cỡ nào ?”

“3 turn nhì. Có lẽ Yuki sẽ cho phát động ngay từ khi bắt đầu để phát huy tối đa hiệu quả, sau đó cô ấy sẽ rút hết những tấm thẻ mạnh của ông và tạo một khoảng cách lớn...”

“Ác, ác mộng thật luôn à.....”

“Ừm... Tôi nghĩ Yuki thực sự muốn thắng ông đó.”

Vừa nhìn vào màn hình phản chiếu của thiết bị, Saionji vừa lẩm bẩm bằng giọng điệu có chút chán chừ.

Lúc ấy, Kagaya-san vẫn đang chìm đắm trong thông tin ability của Himeji trên con tablet, bà chị liền nở nụ cười đắc ý và hướng về phía chúng tôi.

“Ừm ừm, có vẻ như Shirayuki-chan đã sẵn sàng rồi đây. Em ấy không hề nhượng bộ hay tỏ ra khinh suất gì cả...”

“Ý chị là sao ?”

“Fufu, đừng có coi thường tổ chức bí mật company thế chứ Hiro-kyun ! Nếu không thể thắng thì cứ gian lận, cứ lợi dụng bọn này thôi ! Đầu tiên người chị Kagaya yêu thiết bị điện tử này sẽ xâm nhập vào hệ thống tập huấn ở bên ngoài học viện, sau đó leader hoàn hảo Shirayuki-chan sẽ bẻ khóa bảo mật từ bên trong.....”

“.....”

“.....Cơ mà, Shirayuki-chan đâu có đây nhì !?”

Đang hùng hực khí thế nói về chiến lược, song tự nhiên Kagaya-san trở nên suy sụp rồi nằm bẹp xuống bàn.....Dường như chị ấy là kiểu người chẳng thể làm được gì nếu không có người dẫn dắt, cho dù bản thân sở hữu rất nhiều kỹ năng thượng hạng đi nữa. Mà, đại khái cũng giống như tôi đã tưởng tượng trước đây.

“Thôi rồi.....Company toang thật rồi.....”

“Chị đừng có chán nản vậy chứ...”

“Nhưng mà nhé, nếu không có Shirayuki-chan thì mọi thứ sẽ không thể tiến hành được. Tại lúc nào chị cũng nhờ em ấy mà, hơn nữa trong trạng thái không có leader như thế này, ta kiếm đâu người xây dựng chiến lược đây.....”

“.....Có đây, ở ngay đây này”

Lời tuyên bố cắt ngang giọng phàn nàn của Kagaya-san.

Người vừa phát ngôn ấy chính là cô gái trong bộ dạng trù đầu - Saionji Sarasa. Tay khoanh trước ngực, lưng tựa vào ghế, cô ấy cất lên với vẻ điềm tĩnh.

“Tôi sẽ làm.....Tuy không phải niềm hy vọng của mấy người với không có nhiều kinh nghiệm như Yuki nhưng về khoản xây dựng chiến lược thì tôi không thua gì cô ấy đâu.”

“Th, thế á ? Ừm... Nè nè Hiro-kyun, nhỏ này có đáng tin không vậy ?”

“Hế ? À, không sao đâu ạ. Tuy về ngoài có hơi khả nghi nhưng cô ấy không nói dối đâu.”

Nói dối, hay đúng hơn tôi không nghĩ còn ai khác phù hợp hơn Saionji nữa.

Vừa nghĩ vậy tôi vừa gạt đầu, thấy thế, Kagaya-san từ từ ngửa mặt lên và chuẩn bị tinh thần. Chị ấy nói

“....Vậy, chị nhờ em được chứ ? Bé trùm đầu”

“Ừm, tất nhiên rồi. Nhưng thay vào đó chị phải làm việc hãn hoi đấy.E-to, vậy trước hết chị cho tôi xem hiệu quả của [Dân thường] được không ?”

“À, hiểu rồi. Đợi chị tí.”

Tuân theo chỉ thị của Saionji, Kagaya-san tiếp tục thao tác trên con tablet. Ngay lập tức, màn hình hiển thị trên PC đã thay đổi, một đoạn văn liền xuất hiện.

_____ Đó là.

<List skill dân thường/ Set A>

+ [Trích xuất đơn giản] : Chọn một lá từ bộ thẻ của đối phương và loại khỏi game.

+ [Dũng giả vô địch] : Đặc biệt. Có thể thắng tất cả các thẻ (Bất kể độ tương thích)

+ [All Reset] : Tất cả thẻ thu thập của đối phương sẽ quay lại như ban đầu.

<List skill dân thường/ Set B>

+ [Tăng cường bạo phát] : Tăng số thẻ thu thập của bản thân lên X thẻ (X là số turn khi sử dụng)

+ [Đại cách mạng] : Nghịch chuyển sự khác biệt về tương thích của tất cả các thẻ.

+ [Con ngựa thành Troy] : Đặc biệt. Phát động hiệu quả trong trường hợp bị thẻ vương tộc và Kỵ sĩ đánh bại. Thêm thẻ thu thập của bản thân lên một nửa từ bộ thu thập của đối phương (Làm tròn số lên).

“Đại khái là thế này.”

Tôi và Saionji chăm chú nhìn dòng văn bản trong khi nghe Kagaya-san trình bày.

“Về điều kiện phát động các loại hiệu quả thì, trước hết nó phải còn sống trên chiến trường. Em cứ coi như, năng lực sẽ xuất hiện nếu đối chiến có kết quả hòa cho đơn giản. Vì [Dân thường (Dũng giả vô địch)] và [Dân thường (Con ngựa thành troy)] có điều kiện phát động khác nhau nên hãy chú ý nhé.”

“Ra vậy... Hiệu quả của mấy cái này kiểu như cấp độ bạo phát ấy nhỉ”

“Mà, hiệu quả là vậy nhưng nếu không hòa thì nó cũng chẳng thể phát động được. Ngoài việc so với [Dân thường] và [Kẻ ám sát] của đối phương ra, đối với các thẻ còn lại nó chỉ là hàng tép riu. Hơn nữa...”

“... Hơn nữa, dù là bên nào nhưng trong game này nó vẫn khó lòng tránh khỏi kết cục bị diệt.”

“Ừm. Đúng vậy.”

“.....”

Tôi nhăn mặt khi nghe cuộc trao đổi của Saionji với Kagaya-san.Đúng như họ nói, cho dù nó có sở hữu năng lực phát động mạnh như thế nào đi nữa, chỉ cần Himeji sử dụng <Cường chế thao tác> là coi như sẽ lật ngược tình thế và xong luôn.

Saionji khẽ hướng về phía tôi rồi giơ ngón trỏ lên.

“Giờ tất cả thông tin đã hiện hữu rồi, vậy ta thử điều chỉnh lại nhé. Đầu tiên cuộc <Tập huấn> này... hay đúng hơn là <Mối quan hệ tam giác thường> nhi, hiệu quả của <Dân thường> ở đây rất mạnh. Tất nhiên, nếu xét tổng thể thì [Vương tộc], [Kỵ sĩ] và [Kẻ ám sát] vẫn mạnh hơn, song chỉ cần một lá [Dân thường] được thông qua thì, tỉ lệ được return là rất lớn. Vậy nên, có thể nói nó chính là cách dễ dàng nhất trong việc lật ngược tình thế với sự chênh lệch về sức mạnh.”

“À phải rồi. Trong cuộc tập huấn này, điểm tối quan trọng là ta phải làm sao để [Dân thường] của mình được thông qua, hoặc làm sao để hạn chế [Dân thường] của đối phương nhi.”

“Đúng vậy. Hơn nữa, ta còn phải nghĩ về cách đưa thẻ khác ra và chuẩn bị cho [Dân thường]. Ví dụ như, vì [Kẻ ám sát] hòa với dân thường nên nếu có thể ta cần phải xử lý càng nhanh càng tốt. Bởi một khi [Kẻ ám sát] không còn nữa thì giá trị sử dụng của [Kỵ sĩ] cũng giảm đi đáng kể. Cơ mà lần này thì.... giả định trong giả định, việc lựa chọn lá nào là tốt nhất, ta cần phải suy xét thật kỹ.”

“Nếu theo bình thường, nhi. Tuy nhiên, tiếc là lần này lại không phải vậy.”

“Ừm... đúng vậy”

Vừa kéo mũ trùm xuống, Saionji vừa gật đầu.

“Vì Yuki sẽ sử dụng <Cường chế thao tác> nên 3 turn đầu kiểu gì cũng theo ý muốn của cô ấy. Đối với Yuki thì đó là tình huống triển khai tốt nhất... Còn đối với chúng ta đó lại là tình huống tệ nhất. Song, chính vì vậy ta mới có thể tính toán. Liệu game sẽ tiến triển theo hướng nào, cho đến khi turn thứ 3 kết thúc, ta hoàn toàn có thể xác định được theo ý mình.”

“Ừm ừm ừm... Thế ? Cụ thể là em sẽ làm gì ?”

“Hiện tôi vẫn đang nghĩ nhưng... Trước hết, tám thẻ phải được niêm phong trong bộ bài của Shinohara có hai loại. Đó là [Dân thường (tăng cường bạo phát)] làm tăng thẻ thu thập được của bản thân lên tối đa là 10 và [Dân thường (con ngựa thành troy)] có thể lật ngược tình thế.... Mà, [Dân thường (Đại cách mạng)] cũng có ảnh hưởng lớn đến thẻ trận game nhưng, về vấn đề chi phối thắng bại thì hai lá trên có sức mạnh hơn hẳn. Cho dù có chuyện gì xảy ra, hai lá này khó lòng mà sống sót được.”

“Mà, đúng như bà nói. Thế nhưng <Cường chế thao tác> sẽ liên tục trong 3 turn đúng không ? Vậy kiểu gì chẳng đi tong luôn lá còn lại, bình thường không phải [Dân thường (Đại cách mạng)] cũng sẽ có khả năng bị tiêu hủy luôn à ?”

“Ừm, tôi cũng không dám chắc là không có trường hợp đấy. Nhưng mà nhé, trong bộ bài của Yuki có [Dân thường (Trích xuất đơn giản)] đó. Kỹ năng [Dân thường] có thể hủy bỏ một tám thẻ của ông. Thế nên, cộng thêm với 3 turn của <Cường chế thao tác> thì là tổng cộng đi tong 4 lá rồi nhi. Nếu 2 tám trong số đó là [Dân thường (Tăng cường bạo phát)] và [Dân thường (Con ngựa thành troy)] thì chẳng phải là 2 tám còn lại được quyết định rồi còn gì ?”

“Quyết định... ? Mà, nếu nghĩ theo trình tự giữa [Dân thường (Đại cách mạng)] và [Vương tộc], ta nên chọn cái nào thì... À khoan, không đúng. Không lẽ là [Kỵ sĩ] và [Kẻ ám sát] ?”

“Rất chính xác... chí ít thì nếu là tôi, tôi sẽ làm vậy.”

Trước câu trả lời của tôi, Saionji nở nụ cười đằng sau lớp mũ trùm đầu.

[Kỵ sĩ] và [Kẻ ám sát], đó là sự lựa chọn tất yếu không thể tránh khỏi. Bởi lẽ bộ bài của Set B ngay từ đầu đã chỉ có một tám [Kỵ sĩ] và [Kẻ ám sát] duy nhất. Tức là, nếu loại bỏ hai tám này đi thì bộ bài của tôi sẽ chỉ còn [Vương tộc] và [Dân thường]. Điều đó sẽ tạo nên sự thiếu

cân bằng không tương trong game đối kháng. Ngoài ra, nó còn khiến cho việc lật ngược tình thế sau khi <Cường chế can thiệp> kết thúc đi vào ngõ cụt.

“Là thế này à.”

Một lần nữa, tôi cất giọng đề điều chỉnh lại câu chuyện.

“<Cường chế can thiệp> của Himeji sẽ bắt đầu trong 3 turn. Trong khoảng thời gian này, cô ấy sẽ dùng [Dân thường (Trích xuất đơn giản)] đấu với [Kẻ ám sát] của tôi và hòa rồi sau đó loại bỏ [Dân thường (Con ngựa thành Troy)] bằng hiệu quả skill. Tiếp đến, cô ấy sẽ sử dụng [Kỵ sĩ] để hạ [Dân thường (Tăng cường bạo phát)] của tôi rồi dùng [Vương tộc] nào đó triệt tiêu nốt [Kỵ sĩ]... Đại khái là vậy nhĩ.

“Ừm, phải rồi. Nếu đúng theo trình tự như thế thì, thời điểm mà turn thứ 3 kết thúc, Yuki sẽ đẩy ông vào tình thế tuyệt vọng. Ngoài ra còn về tính chất của bộ bài, vì tất cả tám thẻ ông sử dụng trong 3 turn đầu ấy sẽ thuộc về Yuki hết nên, cộng thêm với thẻ bonus nữa ông sẽ buộc phải bắt đầu <Tập huấn> với tình trạng gọi là chấp đối phương tới 7 lá.”

“Chấp 7 à...”

Dù đã biết rồi nhưng khi nghe đến con số lớn ấy tôi lại nhăn mặt. Bảy. Là bảy lá lận. Ở <Mối quan hệ tam giác thường>, vì số lượng thẻ thu thập tối đa là 11 lá nên nếu Himeji thu được thêm được 4 lá là coi như cô ấy sẽ thắng.

“Chết tiệt.....Bất khả thi nhĩ. Cho dù có đọc được tất cả các thẻ mà Himeji đưa ra đi nữa nhưng vẫn khó mà có thể làm gì được. Vì chẳng còn [Kỵ sĩ] hay [Kẻ ám sát] nên sau turn thứ 4 chỉ cần kết quả hòa là đủ để kết thúc rồi”

“Phải rồi. Đúng là bộ bài này quá yếu để lật ngược dòng.Nhưng mà”

“Ế ?”

“Nhưng mà nhé, nếu nói theo hướng ngược lại thì, đây không phải game vừa đủ để lật ngược tình thế chỉ với cách biệt 7 lá ngay từ đầu à ?”

Saionji ngồi bên phải tôi nở nụ cười rồi nói. Một giọng điệu tràn đầy tự tin. Vì phần mất bị che mất hay sao mà tôi cảm thấy cô ấy trông có vẻ rất táo bạo.

Nhìn vào tôi, cô ấy tiếp tục nói.

“Này nhé. Chắc ông không biết nhưng có loại ability giới hạn trên 6 sao gọi là <Enchant> đó. Nói đơn giản thì nó là loại ability hỗ trợ giúp [Cung cấp hiệu quả gia tăng]. Nếu mang nó vào trong đợt <Tập huấn> này, ta có thể thêm skill tùy ý cho thẻ [Dân thường (Không có hiệu quả)] trong Set B. Tất nhiên, nội dung được phép thiết lập vẫn có giới hạn của nó, cỡ như hoán đổi bộ thẻ thu thập của nhau cũng đủ xài rồi đấy nhĩ”

“Hoán đổi thẻ của nhau...”

Trước lời đề xuất của Saionji, tôi đặt tay lên miệng rồi lẩm bẩm. ... Ra vậy, đúng là với nó thì tôi có thể giảm được độ khó xuống. Tuy tính chất của bộ bài vẫn không thay đổi là bao nhưng, không phải Himeji, mà là tôi sẽ trong trạng thái chiến thắng chỉ với 4 lá nữa. Một cấp độ vẫn có thể thắng bằng bộ bài chỉ có [Vương tộc] và [Dân thường].

Song, vấn đề là ability ấy có cấp độ 6 sao lận.

“.....Chị có làm được không ? Kagaya-san.”

“Hế ?”

“Hiện cô ấy đang muốn chị tái hiện lại ability có hiệu quả gần giống với <Enchant> bằng gian lận. Cụ thể thì, đầu tiên chị sẽ xâm nhập vào hệ thống <Mối quan hệ tam giác thường>,”

rồi hoán đổi bộ bài thu thập của em với Himeji. Sau đó là can thiệp lên màn hình thiết bị và em sẽ diễn sao cho cứ như thể [Dân thường] của mình có sở hữu kỹ năng này. Nhờ thế Akizuki mới cảm thấy như em đang sử dụng <Enchant>”

“A, à. Chị hiểu rồi... Ừm, xem nào. Bình thường thì đơn giản thôi nhưng...”

“Phải rồi nhỉ. Vì lần này có khả năng sẽ bị Akizuki ngăn chặn truyền tin nên ta không thể liên lạc với các thành viên company khác được. Chính vì vậy em chỉ còn cách trông cậy vào chị thôi, Kagaya-san.”

“U’.....Hiro-kyun, em đừng nói vậy chị khó xử lắm.”

Đối mặt với tôi, Kagaya-san cứ lưỡng lự kêu lên ư ư... Sau vài giây, chị ấy nhìn chằm chằm vào mắt tôi rồi khẽ gật đầu như thể đã sẵn sàng.

“Được rồi, tuy không hứa hẹn gì nhiều nhưng dù sao chị vẫn là người phụ trách điện tử của company mà. Vì Hiro-kyun, chị sẽ tạo nên một trò gian lận đỉnh cao nhất”

“Em cảm ơn chị, Kagaya-san.”

“Ừm ! Sau khi xong xuôi em nhớ phải đón Shirayuki-chan về đây nhé !”

Kagaya-san nhìn tôi nháy mắt trả lời, sau đó chị ấy đứng phắt dậy khỏi chỗ ngồi. “Chị sẽ đi xem server room bên trong một chút”, nói vậy rồi chị ấy phóng đi nhanh như một cơn gió.

“Ừm.....”

Dõi theo hình bóng đang dần biến mất, Saionji nhẹ nhàng kéo mũ ra một chút rồi mở lời.

“Tạm thời chúng ta đã quyết định xong đường lối rồi nhỉ. Mong rằng chị ấy sẽ xoay sở kịp.”

“Bà không phải lo. Dầu sao chị ấy cũng là một thiên tài mà. Hơn hết, bà còn là một trong những người được chính hiệu trưởng ủng hộ cử đây.”

“Nghe ông nói tôi cảm thấy cứ nguy hiểm sao ấy... Mà, kệ đi. Tóm lại giờ ông cũng mau cài đặt ability cho xong luôn đi. Ability có thể thay đổi tình huống và đọc trước được hành động của Yuki.... Vậy chỉ có <Ra sau> thôi nhỉ. Tôi nghĩ ông lấy hết luôn cũng được đấy.”

“Hết luôn... ?”

“Ừm. <Ra sau> rất mạnh trong trò này. Với mức độ hai sao, ta sẽ bảo toàn tới đa được 2, 3 turn. Cho dù ông có xoay chuyển tình thế bằng trò gian lận của company như thế nào đi nữa, nhưng nếu vẫn còn khoảng cách giữa hai bộ bài thì ông sẽ luôn ở thế yếu hơn.”

“À.....ra vậy”

Tôi khẽ gật đầu trước lời nói của Saionji. Đúng là việc lấy max <Ra sau> sẽ giúp tôi an toàn hơn. Bởi lẽ bộ bài của Himeji tồn tại tất cả các chủng loại từ [Vương tộc] cho đến [Kẻ ám sát], thêm nữa các lá bài thu thập của tôi có thể sẽ quay trở lại như lúc ban đầu bởi [Dân thường (All Reset)] nữa. Nếu muốn đối phó với nó, tôi cần phải có ability loại đọc trước hành động của đối phương.

“.....”

Tuy vẫn còn nhiều mối lo ngại nhưng đại khái chiến lược này không có vấn đề gì cả. Ngay từ đầu <Mối quan hệ tam giác thường> đã là game vô vọng rồi, nhưng nhờ có sự hỗ trợ của Saionji và Kagaya-san nên tôi vẫn có thể thấy được con đường đi phía trước. Nếu không có gì bất trắc xảy ra, tôi chắc chắn sẽ thắng và phá tan mọi kế hoạch của Akizuki..

....Tuy nhiên.

“Thực sự.....có thực sự là ổn không ?”

“Ế ?”

Trước lời nói bất chợt của tôi, Saionji bất thành linh ngửa mặt lên.

“Ổn không ý ông là sao ? Chẳng phải là ông không được phép thua à ?”

“Thì đúng vậy, nhưng.... Himeji đã nói với tôi rằng [Anh đừng nhắm đến chiến thắng]. Dù chưa hiểu ý nghĩa của nó là gì, song nếu cứ lờ đi thì tôi cảm thấy không ổn lắm. Mà, sau cùng vẫn đúng như bà nói, việc tôi không được thua sẽ không thể thay đổi nhỉ.”

“.....”

Dẫu biết rằng bản thân đang nói về mấy điều mơ hồ, nhưng trong đầu tôi tuyệt nhiên lại không thể ngó lơ nó được. Đừng nhắm đến chiến thắng... Đó là lời nói do bị Akizuki ép buộc ? Hay cô ấy đang ám chỉ thứ gì đấy khác.

Tôi không hiểu, tôi hoàn toàn không hiểu. Tuy nhiên...

<Đêm trước trận chiến>

Cuối cùng, bà chị Kagaya tự nhiên ghé thăm đã hoàn thành chương trình gian lận. Sau khi kết thúc hội nghị chiến lược vào khoảng 1 giờ rưỡi đêm, vì đã khá muộn rồi nên chị ấy cũng chẳng muốn về nữa. Dù gì máy móc cũng mang theo đầy đủ nên bà chị quyết định ở lại để tiện cho việc tác nghiệp.

Dẫu muốn giúp đỡ chị ta tí chút nhưng do mai còn có cả tá thứ phải lo như diễn ở trường rồi thì trận tập huấn nọ nên tôi đã bị bà đuổi thẳng cổ. Do đó, tôi đã đi tắm và lên giường đánh một giấc.

Đến đây thì mọi chuyện vẫn ổn, tuy nhiên.

“.....Đ, đã để ông chờ, Shinohara.”

“.....”

Cộc cộc, tiếng gõ cửa vang lên.

Người vừa mở cửa và cất lên bằng giọng điệu ngưng ngừng ấy chính là cô nàng Saionji mới tắm xong. Không phải trong bộ dạng chỉ với khăn tắm, cô ấy đã thay trang phục trùm đầu để che giấu thân phận ấy bằng bộ đồ ngủ mỏng được lấy ra từ tủ quần áo dành cho khách. Mái tóc dài thẳng mượt như đã được sấy khô chứ không còn ướt sũng, hơi nước thì bốc ra từ toàn thân, một hình ảnh rất rõ ràng của nàng thiếu nữ vừa mới tắm xong. Là mùi hương từ dầu gội đầu hay xà phòng trên cơ thể, tuy không rõ lắm nhưng hiện đầu óc tôi đang dần trở nên quay cuồng trước cái hương thơm rất mãnh liệt ấy.

“Đ, đừng có nhìn tôi chăm chăm như thế, đồ ngốc.”

Từ khi Saionji bước vào phòng, tôi đã mãi nhìn ngắm cô ấy đến mức như thời gian vừa ngưng đọng lại vậy, thấy thế cổ liền xấu hổ cất lên rồi quay đi. Bằng cử chỉ đáng yêu của con gái, cô ấy ngồi xuống rồi nhanh chóng chui vào tấm nệm đã được trải sẵn.

Phải.

Tại sao Saionji lại cất công thay đồ rồi chui vào phòng tôi làm gì, tất nhiên là cô ấy cũng tá túc tại đây đêm nay. Về lý do thì cổ sẽ tiện dõi theo Kagaya-san luôn để đề phòng bất trắc. Chưa hết, nó vẫn còn một sự tình khác nữa.

Nhân tiện thì, đó là lời khai của Saionji cách đây 30 phút trước.

[Này nhé, nhà Saionji có giờ giới nghiêm đó. Là vào 8 giờ tối. Bình thường, để bảo vệ hình ảnh của tiểu thư con nhà quyền quý thì họ sẽ dõi theo tôi... cơ mà hôm nay tự nhiên tôi lại bị ông gọi ra lúc đêm muộn, thế nên tôi đã tìm cách lòn lách, qua mắt người giúp việc và lên ra ngoài đây.]

[Tôi có để lại lời nhắn rồi, Tuy chẳng phải chuyện gì to tát nhưng giờ tôi mà về thì chắc sẽ bị la mắng đến chết luôn quá. Ừm, không chỉ nổi giận thôi đâu, có lẽ tôi sẽ còn bị giám sát chứ không chừng... Lỡ chẳng may bị thật thì, khi ấy làm sao tôi còn có thể hỗ trợ ông được nữa. Chỉ ít nguy hiểm sẽ chưa qua đi cho đến khi Yuki bình an quay về.]

[Thế nên, nếu ông thấy ổn thì hôm nay tôi sẽ ở lại..... đây ?]

[! ? ! ? !..... ! ?]

[Ồ, ờ, ờ, ở lại đây !? Tôi á !? Ngày phòng ông ư !? Ngủ cùng nhau trên chiếc giường của ông trong tư thế gối tay sao !?]

[Nhưng nhưng nhưng nhưng mà, chúng ta gặp nhau còn chưa đến một tháng, chưa có giấy chứng nhận công sở, và cả chưa ra mắt người thân nữa. Tất cả chỉ mới....]

[Nắm tay..... nhưng nó cũng chỉ một chút..... a]

Vừa nhớ ra vừa tự nhủ lại, sau rốt Saionji vẫn không thể né tránh được cái đề xuất mà chính mình đã gọi lên.

Mà, thực tình tôi cũng chẳng bận tâm lắm đâu nhưng, tòa nhà này có rất nhiều phóng trống, và tất nhiên cả phòng dành cho khách chắc chắn là sẽ có rồi. Ấy thế mà, Saionji lại không dùng đến nó.

“Thiệt tình...”

Nhìn lên trần nhà, tôi phun ra mấy lời với khuôn mặt hơi ửng đỏ.

“Nếu đã cảm thấy xấu hổ như vậy thì sao bà không dùng phòng khác đi.”

“Không, tôi không có nói là mình không thích. Tại ngủ một mình trong mấy phòng rộng rãi ấy cô đơn lắm.”

“.....Thế bình thường nàng ngủ như thế nào vậy hả, tiểu thư”

“Thì tất nhiên sau khi người giúp việc rời khỏi phòng, tôi sẽ ôm con gấu bông..... E-hèm. T, tôi rất giỏi chịu đựng đấy nhé. Với lại, hôm nay vẫn còn thừa kha khá MP nữa.”

Vừa lý do lý trấu, Saionji vừa nằm quay lưng lại về phía tôi.Đến đây tôi mới nhận ra, dường như lúc ngủ cô ấy sẽ búi tóc lại. Theo đó, vùng gáy gợn cảm đã đập vào mắt tôi, khi thử nhìn xuống một chút, tôi còn thấy cả tấm lưng nhỏ nhắn và bờ vai lộ ra từ lớp áo ngủ... Bằng phản xạ, tôi nhanh chóng thao tác trên thiết bị rồi tắt hết điện luôn.

(Ng, nguy hiểm vãi...)

Mà khoan, tôi cũng chẳng rõ là cái quái gì vừa nguy hiểm nữa...

Trong không gian tĩnh lặng của màn đêm. Tiếng đồng hồ lạch cạch, tiếng thở nhẹ nhàng như hòa quyện nhau. Ngoài ra còn cả tiếng trở mình trong lúc ngủ và tiếng sốt soạt của quần áo khi nhấp người, song chúng cứ liên tục đập vào tai tôi.

Cứ như vậy, sau khoảng 10 phút trôi qua.

“Nè....Shinohara, ông còn thức chứ.”

Đột nhiên có tiếng nói thì thảo vang lên. Vì cảm thấy tiếng nói ấy gần mình hơn bình thường nên tôi đoán Saionji đã quay người lại và hướng về phía thẳng này.

Tôi liền đáp trả trong sự hồi hộp.

“.....Mà, thì tôi vẫn thức.”

“Thế à. Fufu, may quá. Lỡ ông mà ngủ mất tiêu thì tôi không biết phải làm sao nữa. Vì bản thân thuộc kiểu cú đêm nên tôi không ngủ được vào thời gian này.”

“Bà đùa tôi chắc. Gần 3 giờ rồi đấy.”

“Thường đồng hồ sinh học của tôi sẽ bắt đầu vào lúc 4 giờ cho đến 7 rưỡi. Thay vào đó, tôi sẽ ngủ nướng xuyên thời gian luôn trong ngày nghỉ.”

“Ghê vãi...”

Dường như cô ấy thuộc kiểu người có giấc ngủ ngắn. Bởi vậy cô cũng có nhiều thời gian để làm việc hơn, đúng là đáng ganh tị mà. Tuy nội dung chẳng liên quan lắm nhưng hiện tại với Saionji đang chém gió với nhau bằng giọng nhỏ nhẹ trong không gian tĩnh tối. Do đó, tôi có thể nghe thấy được nhịp thở của cô ấy và cả tiếng cười có phần trưởng thành hơn lúc bình thường. Nói chuyện trong điều kiện này tôi cảm thấy hơi ngượng một chút.

“Fufu. Thế nên nhé, Shinohara...”

Tán nhảm nhiều thứ trong lúc ý thức dần chìm vào giấc ngủ. Nào là diễn, nào là lời nói dối, nào là mấy lời than thở về cuộc sống học đường blah blah... song thỉnh thoảng chúng tôi còn nói đến cô tiểu thư thực sự nữa... Và rồi

“Chuyện của Yuki, tất cả trông cậy vào ông đó.”

“.....Ừm.....”

“Nếu là ông thì, chắc chắn sẽ thành công thôi. Nếu là ông, người đã đánh bại Kugasaki, nếu là ông, người có thể sử dụng thành thạo các mảnh khốe gian lận giỏi hơn ai hết, hay nếu là ông, một người đang là đồng phạm với tôi thì... Cờ như Akizuki nhất định ông sẽ không thua được đâu.”

Lời động viên cuối cùng tôi nghe thấy từ Saionji ngay khi mình mất ý thức hoàn toàn. Từ đâu đó trong thâm tâm, tôi cảm thấy những lời nói ấy thật dịu dàng.

#

Sáng thứ 2, ngày thứ 5 của <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu>

Nhận chương trình được hoàn thành bởi Kagaya-san, sau đó Saionji đi tới trường. Nhân tiện thì, liên quan đến đồng phục Ouka, cô ấy đã được company cho mượn đồ tồn kho dùng để cải trang của họ. Dĩ nhiên tấm lưng đang dần xa, tôi cũng chuẩn bị bước chân tới học viện Eimei.

“.....”

Tất nhiên, giống như hôm qua, khoảnh khắc tôi bước chân vào trường là tập huấn lại có thể được đăng ký. Song, hiện tại vì biết tôi đang trong trạng thái giao chiến nên hoàn toàn không có ai bèn mảng lại gần cả. Dù vẫn nhận được sự chú ý do là 7 sao nhưng chẳng ai định mời tôi tập huấn.

Ngoài ra, Himeji đã tới trường hân hoan.

Ngay khi đến trước cửa lớp, bỗng chúng tôi đã chạm mắt nhau và cả hai đều tỏ ra cứng đờ trong chốc lát. Cơ mà đây không phải lúc để tôi trình bày với Himeji. Khẽ dùng đưa mái tóc bạch kim, cô ấy cúi chào tôi bằng cử chỉ có chút hối lỗi rồi bước vào trong lớp.

(Dù đã chuẩn bị trước tâm lý rồi nhưng, đến cả mức không nói lời nào thế này... đúng là khó xử thật)

“Phù...”

[Yaaa, chị đang quan sát đây Hiro-kyun ! Chị Kagaya say rượu và thức trắng đêm hôm qua đã luyện tập bắt chước xong giọng nói của Shirayuki-chan trong bí mật rồi đó !]

“Thôi dẹp đi chị ơi. Chị đi ngủ giùm em cái”

Tôi lắc đầu khi nghe thấy có giọng nói cao hứng phát ra từ tai nghe.

Và rồi, chẳng mấy chốc đã đến tiết sinh hoạt của cô Nana, theo như nội dung mà cô nói thì

<Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> tại tối hôm qua đã out hết 2000 người. Vì số lượng người tham gia vào khoảng 9000 nên hiện tại đã có tổng hơn 7000 người thua trận. Với những thành viên rank cao thuộc lớp 2-A bao gồm cả tôi thì, tất cả chỉ còn lại 4 người. Nếu cứ tiếp diễn thế này, sự kiện sẽ kết thúc luôn vào ngày mai cũng không có gì lạ.

“.....”

Trước lời nói của cô, mọi ánh nhìn kỳ vọng đột nhiên hướng vào mình nên tôi phải quay đi đánh trống lảng.

Mà, giờ tôi cần ưu tiên cho cuộc tập huấn với Himeji trước đã.

*

*

.....Kết thúc một ngày dài bất thường, cuối cùng buổi tan trường cũng đã tới.

Dù hôm nay tôi chẳng cần phải bỏ chạy trong giờ giải lao vậy mà, thời gian trôi qua vẫn rất lâu. Quả nhiên, khi đầu óc mệt mỏi hay tinh thần không được thoải mái sẽ bị ảnh hưởng rất lớn nhỉ. Dẫu có ngồi ngay cạnh nhưng cả ngày nay tôi với Himeji chưa nói với nhau lời nào cả. Vào giờ nghỉ trưa thì mỗi đứa một nơi. Việc Himeji không đến ở địa điểm gặp mặt quen thuộc khiến tôi cảm thấy như mình vừa bị đẩy ra khỏi đường thể giới khác vậy.

(.....Mình cũng chuẩn bị đi thôi)

Tatara, Tsuji cùng những giọng nói quen thuộc khác cất lên chào nhau và rời khỏi lớp học, sau khi xác nhận xong không còn ai, tôi liền đứng dậy rồi mang theo cái cặp. Bước những bước chân lặng lẽ, tôi mở cánh cửa ở đằng sau lớp.

“___ Em đang đợi anh, chủ nhân”

Và, người đang đứng bên kia cánh cửa chính là cô nàng Himeji. Tròn một ngày trong bộ đồng phục, đây là tiếng nói đầu tiên của cô ấy tôi nghe được trong ngày hôm nay, vì cảm thấy hơi lo lắng chút nên bất giác tôi đã cứng đờ người.

“À. Lâu rồi không gặp.... à mà cũng chỉ mới đây thôi nhỉ”

“.....Vâng. Từ cuộc gọi hôm qua thì vẫn chưa đến một ngày mà.”

“Phải rồi nhỉ.”

“Vâng... Em nghĩ, em cũng cảm thấy giống như anh.”

Cất lên bằng giọng nhỏ nhẹ, xong Himeji quay đi. Cử chỉ cô ấy như đang muốn nói rằng “Anh đừng hỏi gì thêm nữa”. Về sự tình thì hiển nhiên Akizuki sẽ cấm không cho cô ấy tiết lộ điều gì, ngoài ra có khi cô còn đang quay lén nữa. Vậy nên, tôi cần phải kiềm chế để tránh làm gì đó ngu ngốc. Trong khi ngập ngừng bước đi, Himeji khẽ mở lời.

“Về nơi tổ chức tập huấn thì, ở chỗ tầng 4 của tòa nhà F đặc biệt không được sử dụng nên em nghĩ chúng ta nên đến đó. Với lại, nơi ấy cũng ít người qua lại.”

“À, tôi hiểu rồi. Cứ thế đi.”

Tôi đường đường chính chính trả lời một cách ngắn gọn. Vì cả tôi và Himeji đều rất nổi tiếng nên nếu thông tin tập huấn “Chủ nhân VS Người hầu” bị lộ ra ngoài thì, chắc chắn Libra sẽ làm toáng lên và không để yên cho hai đứa. Không chỉ phiền toái, mấy trò gian lận của tôi sẽ càng khó sử dụng ở những nơi đông người.

Nhận sự hướng dẫn theo con đường vắng vẻ từ Kagaya-san ngái ngủ, chúng tôi đã đến được lối vào tòa nhà F đặc biệt... Cơ mà.

“Ừa... A-re ? Ehehe, chúng ta lại gặp nhau rồi. Trùng hợp thật đấy nhỉ, Hiroto-kun ♪”

Tại khu học xá, có một thiếu nữ đã xuất hiện.

Học sinh cấp cao có mái tóc hai bím màu hạt dẻ. Tiểu ác ma 6 sao luôn che giấu bản chất thực sự của mình - Akizuki Noa. Dù là đầu xỏ đã lợi dụng Himeji và tạo ra tình huống này nhưng, chị ta vẫn đến đây và nở nụ cười lém lỉnh.

“.....”

Vì trải qua khá nhiều chuyện rồi nên tôi không còn ngạc nhiên nữa, song tôi vẫn nhìn lại cô bằng ánh mắt sắc lạnh. Đối với Akizuki, dường như chị ta không hề có ý định làm mất hình tượng của mình bằng cuộc gặp ngẫu nhiên này. Vừa nghiêng đầu, Akizuki vừa gặp người về phía trước và bắt chuyện với tôi.

“Ngày nào cũng gặp nhau thế này, quả nhiên là định mệnh phải không ta ? Ehehe, nếu là Hiroto-kun thì, Noa hoàn toàn OK đó.”

“Cô thẳng thắn quá nhỉ. Nếu cô nói thật thì nó sẽ trở thành một vấn đề chí mạng đối với những người nhớ dai đấy.”

“Ể, tề quá tề quááá. Cậu vừa được ban cho cơ hội để có được Noa-chan vậy mà...”

Không quan tâm đến lời nói nửa đùa nửa thật của tôi, Akizuki phồng má cất lên. Nở nụ cười khác hẳn ban nãy, chị ta bước thêm một bước tiến lại gần và héch mắt lên nhìn thẳng tôi đang cố gắng kìm nén mùi hương ngọt ngào như cam quýt ra khỏi đầu.

“Nè, Hiroto-kun. Bây giờ cậu sẽ tập huấn với nhò maid ấy nhỉ. Noa cũng muốn xem để học hỏi nữa. ♪”

“Học hỏi.... ? Không phải cô chỉ toàn gây cản trở thôi à”

“Sao Noa lại phải làm thế chứ. Noa chỉ muốn xem vẻ ngầu lòi của Hiroto-kun thôi mờ. Thế nên chị sẽ cổ vũ cậu bằng giọng nói dễ thương như [Cố lên ♡ Cố lên ♡].”

Akizuki cất lên với tông giọng và cử chỉ lém lỉnh. Thực tình tôi hoàn toàn chẳng muốn trả lời có đâu, thế nhưng do tập huấn được thiết lập công khai nên tôi cũng đành chịu. Nếu cô nói muốn xem thì tôi cũng không thể từ chối được, hơn nữa, ngay từ đầu cái điều kiện từ chối ấy đã chẳng tồn tại rồi. Nếu để Akizuki tự do hành động, hay đúng hơn nếu chị ta muốn theo dõi nhất cử nhất động của tôi thì càng tốt.

.....Thế nên là.

“Hà..... Cô thích làm gì thì làm, Akizuki. Ở đây hơi ít người nên tôi đang chán đây.”

Tôi nói bằng giọng điệu thách thức rồi nở nụ cười đều đặn.

*

*

#

<Tên game: Mỗi quan hệ tam giác thường>

<Mỗi người chơi sẽ bắt đầu game với 10 lá bài>

<Có tất cả 6 loại lá: [Vua] [Hoàng tử] [Hoàng hậu] [Kỵ sĩ] [Kẻ ám sát] [Dân thường]

<Mỗi người chơi lựa chọn 1 tấm trong bộ bài rồi cùng đưa ra sân và đối chiến. Kết quả đối chiến sẽ được xử lý thông qua độ tương thích của thẻ như dưới>

<Tính tương thích 1: [Vua - Hoàng tử - Hoàng hậu] mạnh hơn [Kỵ sĩ]. [Kỵ sĩ] mạnh hơn [Kẻ ám sát]. [Kẻ ám sát] mạnh hơn [Vua - Hoàng tử - Hoàng hậu]>

<Tính tương thích 2: [Vua - Hoàng tử - Hoàng hậu] và [Kỵ sĩ] mạnh hơn [Dân thường]. Ngoài ra, [Dân thường] và [Kẻ ám sát] không có sự khác biệt về tính tương thích, các thẻ có tên giống nhau cũng không có sự khác biệt về tính tương thích.>

<Tính tương thích 3: [Vua] mạnh hơn [Hoàng tử], [Hoàng tử] mạnh hơn [Hoàng hậu], [Hoàng hậu] mạnh hơn [Vua]>

<Trường hợp không có sự khác biệt về tính tương thích giữa hai thẻ được đối chiến, chúng sẽ được ở lại trên sân. Ngược lại, trường hợp có sự khác biệt thì người chơi đưa ra thẻ mạnh hơn sẽ được thu hồi toàn bộ thẻ trên sân vào thời điểm đó. Ngoài ra, khi bắt đầu game sẽ có một tấm thẻ bonus xuất hiện trên sân>

<Lắp đi lắp lại cho đến khi hết thẻ, người chơi thu được nhiều thẻ hơn ở thời điểm đó sẽ là người chiến thắng.>

Tại phía tây ở tầng 4 của tòa nhà đặc biệt F, chúng tôi hướng tới căn phòng với một nửa diện tích được sử dụng như là kho chứa.

“Yoshi... hay như thế này nhỉ”

Tôi và Himeji tiến hành cài đặt tập huấn. À, gọi là cài đặt nhưng thực chất nó cũng đơn giản thôi. Mang các loại tài liệu và thùng các tông được đặt trên bàn ra phía sau lớp học để đảm bảo không gian gần bục giảng. Sau đó chúng tôi bố trí lại ở trên cái bàn ấy và sân chơi kiểu mì ăn liền đã được hoàn thành.

“Cảm ơn nhé Himeji”

“Không ạ, đây là điều hiển nhiên mà... Ngược lại em mới cần phải xin lỗi vì đã làm phiền anh”

Sau khi cúi đầu tạ lỗi, Himeji kéo ghế ra rồi thì thào rằng “Mời anh”. Vừa lúc ngồi ngay ngắn vào chiếc ghế của mình, cô ấy lại cúi đầu một lần nữa và nhanh chóng đi đến chỗ ngồi phía đối diện tôi.

“Ô ~..... Ehehe, hay thật đấy. Quả đúng là một maid thực thụ có khác ♪”

Akizuki đứng quan sát trên bàn giáo viên và cất lên bằng giọng điệu lém lỉnh. Dù luật của <Mối quan hệ tam giác thường> chưa công bố về tính năng đặc biệt nhưng chắc chắn không có chuyện chị ta lại không biết được. Vậy nên tôi cũng chẳng cần phải nghĩ nhiều làm gì.

“Chuẩn bị xong rồi nhỉ, Himeji. Giờ cô thích bắt đầu vào lúc nào cũng được.”

“Ừm.... Vâng”

Giật nảy lên một phát trước lời nói của tôi, Himeji khẽ gật đầu như để gạt bỏ đi sự do dự trong mình. Một lát sau, khuôn mặt vừa cúi xuống lảng tránh ấy đã từ từ ngửa lên, đôi mắt màu xanh trong dần lộ ra từ kẽ hở của mái tóc bạch kim, cổ nhìn tôi.

Đảo mắt sang ngó Akizuki ở bên cạnh xong, cô ấy nói bằng giọng điệu bình thản.

“Vây chủ nhân... Lần này em xin được cảm ơn anh vì đã chiều theo tấm lòng ích kỷ của em. Đáng nhẽ ra lúc này em phải đang ở bên cạnh..... ở đằng sau anh chứ không phải vị trí đối địch như thế này... Thực sự, em đã không còn tư cách trở thành hầu gái của anh”

“.....”

“Như đã nói ngày hôm qua, em không thể thua trận <Tập huấn> này được. Cho dù đối phương có là chủ nhân đi nữa... À không, phải là chính vì đối phương là anh nên em mới không được phép thua.”

“.....Vậy, à”

“Vâng. Thế nên, em sẽ dốc toàn lực”

Ngay khi tuyên bố đầy thách thức, thiết bị được đặt trên bàn của Himeji liền phát ra ánh sáng màu trắng. Có lẽ đây chính là dấu hiệu cho thấy cuộc tập huấn đã bắt đầu.

Chỉ trong nháy mắt, vô số màn hình trình chiếu đã bao quanh chúng tôi, đồng thời 10 tấm thẻ dạng nổi đã được triển khai ngay trước mặt Himeji.

“.....” Em đã sử dụng ability hỗ trợ <Biến động xác suất Lv4>. Với kiểu phân chia bài bằng hình thức random, em xin được lựa chọn mặc định Set A”

“.....A, à”

Do choáng ngợp trước khung cảnh hiện ra trong tầm mắt mình nên tôi trả lời có hơi trễ một chút. Không sao, không sao. Mình đã chuẩn bị kỹ rồi. Chỉ cần bình tĩnh là sẽ tất thắng.

“Phù...”

Khác với Himeji, tôi đặt thiết bị một cách bình thường, và ngay sau đó phần quang cảnh bên tôi cũng hiện lên giống với bên cô ấy. Bộ bài với 10 tấm thẻ được triển khai. Nó bao gồm 5 lá [Dân thường] và [Vua] [Hoàng tử] [Hoàng hậu] [Kỵ sĩ] [Kẻ ám sát] mỗi cái 1 lá... Đúng là bộ bài không khác gì trong set B như đã nêu trong phần giải thích.

(Tức là, mình sẽ phải dò xem chiến thuật và ý đồ của Himeji là gì và nghĩ về hướng đưa ra lá nào thích hợp nhất. Đây chính là cách thức cơ bản của <Mối quan hệ tam giác thường>... Tuy nhiên)

Vừa phủ nhận dòng suy nghĩ của mình tôi vừa ngẩng mặt lên. Ngay lập tức, Himeji liền gạt đầu như để hưởng ứng hành động của tôi, sau đó cô ấy nói.

“Vâng, chủ nhân. Xin lỗi nhưng em vẫn chưa đi xong. Phát động Ability 4 sao <Cường chế thao tác>. Em xin được chỉ định trong 3 turn việc lựa chọn thẻ của anh”

“Ồ ~ !”

Trước lời tuyên bố chắc như đinh đóng cột của Himeji, Akizuki cất lên bằng giọng điệu bông đùa.

“<Cường chế thao tác> ! Maid-chan sắp full slot ngay từ đầu ♡ Ehehe... Nào nào Hiroto-kun, cậu mà chủ quan là sẽ thua thật đấy ? 7 sao sẽ out luôn đấy ?”

“.....”

Tôi ngồi tĩnh tâm mà chẳng thèm quan tâm đến lời Akizuki nói... Quả nhiên là nó đã đến.

<Cường chế thao tác>. Ability có thể quản chế hành động của đối phương theo ý mình. Bỏ qua toàn bộ yếu tố chưa xác định này, tôi có thể tạo nên cho mình lối đi hoàn hảo nhất. Nếu đúng như những gì đã bàn trong hội nghị chiến lược, sau 3 turn tôi sẽ mất [Kỵ sĩ], [Kẻ ám sát] và cả lá [Dân thường] sở hữu skill lật ngược tình thế)

Lật ngược tình thế hay đúng hơn là lá [Dân thường (Tăng cường báo phát)] và [Dân thường (Con ngựa thành Troy)]. Với hiệu quả cực mạnh là cướp được một nửa bộ bài thu thập của

đối phương, tất nhiên con ngựa thành Troy sẽ ngày càng mạnh hơn khi bộ bài thu về ứng với số turn được sử dụng. Một lá bài cần ưu tiên trừ khử so với các lá khác.

(Nếu cứ để như vậy, ability <Ra sau> mình mang vào trong cuộc tập huấn này chắc chắn sẽ không thể lật ngược tình thế. Điều đó là bất khả thi. Thế nên, sau khi <Cường chế thao tác> kết thúc, mình sẽ bắt đầu gian lận)

“.....Vậy em xin được quyết định turn thứ nhất”

Vừa mới nhớ lại chiến lược xong, Himeji đã giơ thẳng tay phải về phía tôi. Và rồi, cô ấy liền chạm vào một tấm bài.

Hình như bây giờ đến lượt tôi chọn bài thì phải... Tuy nhiên, do ảnh hưởng của <Cường chế thao tác> nên tôi sẽ không có quyền đó. Dù chẳng thao tác gì nhưng tự nhiên 1 lá trong bộ bài của tôi lại phát ra ánh sáng trắng.

“Trước hết, đây là cuộc đối chiến đầu tiên ạ”

Vào thời điểm Himeji thông báo bằng giọng nói trong trẻo của mình, hai tấm thẻ được chọn đã cùng ngựa lên. Dựa trên nội dung luật mà tấm thẻ Himeji đã đưa ra là [Kỵ sĩ]. Còn phía tôi là [Dân thường]... Ngoài ra skill đặc biệt của nó là [Đại cách mạng].

Theo sự khác biệt về tính tương thích giữa [Kỵ sĩ] và [Dân thường], vì [Kỵ sĩ] ở cửa trên nên kết quả đối chiến hiển nhiên sẽ thuộc về Himeji. Song, hiệu quả của [Dân thường (Đại cách mạng)] sẽ không được phát huy. Cộng thêm tấm thẻ bonus xuất hiện từ đầu trên sân (có lẽ nó dùng để điều chỉnh số lẻ trong tổng số thẻ) Himeji đã thu được cho mình 3 lá. Dù biết trước rồi nhưng tôi vẫn cảm thấy lời triển khai này chẳng khác gì nhát dao chí mạng.

Cơ mà.

(Ừa.... Đại cách mạng á ?)

Tôi nhàu mày khi cảm thấy có gì đó không lành.

[Dân thường (Đại cách mạng)] là một trong những tấm thẻ [Dân thường] thuộc set B. Nếu phát động hiệu quả thì toàn bộ thuộc tính sẽ bị đảo lộn. Đúng là tính chất skill của nó có lợi về phía tôi hơn so với Himeji nhưng, cô ấy đâu cần phải cất công sử dụng <Cường chế thao tác> để phong ấn nó nhỉ...

“_____ Em xin tiếp tục ạ”

Không để cho tôi nghĩ ngợi gì nhiều, Himeji bắt đầu chọn tấm tiếp theo. <Cường chế thao tác> turn thứ 2, và thứ 3. Do không thể làm gì được nên tôi chỉ biết câm nín nhìn cô ấy hành động.

Đại khái nó như sau.

Turn thứ 2:

Himeji [Dân thường (Trích xuất đơn giản)] - Tôi [Dân thường (Không có hiệu quả)]

Do không có sự khác biệt về tính tương thích nên chúng ở lại sân. Theo hiệu quả của [Dân thường (Trích xuất đơn giản)], [Dân thường (Tăng cường bạo phát)] sẽ bị loại trừ khỏi bộ bài.

Turn thứ 3:

Himeji [Dân thường (Dũng giả vô địch)] - Tôi [Vua]

Theo hiệu quả của [Dân thường (Dũng giả vô địch)], thẻ [Vua] của tôi sẽ bị hạ gục. Bao gồm hai thẻ [Dân thường] ở lại trên sân sau turn thứ 2, tất cả chúng đã chạy sang bộ bài thu thập của Himeji.

“.....”

“Ehehe.....Em không hề nhân nhượng nhĩ, Maid-chan ♪”

Nhìn xuống trận chiến từ trên bàn giáo viên, Akizuki nói với giọng điệu hờn hờ.

“Diệt hai tám [Dân thường] có skill của Hiroto-kun chỉ với 3 turn, không chỉ vậy, bộ thẻ thu thập còn cách biệt như thế này... bé maid đã hoàn toàn phản bội Hiroto-kun rồi nè. Có phải em đang cảm thấy Hiroto-kun có ra sao thì ra, đúng không?”

“.....Chị trật tự giùm đi.”

“Ể. Chị đang khen bé thật lòng đó... Cơ mà”

Bực, bước xuống bục giảng, Akizuki chấp hai tay ra sau lưng, cười lém lỉnh rồi tiến lại gần Himeji. Hơi cúi người xuống một chút, chị ta dí mặt vào sát tai của cô ấy.

“Nè Maid-chan, hay là chị nói ra nhé?”

“E.... em xin lỗi.”

“Ừm. Nhớ lần sau phải chú ý đấy nhé ♪”

Mặt mũi Himeji liền trở nên tái mét, thấy thế Akizuki gật đầu thỏa mãn rồi quay lại bục giảng. Nhìn hai người họ mà chẳng nói chẳng rằng, tôi chìm vào dòng suy nghĩ.

(_____ Lạ thật)

Phải, phải rồi.

3 turn đầu của <Mối quan hệ tam giác thường> _____ Dựa trên hiệu quả của <Cường chế thao tác>, dù có nghĩ thế nào tôi cũng thấy hành động Himeji đưa ra rất bất thường. Chúng đang hoàn toàn chệch khỏi dự đoán do Saionji tạo nên. À tất nhiên, tuy tôi không hẳn muốn nói nó có độ chính xác tuyệt đối, thế nhưng lệch như thế này là quá lớn. Vì bỏ qua sự lựa chọn của đối phương và chỉ chọn cái tốt nhất cho mình nên ít nhiều nó cũng có các ý tưởng khác nhau.

Ấy vậy mà, với tình huống ngay trước mắt mình này, tôi hoàn toàn không hiểu được ý đồ của Himeji.

(Trước hết, điểm kỳ lạ đầu tiên là mình vẫn còn sót lại [Dân thường (Con ngựa thành Troy)], một lá bài có thể lật ngược tình thế rất mạnh. Thứ hai, vì cả [Kỵ sĩ] và [Kẻ ám sát] đều không bị tiêu diệt nên từ sau turn thứ 4 chúng sẽ có đất diễn.

Thứ ba, cô ấy đã vứt bỏ một cách khó hiểu lá bài mạnh nhất có thể hạ gục bất cứ con bài nào khác [Dân thường (Dũng giả vô địch)]... Gì đây ? Rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì ?)

Tôi yên lặng suy nghĩ để điều chỉnh lại tình huống. Không lẽ, Himeji đã nhầm lẫn ? Không đúng, chắc chắn là không thể nào có chuyện đó được. Thay vì nói ngẫu hứng, bởi cô ấy có tới hơn nửa ngày để chuẩn bị nên chuyện nhầm lẫn là sẽ không bao giờ xảy ra.

Hơn nữa, nếu nói về tính kỳ lạ thì cả Akizuki cũng không bình thường.

“Ehehe.... Có vẻ như cậu đang băn khoăn gì đó nhĩ, Hiroto-kun. Không sao chứ ? Cứ thế này là cậu sẽ thua bé maid đó ? Noa muốn xem vẻ ngầu lòi của Hiroto-kun cơ...♡”

“.....”

Rướn người ra từ bàn giáo viên, Akizuki cất lên bằng giọng điệu ngọt xớt.

Mà, đúng là nhìn vào tình huống này thì tôi đang bị áp đảo thật... Thế nhưng, lời phát ngôn tin chắc mình sẽ thắng của Akizuki khiến tôi không được thoải mái cho lắm. Bởi lẽ tôi hoàn

toàn chưa bị chiếu hết. Con đường lật ngược thế cờ vẫn còn đó. Cái kế hoạch được lập ra một cách hoàn hảo để triệt hạ thắng này đúng là quá trôi chảy.

Song, có lẽ tôi không nên cho rằng Akizuki sẽ chủ quan và lơ là. Một người rank 6 sao mạnh hơn cả Kugasaki. Tiêu ác ma của Eimei không bao giờ để lộ bản chất. Kẻ mà đến Saionji cũng phải cho rằng rất phiền phức. Không thể nào sai được khi Akizuki Noa là một cường địch rất mạnh.

(Nếu thế thì... quả nhiên tất cả đều là chim mồi à)

Nghĩ đến khả năng đó, bất giác tôi đã đưa tay phải lên miệng.

Chim mồi... hay đúng hơn tại vị trí chiếm ưu thế tuyệt đối, Akizuki đã tạo ra cuộc tập huấn giữa tôi và Himeji rồi khiến cho tôi thắng. Giả sử đúng như thế, song tại tình huống này ta có thể lý giải được dễ dàng như sau. Việc thắng Himeji đối với tôi mà nói, nó sẽ xảy ra một sự tình nào đó không được tốt cho lắm. Chính vì vậy Akizuki mới cười kiêu lém lỉnh và cố tình chừa ra cho tôi con đường sống.

Đây là mục đích thực sự của Akizuki, hay có thể nói cuộc tập huấn này chính là bẫy.

(.....Bà nó, mình nhận ra muộn quá)

Vừa cắn răng, tôi vừa phun ra mấy lời bực bội trong thâm tâm. Nhận ra ngay lúc này cũng có phần may mắn, tuy nhiên hiện tôi lại chẳng thể làm gì được. Nếu tôi thắng Himeji thì mọi kế hoạch sẽ đúng theo ý của Akizuki, còn nếu thua thì tôi sẽ bị out khỏi <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu>. Không, vì cả Akizuki và “Kẻ xâm nhập từ bên ngoài” đều nhắm vào tôi nên hiển nhiên mọi chuyện sẽ chưa kết thúc ở đó. Một tương lai diệt vong. Một chiến lược hoàn hảo được tạo nên bởi tiêu ác ma Akizuki.

(Không đúng... chẳng nhẽ Himeji lại ngoan ngoãn nghe lời như vậy sao ?)

Câu hỏi đó hiện lên trong đầu tôi.

Leader company. Cô nàng maid gian lận vạn năng không từ thủ đoạn để giành chiến thắng. Himeji Shirayuki đúng là hầu gái của tôi, song cô ấy không phải loại quân cờ, tốt thì sẽ nghe theo bất cứ chỉ thị nào. Cơ mà, giả sử Akizuki ra mệnh lệnh cho cô ấy rằng [Hãy tiến hành tập huấn với Shinohara Hiroto và thua], và nếu Himeji chấp nhận điều kiện đó thì, cô ấy chẳng cần phải cất công chuẩn bị đấu trường làm gì mà cứ chọn tự hủy luôn cho nhanh. Bởi vì đây chính là cách làm hiệu quả nhất.

Còn nếu không phải thì... quả nhiên là có gì đó. Lý do mà tự dưng Himeji buộc phải nghe lời Akizuki. Tuy tôi vẫn chưa rõ nhưng nhất định cô ấy đang bị cuốn vào chuyện nào đó.

(Nhớ lại nào... Nhớ lại nào. Chắc chắn phải có dấu hiệu ở đâu đấy. Himeji đã nghe theo Akizuki để không xảy ra vấn đề gì, chắc chắn cô ấy đã lén lút truyền đạt lại cho mình)

Trong trạng thái tĩnh lặng, tôi cúi mặt xuống rồi chìm sâu vào trong tâm thức. Cơ mà, mọi khả năng chỉ có thể xuất phát từ cuộc gọi đêm hôm qua.

Lúc ấy, Himeji đã nói gì ? Tuy còn rất mơ hồ nhưng cô ấy có nói rằng không thể ở bên cạnh tôi nữa. Cô ấy không thể thua tôi trong tập huấn. Thế nên cô ấy mới phá bỏ lời hứa cố tình thua và đi tìm chiến thắng.....Cơ mà, ủa.

(Himeji không hề nói vậy.... cô ấy chỉ bảo mình rằng “Anh đừng nhắm đến chiến thắng”)

Nghĩ đến đây, tôi chợt mở mắt ra.

Phải, phải rồi... Đúng là chỉ tại Akizuki nên Himeji mới không được thua tôi trong trận tập huấn, và cô ấy yêu cầu tôi rằng “Anh đừng thắng”. Song, nếu nghĩ kỹ thì nó không chỉ có vậy. Bởi lẽ Himeji chưa hề nói rằng “Bản thân cô ấy buộc phải chiến thắng”.

Xem xét lại lỗi triển khai game cho đến lúc này, tôi đã hiểu ra. Không đánh cắp sợi dây liên kết của tôi là [Dân thường (Con ngựa thành Troy)], Himeji đã không định dồn tôi vào đường cùng. Việc để lại [Kẻ ám sát] và [Kỵ sĩ] đã tạo thành thế gọng kìm giữa hai bên từ sau turn thứ 4. Tiêu hủy [Dân thường (Dũng giả vô địch)], một quân bài rất nguy hiểm về late game.

Và còn cả.

([Dân thường (Trích xuất đơn giản)] ... một con hàng tiện lợi sở hữu skill có thể loại bỏ các lá bài mạnh từ đôi phương, nhưng không chỉ có vậy. Vì có tính năng loại bỏ xuyên suốt trận đấu nên tổng số lá bài sẽ giảm từ 21 thành 20... Một con số chẵn.)

....Vậy tức là sao.

Một tấm thẻ bonus xuất hiện trên sân ngay từ thời điểm bắt đầu trận đấu. Do ảnh hưởng của nó nên tổng số thẻ ra sân sẽ là 21 _____. Hay có thể nói, đó chính là số lẻ.

Giá trị thắng dư được sinh ra để kết quả hoà không còn. Song, với hiệu quả của [Dân thường (Trích xuất đơn giản)] thì nó đã xóa bỏ tiền đề đó. Và như vậy, số lẻ đã biến thành số chẵn. Mà đã là số chẵn thì một kết quả hòa là hoàn toàn có thể xảy ra.

...Đúng vậy, là hòa.

Đối với cái game không được thắng cũng không được phép thua này, chúng tôi cần phải có một kế hoạch bí mật để kết thúc nó trong vô sự.

À tất nhiên, đó có phải là ý đồ thực sự của Himeji hay không thì, tôi chưa có bằng chứng nào để xác thực chúng cả. Dầu vậy, dù cướp đi [Dân thường (Tăng cường bạo phát)] nhưng cô ấy lại bỏ qua [Dân thường (Con ngựa thành Troy)], và đây chính là bằng chứng xác thực nhất. Bởi lẽ, lá bài sở hữu hiệu quả tăng số thẻ thu thập của bản thân dựa trên số turn này, nếu loại trừ [Dân thường (Trích xuất đơn giản)] ra thì nó là loại có khả năng thay đổi số chẵn thành số lẻ.

“.....”

Tôi thử ngửa mặt lên sau khi suy nghĩ hồi lâu, ngay lập tức đập vào mắt tôi là hình bóng Himeji đang nhìn chăm chăm vào mình với vẻ mặt không thay đổi. Ánh nhìn vô cảm. Tuy nhiên, nếu để ý kỹ thì tôi có thể thấy được dường như cô ấy đang cầu nguyện trong thâm tâm rằng “Xin anh hãy nhận ra đi”.

(Yoshi....)

Gật đầu một phát, tôi gõ nhẹ vào tai nghe và ra chỉ thị dừng gian lận cho Kagaya-san. [Ế ế ?], chỉ ấy ngạc nhiên cất lên như không hiểu gì, cơ mà giờ tôi không có rảnh để trả lời lại.

“.....”

Cảm thấy nghi hoặc trước hành động của tôi, Akizuki nheo mắt lại, nhờ bị truy cứu thì mệt lắm, thế nên tôi sẽ không làm mấy trò ra ám hiệu đấy nữa. E-hèm, hắng giọng một cái, tôi đối mặt với Himeji rồi nở nụ cười bất địch.

“Đã để cô đợi lâu, Himeji. Vậy ta vào turn thứ 4 thôi nhỉ”

“Vâng, chủ nhân.”

Gật đầu trước câu trả lời của tôi, Himeji kết thúc lựa chọn thẻ. Vì mặt thẻ bị úp nên sau khi phát động ability <Ra sau>, tôi có thể thấy được cô ấy đang chọn lá nào. Lá [Kỵ sĩ] thứ hai... Quả nhiên là không phải cách ra bài thông thường.

“Vây... tôi ra con này”

Vừa nói bằng giọng điệu bình thản, tôi vừa lựa chọn lá [Kẻ ám sát] từ trong bộ bài của mình.

Dựa theo bảng tính tương thích của <Mối quan hệ tam giác thường> thì nó là loại thẻ mạnh với [Vương tộc] nhưng yếu với [Kỵ sĩ]. Do lựa chọn phải lá có tính tương thích kém hơn nên hiển nhiên cả hai lá sẽ chạy sang bộ bài thu thập của Himeji.

“Ế.....”

Thấy vậy, người vừa cất lên vẻ kinh ngạc ấy là Akizuki chứ không phải Himeji. Khi tôi thử nghĩa qua thì, chị ta luống cuống vẫy tay rồi vội vã nói lên lý do.

“A. e-to... Xin lỗi nhé, Hiroto-kun. Noa vừa hơi ngạc nhiên chút.”

“Ngạc nhiên ? À, cô có tật giật mình vì tự nhiên mọi thứ không diễn ra theo ý muốn nhỉ.”

“.....Mu ? Gì cơ, ý cậu là sao ? Noa-chan chẳng hiểu gì hết á. Ý muốn gì, chị chỉ cảm thấy lo lắng cho Hiroto-kun đang bị thất thế thôi mờ ♡”

“Hê, thế cơ à.... Vây thì từ bây giờ tôi sẽ cho cô lo lắng đến đã đời luôn.”

Đáp trả một Akizuki với vẻ mặt đang dần trở nên cứng nhắc, tôi lấy lại ý thức rồi tiếp tục tập huấn.

Tám tiếp theo tôi chọn là [Hoàng hậu]. Nó sẽ bị tiêu diệt bởi [Kẻ ám sát] của Himeji. Vào thời điểm này, bộ bài thu thập của cô ấy đã đạt đủ 11 lá. Tức là Himeji đã đạt điều kiện chiến thắng nhưng, do thẻ vẫn còn đó nên game vẫn chưa kết thúc. Tôi cho [Hoàng tử] đấu với [Vua] của Himeji, và [Kỵ sĩ] đấu với [Hoàng tử] của cô ấy. Trên đà đó, thẻ sở hữu của cô cứ tiếp tục gia tăng.

Tất nhiên, bao gồm cả [Dân thường (All Reset)] với hiệu quả “Tất cả thẻ thu thập của đối phương quay trở lại sân” thì, nó hoàn toàn vô hại đối với một thằng chưa có nổi một lá như tôi. Chính vì vậy, nó sẽ kết thúc như là một [Dân thường] không có skill.

“.....Nè, tại sao ? Từ nãy giờ cậu đang làm cái gì vậy, Hiroto-kun ? Sao không nghiêm túc đi.....”

“Cô cứ trật tự mà ngồi đấy xem đi.”

Nắm chặt đôi lòng bàn tay đặt trên bàn, Akizuki cất lên bằng giọng khàn khàn. Ngay lập tức, tôi liền bác bỏ với câu trả lời thẳng thắn.

Và rồi, turn thứ 8 đã nhanh chóng trôi qua.

Ở giai đoạn này, Himeji còn 2 lá. Và do ảnh hưởng của [Dân thường (Trích xuất đơn giản)] nên tôi chỉ còn lại 1 lá.

“Tiếp theo là turn cuối rồi nhỉ. Chủ nhân.”

Himeji ngồi đối diện tôi thủ thi bằng giọng nhỏ nhẹ.

“Hiện tại bộ bài thu thập của em là 15 lá. Vì trên sân chỉ có 2 lá nên về cơ bản là em đã thắng. Tuy nhiên, tám cuối cùng của anh lại là [Dân thường (Con ngựa thành Troy)]... Với hiệu quả cướp một nửa số thẻ thu thập của đối phương với phần lẻ làm tròn lên, nên hiện tại nó đang là thẻ [Dân thường] có khả năng rất đáng gờm nhỉ. Tuy nhiên, vì skill của nó chỉ phát động khi

bị cướp bởi đôi phương nên nếu em không lựa chọn thẻ [Vương tộc] hay [Kỵ sĩ] thì nó sẽ không thể phát huy tác dụng.”

“À, phải rồi nhỉ. Nếu xét về những tấm thẻ cô đã sử dụng đối chiến cho đến lúc này thì, bộ bài của cô còn [Hoàng hậu] và [Kẻ ám sát]... Tức là, nếu chọn [Kẻ ám sát] thì cô sẽ giành chiến thắng.”

“Vâng... Nhưng dù anh nói vậy em cũng đã chọn xong thẻ rồi.”

Cùng với lời nói của Himeji, một tấm thẻ đã phát ra ánh sáng trắng và được đặt úp xuống trước mặt tôi. Nếu đây là [Kẻ ám sát] thì, tôi sẽ hoàn toàn thất bại trong cuộc tập huấn này. Đẳng nào Saionji và Kagaya-san cũng đã hỗ trợ tôi hết mình vậy mà, tôi lại tự ý hành động và chẳng nói gì với họ, và sau cùng là kết cục bị thảm khi bị loại khỏi <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu>.

Nếu điều đó trở thành sự thực, những lời đánh giá về 7 sao mà tôi gây dựng được sẽ đổ sông đổ bể hết. Mang tiếng là kẻ mạnh nhất mà lại đi thua chính người hầu của mình. Đến lúc đó, tôi sẽ phải hứng chịu hậu quả cho những lời phê phán hay những điệu cười mỉa mai, tất nhiên còn cả việc rơi vào tay Akizuki nữa.

Thế nhưng, dẫu vậy tôi vẫn tin vào Himeji.

Bởi <Mối quan hệ tam giác thường> này không phải chiến trường giữa tôi với Himeji, mà là sân khấu lý tưởng để hai đứa thấu hiểu nhau và đáp trả lại Akizuki.

“.....”

Khi thử nghĩa qua đôi mắt màu xanh trong của Himeji một lần nữa, tôi thấy cô ấy cũng đang nhìn chằm chằm vào mình, và chỉ trong chớp nhoáng, ánh mắt của cả hai đã chạm nhau. Vì không hiểu hành động của chúng tôi là gì, Akizuki khẽ nghiêng đầu tỏ ra thắc mắc, tuy nhiên tôi đã và đang truyền đạt hẳn hoi. Vì sao ư, bởi đây là ám hiệu rất rõ ràng giữa tôi với Himeji ngay lúc cô ấy chuyển trường, thời điểm còn trước cả <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu>. Hay có thể nói, ám hiệu ấy chính là “Vâng đúng như vậy, thưa chủ nhân”

“Ha.....”

Bởi vậy, tôi mới không ngừng hướng về phía Akizuki và nở điệu cười kiêu thách thức.

“Hiệu quả của Ability <Ra sau> đã hết từ turn trước rồi, thế nên tôi hoàn toàn không thể biết được cô đang ra lá gì. Cơ mà, giờ chẳng cần thiết nữa. Bởi nó chính là [Hoàng hậu], Himeji nhỉ”

“[Hoàng hậu].... Anh thực sự nghĩ thế sao ?”

“Đúng vậy. Nếu không phải thì, tôi sẽ nói ra hết những bí mật đáng xấu hổ của mình.”

“.....Fufu. Em hiểu rồi, thế thì.... tiếc thật đấy.”

Himeji cất lên như thể đang nghiền ngẫm. Ánh mắt trong xanh tiếp tục nhìn tôi với vẻ dịu dàng. Một lúc sau, cô ấy nở nụ cười rồi nói.

“Em đã rất muốn xem những bí mật đáng xấu hổ của anh vậy mà...”

Tấm thẻ được công khai của cô ấy, chính là [Hoàng hậu].

“.....!”

Giữa chừng đã đoán trước được kết quả, Akizuki nhăn mặt tức tối và không còn làm mấy biểu cảm ngọt ngào nữa. Bờ vai mảnh khảnh trở nên run rẩy, đôi tay nhỏ nhắn nắm chặt đặt trên bàn giờ còn đang nắm chặt hơn nữa, chỉ nhìn thôi tôi cũng thấy đau rồi.

Bỏ qua vấn đề của chị ta sang một bên, hiện vấn đề xử lý game đang được tiến hành. Trước hết, do [Hoàng hậu] và [Dân thường] khác biệt về tính tương thích nên [Hoàng hậu] sẽ giành chiến thắng. Theo lẽ đó, những tấm thẻ còn trên sân sẽ thuộc về Himeji.... tuy nhiên, tại đây kỹ năng đặc biệt “Con ngựa thành Troy” sẽ được phát động. Với hiệu quả là cướp bộ bài thu thập của đối phương, bộ bài thu thập của tôi sẽ tăng lên 10 tấm trong số 19 tấm từ bộ bài của Himeji.

Song, tại thời điểm này, vì đối chiến đã kết thúc nên bộ bài của tôi cũng sẽ hạ màn. Về phần Himeji, nếu chiếu theo luật cơ bản thì bộ bài thu thập của cô ấy sẽ tăng thêm 1 từ lá còn sót lại. Và như vậy, bộ bài của Himeji sẽ vừa tròn 10 lá.

10 VS 10. Cuối cùng kết quả của <Mối quan hệ tam giác thường> là hòa.

*

*

#

“““”””

Sau khi cuộc tập huấn giữa tôi và Himeji kết thúc, hiện ai cũng đang im thin thít và chẳng nói năng gì.

Bởi lý do chính cho sự việc trên chính là Akizuki. Do chị ta không còn làm mấy trò lém lỉnh như mọi khi nữa mà chỉ im lặng cúi mặt xuống nên bầu không khí như bị chi phối hoàn toàn bởi sự yên ắng vậy.

Song, một lát sau, cổ bắt đầu từ từ ngửa mặt lên. Cường ép đôi chân bước xuống khỏi bậc giăng và tiến lại gần về chúng tôi, chấp tay ra sau lưng, chị ta cười nói.

“E, hehe... hòa, là hòa à. Cái này phải xử lý sao đây ta?”

“Chẳng xử lý gì nữa cả, Akizuki-sama. Bởi hòa là hòa. Vì bọn em đã tiến hành tập huấn hẳn hoi nên trạng thái giao chiến sẽ được xóa bỏ. Thế nhưng, do không có ai thua nên cả em và chủ nhân đều còn sống sót trong <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu>”

“Ừm... Ra vậy ra vậy... Quả đúng là Hiroto-kun, nắm rõ bé maid như lòng bàn tay nhĩ. Cơ mà xin lỗi nhé. Hôm nay Noa mệt rồi. Noa đã chứng kiến cuộc tập huấn của Hiroto-kun được hoàn thành vô sự cho đến cuối cùng. Chắc nên về thôi...”

“Đội đã Akizuki.”

Ngay khi bộ dạng vừa trở nên kỳ quặc của Akizuki quay lại, tôi liền đứng dậy rồi nắm lấy cổ tay chị ta. Akizuki lập tức giật nảy lên một phát, đôi chân đang hướng ra hành lang cũng đã dừng hẳn.

“.....E-to, cậu có chuyện gì à ? Hiroto-kun. Chị hiểu cậu đang muốn níu kéo một Noa đáng yêu như thiên thần này nhưng, chị không thích bị cưỡng ép đâu đó?”

“Tôi chẳng thêm làm mấy chuyện đấy đâu. Cơ mà, giờ cô còn đánh trống lảng làm gì nữa. Sao không nói toẹt hết ra luôn cho xong đi.”

“Ch....chuyện gì?”

“Đừng có mà giả ngây ngô với tôi. Có phải cô đã sử dụng Himeji để diệt tôi đúng không ? Hơn nữa, đây không phải chuyện bị out hay không out khỏi <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu>. Ngay từ trước khi bắt đầu sự kiện, cô đã hành động để đánh tụt tôi xuống khỏi vị trí mạnh nhất đảo học viện rồi.”

“.....”

Trước sự chỉ trích của tôi, vẻ mặt Akizuki trở nên cứng đờ trong giây lát. Tuy nhiên, chị ta ngay lập tức lấy lại phong thái rồi tiếp tục cười nói.

“Ế, gì cơ ? Chị chẳng hiểu gì hết á. Bởi vì, Noa chỉ tình cờ....”

“Không có chuyện đó đâu ạ...”

Phủ nhận mấy lời nói sáo rỗng của Akizuki, Himeji ở phía đối diện tôi đứng lên. Xác nhận thiết bị của mình, cô ấy gật đầu một cái để lấy tinh thần. Nhìn chăm chăm vào Akizuki bằng đôi mắt xanh trong, Himeji giải thích về chuỗi các sự kiện.

“Tôi hôm qua, trên đường em đến cửa hàng tiện lợi thì tự nhiên được Akizuki-sama gọi lại và bị chị ấy cưỡng chế xâm nhập lên thiết bị. Thủ thuật ấy là một chương trình, một ability trái phép có tên gọi <Mật thám>. Nó sở hữu những hiệu quả rất nguy hiểm như có thể lấy toàn bộ dữ liệu của thiết bị xâm nhập, ngoài ra vì nó tồn tại như là máy phát bên trong thiết bị nên nó còn có thể nghe lén và quan sát ạ.”

“À, ra vậy. Thế nên cô mới bảo [Em không thể về] nhỉ. Ngoài ra cô còn ngắt cả sóng nữa.”

“Vâng, đúng vậy. Dù chúng ta có trong sạch hơn bất cứ nguồn nước khoáng nào khởi nguyên từ núi Phú Sĩ đi nữa, song vì ít nhiều cũng có một vài thông tin không muốn được công khai nên, em đã chấp nhận yêu cầu của Akizuki-sama. Đó là, không được vứt bỏ tập huấn và khước từ <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> cho đến chiều tối mai. Nếu làm vậy, <Mật thám> sẽ tự động được vô hiệu hóa.”

“Rút lui khỏi sự kiện hay tự ý bỏ cuộc là hoàn toàn bị cấm.... Nói cách khác, nó có nghĩa là cô hãy mau chiến đấu với Shinohara Hiroto đi, nhỉ. Vậy trận tập huấn vừa nãy chính là mong muốn của Akizuki.”

“Vâng. Cơ mà chị ấy không có nói em phải thắng hay thua... Thế nhưng, nếu em thắng thì anh sẽ bị out khỏi <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu>, và tất nhiên đó là kết cục dù sống chết ta cũng phải tránh cho bằng được. Còn nếu anh thắng thì, anh sẽ nhận phải một tấn bị thảm.”

“Ừm, về phần đấy tôi cũng có thể mừng tượng ra được nhưng cụ thể nó như thế nào.”

“Là <Mật thám> ạ... Thực ra cái ability này được cài thêm một thiết lập đặc biệt khác. Nếu người sở hữu thua game thì, nó sẽ tự động di chuyển sang thiết bị của đối phương. Thế nên, trong trường hợp em thua chủ nhân, những chức năng như nghe lén, nhìn trộm hay đánh cắp thông tin sẽ tác dụng lên anh.”

“.....”

Nghe lời giải thích của Himeji, bất thành linh tôi đã chết lặng. Cái này thì đúng là không thể đùa được. Bởi lẽ lời nói dối của tôi chẳng khác nào quả bom hẹn giờ và nó sẽ phát nổ bất cứ lúc nào. Nếu như Himeji không nhanh trí để cho tôi có kết quả hòa, nếu như Saionji và Kagaya-san không giúp đỡ tôi, hay nếu như tôi không nhận ra ám hiệu của Himeji thì, tại đây tôi đã nhận phải một kết cục tồi tệ nhất và không gì có thể bù đắp được. Đúng là hút chết.

“Đây chính là sự thực mà em đã biết ạ.”

Nói xong, Himeji kết thúc phần trình bày của mình. Đặt hai tay chồng lên nhau để trước người một cách lịch sự, cô ấy quay sang nhìn Akizuki rồi tiếp tục mở lời.

“Tất nhiên, vì vừa nãy không được phép mở miệng nên em cũng không thể nói, nhưng giờ em đã đáp ứng điều kiện và <Mật thám> cũng đã bị vô hiệu. Do đó em không còn lý do gì để vâng lời chị nữa. Thế nào, chị có thể chấp nhận được chưa, Akizuki-sama.”

“Aha, đã bảo là Noa hông có hiểu gì mà. Gì đây gì đây ? Hai đứa định bắt nạt chị đây à. Dù có rộng lượng cỡ nào nhưng chị cũng không thể không giận _____”

“Chị có muốn giả nai thế nào cũng được nhưng lịch sử truy vấn sẽ không thể thay đổi. Hiện nó vẫn đang ở trạng thái bug hiển thị đây, nếu em báo cho mục cáo giả của Eimei..... báo cho hiệu trưởng Ichinose thì cô sẽ phát hiện ra việc hacking từ thiết bị của chị đây.”

“.....”

Trước lời truy cứu lãnh đạm của Himeji, Akizuki đã xầm xì cúi mặt xuống. Với biểu cảm cứng nhắc, chị ta cắn mạnh phần môi dưới, nắm chặt đôi bàn tay nhỏ bé và run rẩy.

Sau vài giây, chị ta từ từ ngửa mặt lên rồi lườm tôi.

“.....Tại, sao.....”

“.....Ừm ?”

“Tại sao tại sao.....tại sao lại là cậu !?”

Tiếng hét thất thanh vang lên trong lớp học. Sự phấn nộ và căm hờn đã lấn át đi hoàn toàn bầu không khí vui tươi, ngọt ngào vốn có của cô ấy. Cứ như thể chị ta đang xả cơn giận được dồn đọng lại bấy lâu nay vậy. Akizuki đập xuống bàn trong tầm với “ĐỪNG” một phát.

“Tại sao.....Tại sao, tại sao ! Thật sự chẳng hiểu gì hết ! Noa đã cố gắng rất nhiều, đã chuẩn bị rất kỹ càng vậy mà, tại sao cậu lại vẫn thắng chứ !? Tại sao Noa lại phải thua cậu !? Thật kỳ lạ..... cái thứ này, quá kỳ lạ ! Chắc chắn Hiroto-kun là kẻ đang gian lận, tôi chắc chắn cậu đã sử dụng những thủ đoạn bỉ ổi để leo lên đỉnh cao vậy mà..... Phải đứng dưới một kẻ hạ đẳng như cậu, Noa tuyệt đối sẽ không bao giờ chấp nhận !”

“.....Gian lận ? Cô đang nói chuyện gì thế !”

“Ehe, tất cả không phải đã rõ như ban ngày rồi sao. Bởi không thể nào có chuyện lại có người đạt 7 sao chỉ ngay ngày chuyển trường đầu tiên cả. Không thể nào có chuyện cậu lại đạt top của đào học viện mà không mất tí công sức nào. Như thế không phải gian lận thì là gì. Vì

Noa-chan là một cô gái tốt và dễ thương nên tôi rất ghét những hạng người như cậu.....
Hơn nữa, trước đây tôi đã bảo cậu rồi đúng không. Về phiếu khảo sát xếp hạng của <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu>, không phải hầu hết mọi người đều bình chọn cho Hiroto-kun à.”

“.....? À, tôi cũng có nghe qua.”

“Về chuyện đó thì, vào cuối năm ngoái cũng có một phiếu khảo sát tương tự tại kỳ lễ tốt nghiệp. Rằng, bạn nghĩ ai sẽ trở thành ACE. Khi ấy Noa đã chiếm được vị trí đầu. Tất cả mọi người đều cho rằng Noa sẽ thắng, cho rằng Noa sẽ trụ lại cho đến cuối cùng. Và Noa cũng nghĩ vậy. Ấy thế mà.....ây thế mà, kể từ khi Hiroto-kun chuyển tới, tôi đã như bị họ phản bội, mọi người đã bị cậu hút hồn hết rồi.”

“.....”

“Tôi thật sự không thể hiểu.....cái này chỉ là tai nạn, là cơn ác mộng ngoài ý muốn thôi. Noa đã luôn cố gắng, cố gắng, cố gắng hết năm này qua năm khác, những thứ tôi dày công xây dựng được cho đến nay đã bị cậu cướp đi tất cả chỉ trong một khoảnh khắc.”

Akizuki tiến lại gần và nhìn tôi bằng ánh mắt sắc bén. Nói rằng tôi đang gian lận, thế nhưng dường như tất cả chỉ là do thấy tôi mới chuyển trường mà đã giành ngay vị trí mạnh nhất đảo học viện nên chị ta mới nghĩ vậy chứ thực chất lại không có chứng cứ xác thực nào cả.

Mà, với mấy kiểu ganh ghét hay đổ kị nhau này ở trên đảo học viện không phải hiếm. Do đó, những suy nghĩ của chị ta là hoàn toàn hết sức tự nhiên. Luôn đứng vị trí thứ nhất trong <cuộc chiến tuyển chọn trong khu>. Cô gái có lẽ đã tiếp tục đứng top và trở thành ACE của Eimei trong năm nay. Đối với Akizuki, sự tồn tại của tôi chắc chắn chỉ là một cái gai trong mắt. Sự kỳ vọng, niềm tin, hay sự tán dương... có thể nói tôi đã cướp đi tất cả của chị ta.

“Thế nên là... thế nên là tôi mới nghĩ mình cần phải trả thù.”

Akizuki tiếp tục nói bằng giọng điệu như ngâm đắng nuốt cay.

“<Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> chính là cơ hội tuyệt vời để làm nhiều điều trái phép mà không bị người khác nghi ngờ. Đầu tiên Noa đã để mắt đến maid-chan. Vì biết được maid-chan chính là đồng đội của Hiroto-kun kể từ cái game trước đó nữa nên tôi đã xác định mối quan hệ giữa hai người. Ehe, Là người hỗ trợ, đúng không ? Maid-chan. Hơn nữa, vì luôn nghĩ như vậy nên tôi mới thử tạo tình huống khiến Hiroto-kun và maid-chan phải đối địch nhau. Để những kẻ rank cao tự triệt tiêu nhau và dọn dẹp lũ tẻ nhạt muốn chiến thắng bằng thủ đoạn gian lận. Mà, nhìn vào kết quả này thì đúng là tôi đã thất bại.”

“Ừm.....? Không lẽ đây cũng là lý do mà số lượng người chơi lại giảm nhanh...”

“Ehehe, đúng rồi đấy ♪. Bởi vì ngoài Hiroto-kun ra thì chị chẳng cần ai hết ♥”

Akizuki phun ra mấy lời có vẻ nguy hiểm rồi nở nụ cười đáng yêu. Song, tuy nụ cười vẫn còn đó, nhưng vẻ mặt suy sụp lại bắt đầu trở lại.

“Nhưng mà... Aa, dù mình đã chuẩn bị chu đáo như vậy rồi, sao lại không thành công cơ chứ. Đến mức phải giao kèo với ác ma vậy mà...”

“.....Ác ma ?”

“.....Không có gì đâu. Là ví dụ, chỉ là ví dụ thôi.”

Dồn đến bước đường cùng này, tôi tưởng rằng chị ta sẽ khai ra hết nhưng Akizuki lại tiếp tục đánh trống lảng. Nhìn vào cử chỉ và biểu hiện của chị ta, tôi chìm vào dòng suy nghĩ.

(Ác ma... Tức là kẻ chủ mưu đang đứng sau vụ này. Kẻ xâm nhập từ bên ngoài mà hiệu trưởng nhắc đến. Mà, tóm lại thì đây là một hành động bất chính. Cho bug thời gian có thể

đăng ký trong <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> và sử dụng ability vi phạm <Mật thám> rất rõ ràng. Mình không nghĩ Akizuki có thể tự xử lý hết được.)

Nếu thế thì, quả nhiên Akizuki có liên quan mật thiết đến lời yêu cầu từ hiệu trưởng. Và điều này đối với tôi đúng là thuận lợi.

“Tóm lại. Kế hoạch của cô đã toang, giờ có gì thì phun hết ra đi Akizuki. Phục thù này nọ, ngoài chúng ra tôi vẫn còn rất nhiều điều muốn hỏi cô.....”

“.....Ehehe. Nè, cậu đang nói về cái gì thế ? Hiroto-kun.”

Akizuki khẽ kêu lên và cắt ngang giọng nói của tôi. “Aha”, chị ta tiếp tục cười khô khốc rồi bấu môi kiểu lố bịch.

“Vẫn chưa kết thúc đâu.... Chẳng có gì gọi là kết thúc cả. Noa sẽ không bao giờ thua ở một nơi như thế này.”

“.....Chưa kết thúc ? Cái gì mới được”

“Aha, điều đó rõ như ban ngày rồi con gì... Này nhé Hiroto-kun. Vì Noa rất thông minh và dễ thương nên ngay lúc này đây chị đã chuẩn bị một kế hoạch khác rồi.”

Vừa cười vừa nói với vẻ vui, Akizuki giơ ngón trỏ lên. Chị ta tiếp tục khẳng định chắc nịch trước thằng tôi đang hoang mang.

“Ability <Mật thám> mà chị cài lên maid-chan ấy nhé. Thực ra nó vẫn còn một hiệu quả đặc biệt khác nữa mà maid-chan không hề biết. Đó là ability 2 trong 1.... Ở bề nổi, nếu hiệu quả của <Mật thám> trở nên vô hiệu thì, hiệu quả ở bề chìm sẽ tự động thay đổi.”

“.....Hiệu quả ở bề chìm ?”

“Ừm. Tên của nó là <Xung động phá hoại>. Loại ability siêu nguy hiểm sẽ phá hủy toàn bộ dữ liệu trong thiết bị được cài vào. Chỉ cần Noa ấn cái nút này là coi như thiết bị của maid-chan sẽ trở thành vật trang trí đúng nghĩa đó.”

“Cái.....!?”

“Ngoài ra, nó không chỉ đơn thuần là mất hết dữ liệu thôi đâu. Chắc hai đứa cũng biết rồi nhưng, ở trên đảo học viện này, tất cả mọi thứ từ thông tin cá nhân cho đến tiền tệ điện tử đều được quản lý bởi thiết bị. Hay đúng hơn, nếu dữ liệu trong thiết bị không còn thì coi như thông tin về người đó cũng bị xóa sạch sành sanh. Không có thành tích học tập, tất nhiên khi ấy rank sẽ trở về 0. Và sau đó, maid-chan sẽ không thể ở trên hòn đảo này nữa nhỉ.♡”

“.....Bất hợp pháp, chắc chị không muốn làm rùm beng lên đâu nhỉ.”

Tuy giọng nói có hơi run rẩy nhưng Himeji vẫn bình tĩnh cất lên.

“Được chứ, nếu em công khai chị sử dụng Ability này thì, toàn bộ đảo học viện sẽ trở thành kẻ địch của chị đó, Akizuki-sama.”

“Tất nhiên chị biết. Nhưng mà, Noa không thể quay lại nữa rồi.”

Nhìn một Himeji đang cố can ngăn mình lại với ánh mắt sắc bén, sau đó Akizuki tiến lại gần tôi. Vòng ra sau lưng Himeji, từ đằng sau, chị ta tạo hình dáng thành khẩu súng lục bằng bàn tay phải rồi dí lên đầu cô ấy. Trò diễn cứ như thể đang cướp ngân hàng vậy.

“Nè, Hiroto-kun, cậu hãy quyết đấu với Noa ngay bây giờ đi. Không phải mấy trận tập huấn chán ngắt này, mà là game đoạt sao hắc hoi.”

“.....”

“Nhưng mà, không phải thi đấu đường đường chính chính đâu đấy ? Noa đã từ bỏ con người đó rồi. Vì bản thân đã bán linh hồn cho quỷ dữ nên giờ chị không thể quay lại được nữa. Thế nên... thế nên là Hiroto-kun, nếu cậu muốn đoạt lại maid-chan thì hãy thua Noa luôn đi. Dâng hiến ngôi sao của cậu cho Noa ngay bây giờ, bởi chính Noa đây mới là người hợp với 7 sao hơn ai hết. Rồi sau đó, cậu hãy tạ lỗi và dogeza trước mặt mọi người.... nhi ? Được chứ, chỉ nhiêu đây thôi. Bởi đằng nào tất cả cũng là sự dối trá của cậu hết mà.”

Vừa nói bằng giọng điệu như đang trêu chọc, Akizuki vừa nhìn chăm chăm vào tôi.

(Ưc.....!)

Bình tĩnh đối diện với chị ta, tôi cố gắng kìm nén phần con tim đang dao động trong thâm tâm mình.....Đùa nhau à, vâng cảm xúc của tôi đang nói lên như vậy đấy. Chiến lược lần này là lợi dụng trạng thái giao chiến và khiến cho tôi với Himeji đối địch nhau. Tôi đã luôn cho rằng đây chính là ý đồ thực sự của Akizuki và tôi không nghĩ mình nhầm về điều đó. Ấy vậy mà chị ta lại đi trước một bước và đoán được rằng tôi sẽ giành chiến thắng trong trò chơi này.

(Đúng là có gì đó rất lạ.....giờ phải làm sao đây)

Hành động của tôi đã bị đọc hết.

Dù luôn nghĩ về <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> nhưng, đến nước này thì không thể nào sai được.... Là ngôi sao nhuộm màu. Ngôi sao xanh bị cướp từ học viện Eimei. Ngôi sao đặc biệt “Loại cảm tri” sẽ phát huy tác dụng tùy thuộc vào người sử dụng. Có lẽ Akizuki đã lợi dụng hiệu quả của nó và đọc hết suy nghĩ của tôi. Thế nên chị ta mới có thể nắm được vị trí của tôi và liên tục ra tay.

“.....”

Làm đến tận mức này, hiển nhiên người mạnh nhất học viện Eimei như chị ta đang muốn triệt hạ tôi rồi. Sự giận dữ, ngậm đắng nuốt cay bấy lâu nay được bộc lộ ra khi bị thằng tôi cướp mất vị trí trong lòng mọi người. Về kẻ chủ mưu đằng sau, tuy tôi vẫn chưa rõ là ai nhưng nếu không qua được vòng quyết đấu với Akizuki thì ngày mai cũng chẳng còn. Vì bị tôi cướp trước nên giờ chị ta sẽ cướp lại.

“Ehehe.....Lần này chị sẽ không cho phép hòa đâu đấy.”

Cất lên bằng giọng nói ngọt ngào.

Akizuki lấy thiết bị ra từ trong túi rồi tiếp tục cười nói.

“Trận chiến cuối cùng quyết định kết cục... Game “[Truy tìm kho báu] với sự dàn xếp từ đầu. Nào chúng ta mau bắt đầu thôi ♪”

Chương 4: Điều đang che giấu

#

___ <Truy tìm kho báu trên bảng>

Game được thách thức bởi Akizuki đúng như tên gọi của nó, tìm kiếm kho báu đối phương cất giữ. Ngoài ra, nó còn bao hàm cả ý đồ và mục tiêu của chị ta nữa.

[Aha.....Yahoo, cậu nghe thấy chứ ? Nhìn thấy chứ ? Noa-chan siêu siêu dễ thương nè ♡]

“.....”

Trong khi quay đi tránh ánh nhìn từ Akizuki đang cất tiếng gọi mình bằng giọng nói ngọt ngào thông qua màn hình phản chiếu từ thiết bị, tôi thử đảo mắt ra nhìn xung quanh một lần nữa. Nơi hiện tại tôi đang đứng là một góc của khu học xá khác với ban nãy. Tòa nhà A, khu giảng đường nơi chúng tôi lên lớp mỗi ngày. Do các học sinh khác đã ra về nên trong đây có hơi tối và yên tĩnh.

Hiện đang là 7 rưỡi tối. Thời điểm vừa tròn 30 phút sau khi tôi nhận đăng ký quyết đấu từ Akizuki. Trong khoảng thời gian đó, những việc tôi làm chỉ đơn thuần là bắt liên lạc với Kagaya-san - cô gái đóng vai trò cộng sự thiết yếu để đối phó với Akizuki. Một tình huống chỉ được chuẩn bị với mức giới hạn thấp nhất. Không chỉ cách để chiến thắng, mà ngay cả luật cơ bản của game tôi cũng còn chưa nắm rõ nữa.

Tuy nhiên, đối với Akizuki thì cái game này chẳng có phân bại thắng thua gì hết, bởi đây là một trận đấu triệt tiêu đúng theo nghĩa đen.

(Mà.... Thực tế, nếu muốn cứu Himeji thì mình không được phép thắng. Tất nhiên, nếu bỏ rơi cô ấy thì nó lại sinh ra một vấn đề khác, điều đó đồng nghĩa với mình không có sự lựa chọn nào cả.... Nếu câu chuyện về gã 7 sao vì muốn tự cứu mình mà bỏ rơi hầu gái được lan rộng thì, những lời đánh giá về mình chắc chắn sẽ rất tồi tệ. Đường nào cũng chết.)

Vừa nghĩ vậy, tôi vừa lắc đầu và thờ dài ngao ngán. Game cec mà không được thắng, không được thua, cũng chẳng được hòa. Ngoài ra, Akizuki còn là học sinh 6 sao sở hữu sao nhuộm màu chỉ đứng sau mỗi 7 sao. Một tình huống không thể trông mong gì vào company, hơn nữa họ cũng chẳng phải đối tượng có thể giúp tôi sinh ra phép màu.

[.....Ehehe]

Chẳng rõ có phải đang nhìn thấu tâm tan tôi hay không, Akizuki nở nụ cười rồi làm mấy cử chỉ lém lỉnh.

[Tốt rồi nhé Hiroto-kun. Mấy người bạn cùng lớp của cậu vẫn chưa về hết đâu. Tiếc thật đấy, chỉ một chút nữa thôi, chiến thắng không cần quây của Noa sẽ đến vậy mà.... Ehe, Tiếc quá.♡”

“.....”

[Mu, cậu vẫn bơ chị à. Đành vậy nhĩ... Thế chúng ta bắt đầu nhá. Đầu tiên là [câu hỏi] _____ Cộng sự của Hiroto-kun đang nấp ở dưới tầng 3 đúng không ?]

“.....[Câu hỏi] ? Cái giống gì vậy.”

Không cho im lặng thêm nữa, Akizuki khiến tôi phải đáp lại rồi nhau mày. <Truy tìm kho báu trên bảng>, dường như nội dung của nó là tìm kiếm kho báu với kiểu phát hiện cộng sự đang ẩn nấp của đối phương, ngoài ra tôi không còn biết gì hơn. Tự nhiên hỏi tôi [Câu hỏi] này nó thì làm sao mà tôi hiểu được.

[Ừm, như chị nói đấy thôi. [Câu hỏi] là [Câu hỏi] .]

Akizuki trả lời tôi với tư thế nhòm ngó như thể đang đặt thiết bị lên khung sắt của cửa sổ.

[Bảng câu lệnh được sử dụng trong <Truy tìm kho báu trên bảng>, đối phương chỉ có thể trả lời “YES” hoặc “NO”. Nhân tiện thì, ngoài 1 lần 1 turn ra, bên phía người bị hỏi sẽ buộc phải trả lời thật. Nếu cậu nói dối thì sẽ bị thua ngay lập tức đấy, thế nên hãy chú ý nhé.♪]

“Ừm.... Ra vậy. Thế thì tôi trả lời NO.”

[Hummmmm. Vậy tiếp theo là [Di động], giống như [Câu hỏi], câu lệnh chỉ có thể sử dụng 1 lần 1 turn. “Liệu cộng sự có phải đang ở đây không nhỉ?”, ta sẽ tính toán số ô dựa trên các [Câu hỏi] kiểu kiểu vậy và di chuyển. Nhân tiện thì, 1 turn chỉ giới hạn 3 ô thôi nhé”

“3 ô?”

Tôi nghiêng đầu thắc mắc khi không hiểu Akizuki nói gì.

Tuy nhiên, vào khoảnh khắc đó tôi đã nhận ra có thứ gì đấy đang được chiếu lên từ màn hình thiết bị. Bất thành linh, tôi liền hướng về nó như thể bị thu hút. Song, thứ đang được hiển thị chỉ là một bản vẽ đơn giản được cấu thành lên bởi các hình vuông. ngang 6 ô, dọc 8 ô, tổng là 48 ô. Và có vẻ như các ô đều tương ứng với lớp học thực tế ở trong giảng đường này. Ví dụ như, hiện nơi tôi đang đứng là ở trước lớp học 2-J trùng với phòng thứ 5 từ phía tây của tầng 4. Còn trên bản đồ thì, icon ghi chữ “Shino” được đặt tại vị trí ô thứ 5 từ bên trái và ô thứ 4 từ dưới lên. Ngoài ra chữ “Aki” đang ở phía bên trái tầng 1.

“Ra vậy”

Nhanh chóng nắm bắt vấn đề, tôi hướng về phía Akizuki ở bên kia màn hình rồi gật đầu.

“Vậy mỗi lớp học sẽ tương ứng với mỗi ô à. Vị trí của người chơi và đồng đội, tất cả đều được quản lý bằng ô, phạm vi [Di chuyển] cũng tương ứng theo nó.”

[Ehehe, đúng rồi đó. Về cơ bản thì nó chỉ giống như di chuyển sang trái phải thôi. Nhưng vì còn có cầu thang ở trong khu học xá nên việc [Di chuyển] lên xuống cũng OK nhé ♡]

Akizuki cao hứng bổ sung thêm phần tôi nói.

Đối với mỗi cộng sự đang ẩn nấp trong lớp học nào đó thì, ngược lại nơi tôi và Akizuki đang đứng là ở trước lớp học. Hay đúng hơn là ngoài hành lang. Vừa nãy tôi đã thử táy máy một chút thì thấy cánh cửa lớp học đã bị khoá bằng khoá điện tử. Có lẽ nếu không dùng lệnh thì tôi sẽ không mở được.

Mà đại khái là vậy.

[Xong rồi chứ? Vậy giờ Noa sẽ..... Ừm, kết thúc luôn thì chán quá, hay để chị nương tay với cậu một chút nhì. [Di chuyển] sang phải chỉ 1 ô và kết thúc turn ♪]

Akizuki nói bằng giọng điệu vui vẻ như để kích động tôi. Hợp với bước chân của chị ta, icon trên bản đồ cũng di động sang ô bên phải một bước. Kết thúc turn. Giờ đến lượt tôi đặt [Câu hỏi] và [Di chuyển].

Cơ mà, tôi không cần thiết phải vội làm gì. Bởi thời gian giới hạn mỗi turn là 10 phút, thế nên cứ câu giờ rồi tranh thủ xem lại luật....

[Cơ mà, chị chỉ chém gió thôi nhá]

“..... Hà?”

[Ehehe, vì là Hiroto-kun nên chị sẽ đặc cách cho cậu biết. Khung ability thứ nhất của Noa chính là <Hành động hai lần>. Và đúng như tên gọi của nó, ta có thể lấy được 2 turn liên tiếp.

Do đó chị sẽ đặt [Câu hỏi] tiếp. Nè, cộng sự của Hiroto-kun đang trốn chõ từ tầng 5 trở lên đúng không ?]

“<Hành động, hai lần>, cái ability kiểu cheat gì vậy”

[Ế, là ability bình thường thôi mà. Chả là chị vừa mới lấy được nó đó ♡. Ehehe, vậy câu trả lời của Hiroto-kun là gì. Nếu cậu không nhanh thì mất lượt luôn đấy nhé ♪]

“Chắc, là NO”

[Wa trúng rồi, đại thành công. Từ tầng 3 trở xuống và từ tầng 5 trở lên đều không có, vậy là rõ rồi nhỉ. Ehehe, quả nhiên vì Noa dễ thương nên đã được ông trời phù hộ cho chẳng]

“..... Ha, ai mà biết. Nếu đang tự sướng như thế thì di chuyển cho xong luôn đi.”

[Um ? À phải rồi nhỉ. Đợt [Di chuyển] thứ hai này liệu có nên sang ô bên phải không ta. Đằng nào chị cũng đang muốn nhìn khuôn mặt ăn năn của Hiroto-kun mà. Ehehe, chị sẽ không kết thúc nhanh thế đâu ♡, còn phải khiến cậu dần vất hơn nữa mới vui chứ ♡]

Nói hết tâm can của bản thân, Akizuki kết thúc hành động. Ngay sau đó, hình ảnh về cô gái vừa vẫy tay với cử chỉ lém lỉnh vừa nói “bái bai” ấy đột nhiên bị ngắt. Đồng thời, cả âm thanh cũng mất kết nối luôn, bầu không khí xung quanh tôi dần chìm trong sự tĩnh lặng.

“.....”

Rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì vậy nhỉ, tuy chưa rõ lắm nhưng hiện tôi đang cảm thấy thấm nhâm giữa cách thức của chị ta và mình. Sự ớn lạnh như chạy dọc sống lưng. Sự thôi thúc và nóng vội bắt đầu nổi lên trong tâm trí.

“.....À, phải rồi”

Như sự nhớ ra, tôi cho tay vào trong túi rồi lục thiết bị. Tôi khởi động 3 cái ability <Trì hoãn> mà mình mang liền một lúc trong cái game này. Hiệu quả ứng với cấp độ hai sao tuy không nhiều, nhưng nó là loại ability “câu giờ” và có thể giúp tôi kéo dài thời gian trong turn của mình. Vì không có thời gian chuẩn bị nên tôi chỉ còn cách cài đặt luôn set ability này. Đầu vậy, với hiện trạng trên thì nó chính là sự lựa chọn tối ưu nhất. Bởi vì bây giờ chính là lúc cho hội nghị chiến lược.

“Yoshi...”

Vừa nhìn vào khoảng thời gian đếm ngược được kéo dài từ 10 phút lên 12 phút hiện thị ở dưới cùng bên phải thiết bị, tôi vừa nhanh chóng liên lạc với cộng sự của mình.

“Alo, tôi đây. Bà nghe thấy không ?”

[Ừm, không có vấn đề gì... Cơ mà ngược lại, chính ông mới là bên có nghe thấy không ấy ? Hiện tôi đang phải nói rất nhỏ để tránh bị lộ vị trí cho tiểu ác ma đó]

“Tôi biết rồi. Bà không cần phải nói nhiều thế đâu”

Vừa thủ thi bằng mấy lời bông đùa tôi vừa nhìn vào đôi mắt màu ruby thông qua màn hình.

Phải, người tôi mời làm cộng sự trong <Truy tìm kho báu trên bảng> không ai khác chính là cô nàng Saionji Sarasa. Đúng như lời tuyên bố ngày hôm qua, ngay khi kết thúc giờ học cô ấy đã nhanh chóng chạy đến học viện Eimei và tìm hiểu tình trạng của chúng tôi. Không chỉ vậy, cô còn cải trang một cách hoàn hảo với bộ đồng phục dành cho nam sinh ở Eimei, đầu đội mũ lưỡi trai và mặt đeo khẩu trang. Điều này tất nhiên là để che giấu thân phận tiểu thư con nhà quyền quý rồi, ngoài ra dựa theo cung cách nói chuyện khi nãy của Akizuki thì, chị ta cũng hiểu lắm rằng “bạn cùng lớp của tôi vẫn còn trong khu học xá.”

Thì thăm với Saionji ở phía bên kia thiết bị, tôi bắt đầu khơi chuyện.

“E-to... Trước hết thì, bà ổn chứ Saionji ? Từ giờ bà sẽ phải bị giam một lúc đấy.”

[Tôi ổn. Vì không cần phải diễn gì nên tôi thấy nó còn thoải mái hơn cả cuộc sống học đường của mình nữa. Việc không được phát ra tiếng tuy có hơi khó chịu thiệt, à phải rồi. Tôi cũng thấy hơi lạnh nữa.]

“À... Dù là trong tháng 4 nhưng hiện trời đang tối mà. Tôi bảo bà mặc áo khoác của tôi thì không nghe.”

[!.....Th, thì tại, này nhé. Tôi cần phải có dũng khí lắm mới mặc được đấy]

“Là sao. Thấy lạnh thì cứ mặc đại thôi chứ có gì.”

Tôi ngơ ngác trả lời lại trước một Saionji đang đỏ mặt vì lý do nào đó. Mà, giờ có cần nhân cũng chẳng thể làm gì được nhỉ. Về vấn đề thời tiết, tôi mong cô ấy có thể chịu được.

“Một lần nữa, cảm ơn bà nhé Saionji. Nếu bà không đến thì tôi đã toang trước cả khi bắt đầu cái game tồi tệ này rồi.”

[Ừm..... có gì đâu. Ngay từ đầu tôi cũng đã định làm vậy rồi. ...Ông thấy đấy, ông mà thua thì tôi cũng gặp rắc rối còn gì.]

Vừa ngồi tư thế chống tay lên cằm, Saionji vừa lẩm bẩm bằng giọng điệu bồi rồi rồi quay đi. Thấy vậy, tôi khẽ bật cười rồi cất lên rằng “Bà giúp tôi nhiều lắm”. Và, để xua đi bầu không khí ngưng đọng ấy, tôi tiếp tục nói với tông giọng bình thường.

“Thực tế, cứ tiếp tục thế này chúng ta sẽ thua mà chẳng thể làm gì cả, song nếu nó thành hiện thực thì có hối hận cũng đã quá muộn. Vì là sự tình không thể giải thích nên tôi cũng không thể nhờ vả ai khác quanh đó”

[Phải rồi nhỉ. Nhưng mà Yuki không nói gì à ? Tôi không nghĩ cậu ấy lại ngoan ngoãn chịu làm con tin mà lại không nói gì với ông cả.]

“Himeji á ? À, cô ấy có nói. Nhưng tôi nghĩ chắc sẽ giống y như những gì bà đoán thôi”

[Y như những gì tôi đoán.....Vậy tức là kiểu như “Em thực sự xin lỗi vì đã làm phiền đến anh, chủ nhân. Thế nhưng, vụ lần này ta có thể xử lý đơn giản được. Chỉ cần em rời khỏi đảo học viện thì coi như mọi chuyện sẽ kết thúc, thế nên...” đúng không]

“Vâng, chuẩn méo cần chỉnh luôn”

Không chỉ từ ngữ, giọng điệu, bao gồm cả cách cô ấy truyền đạt và biểu cảm nữa, nó hoàn toàn ăn khớp đến khó tin. Thấy vậy, Saionji đã nở nụ cười dịu dàng trước thẳng tôi đang ngỡ ngàng.

[Fufu..... Yuki là vậy mà. Cả Sarasa nữa, hai cậu ấy lúc nào cũng hết lòng vì người khác. Tất nhiên cả ông cũng thế nốt. Chỉ cần hi sinh bản thân là mọi chuyện sẽ được giải quyết thì, những kẻ sách điên rõ chắc ai cũng sẽ nói ra thật lòng nhỉ]

“Chính vì thật lòng nên mới không được. Nếu Himeji muốn rời khỏi đảo để bảo vệ thằng này, tôi chắc chắn sẽ sửa chữa lại điều đó. Mà, trước hết chúng ta cần phải nắm bắt luật đã. Còn khoảng 10 phút nữa là turn của tôi kết thúc. Cho đến lúc đó, ta sẽ khái lược lại game một cách hoàn chỉnh, nếu không mọi chuyện sẽ chẳng thể tiến triển được. Thế nên, bà hãy đồng hành cùng tôi nhé, Saionji.”

[Ừm. Theo như ý ông đi, cỡ này tôi chẳng cần mất đến 3 phút đâu.]

Nở nụ cười trước lời nói của tôi, Saionji đáp trả đầy tự tin.

*

*

#

“<Truy tìm kho báu trên bảng>, nói đơn giản thì đó là game đi tìm kho báu mà đối phương đang giấu.”

Tại bức tường lạnh lẽo ở ngoài hành lang.

Trong khi dựa vào nó, vừa nhìn vào màn hình thiết bị đang hiển thị ngay trước mặt mình, tôi vừa xác nhận lại luật.

“Kho báu ở đây chính là cộng sự nhĩ. Kho báu của tôi là bà, còn của Akizuki là Himeji.

[Nghe ông nói mấy từ kho báu hay cộng sự làm tôi rợn hết cả người].

“Im đi. Luật nó ghi như thế thì tôi cũng phải nói vậy chứ biết sao. Tóm lại, cụ thể cái game này là ai lấy được nhanh hơn đối phương thì người đấy thắng. Nếu Akizuki phát hiện ra bà trước khi tôi tìm thấy Himeji thì tôi sẽ thua.”

Tôi lẩm bẩm lý giải về nội dung game. Cơ mà, bản thân cái điều kiện chiến thắng này cũng rất dễ hiểu rồi. Tôi không tìm thấy bất cứ điều gì gây khúc mắc cả.

Chỉ tay lên màn hình, khi tôi thử thay đổi hiển thị thì, ngay lập tức tấm bản đồ toàn thể về khu học xá đã hiện ra.

“E-to ? Sân chơi của <Truy tìm kho báu trên bảng> là tại đây, khu giảng đường A thông thường. Khu học xá to nhất trong học viện Eimei, với số phòng trong một tầng là 8. Vì có đến 6 tầng nên tổng cộng sẽ là 48 phòng tất cả. Các lớp học từ năm nhất cho đến năm ba có đến 40 phòng, còn lại là mấy căn phòng đặc biệt như kiểu phòng y tế với phòng nhân viên công chức.”

[Ừm ừm. Thế, cái bản đồ này chỉ đơn giản là bản đồ 2D 6x8 thôi nhĩ]

“À, đúng rồi. Đường như vị trí của người chơi được hiển thị trên bản đồ ngay từ đầu nên nó sẽ liên tục cập nhật bằng thời gian thực mỗi khi ta nhập mệnh lệnh [Di chuyển] ngay sau đó. Ừm, thế nên là cộng sự..... Bà và Himeji sẽ nấp ở đâu đó trong 48 cái ô này. Mà, dù nói là nấp nhưng người quyết định chỗ trốn vẫn là người chơi nhĩ.”

[Phải rồi. Theo chỉ thị của ông tôi đã phải lết đôi chân lên đến tận tầng 4 đấy.]

“Rồi rồi, thế nên tôi mới đang cảm tạ bà đây. Tóm lại, sau khi kết thúc việc bố trí cộng sự là coi như game đã bắt đầu. Với thể chế turn, khi đến turn của mình ta có thể tự do sử dụng các câu lệnh”

[À, giống mấy cái tiểu ác ma vừa làm ấy nhĩ. Như là [Câu hỏi] hay [Di chuyển] này.]

Vừa nói vừa nhìn sang phải rồi Saionji khẽ nheo mắt. Cũng giống như tôi, có vẻ như cô ấy đang mở văn bản luật. Sau vài giây, cô đọc lên phần chú ý.

[Eto. Quanh đây nhĩ. Có tất cả 4 câu lệnh mà người chơi có thể lấy trong turn của mình. Đầu tiên là [Câu hỏi]... Ta có thể đặt ra một câu hỏi và khiến đối phương chỉ được phép trả lời YES hoặc NO. Song người bị hỏi sẽ buộc phải trả lời thật, trong trường hợp nói dối thì sẽ bị thua luôn]

“À”

Về mục này, vừa nãy Akizuki cũng đã giải thích cho tôi. Lệnh [Câu hỏi] có thể đưa ra đáp án chính xác một cách cưỡng chế. Trong <Truy tìm khó báu trên bảng>, về cơ bản ta sẽ lợi dụng [Câu hỏi] này để tìm ra vị trí của kho báu.

“Có lẽ ngay từ đầu Akizuki đã muốn thu hẹp phạm vi tìm kiếm bằng cách đưa ra các [Câu hỏi] lớn. Và, tiếp theo là [Di chuyển]. Trong một turn, người chơi có thể di chuyển 3 ô”

[Ừm. Hay đúng hơn, bản thân mình chính là một quân cờ. Ta chỉ được đi trong cái hình vẽ 2D trông như bản đồ của toàn thể giảng đường này. Và giới hạn lớn nhất của nó là 3 ô 1 lần.]

“Phải rồi nhỉ. Phía đông là tòa nhà thể chất, phía tây là sân trường, nhưng theo bản đồ thì chỉ là phải hoặc trái và tối đa 3 ô. Ngoài ra, vì còn có cầu thang nên ta có thể lên xuống ở phần rìa.”

Ta cứ tưởng tượng nó giống như một cái khay và bị giới hạn phương pháp di chuyển cho đơn giản. Kích cỡ là hình chữ nhật 6x8. Về cơ bản ta chỉ có thể di chuyển sang trái phải nhưng, liên quan đến 2 phần góc trên bản đồ thì ta còn được lên xuống nữa. Và phạm vi di chuyển tối đa của cả hai người chơi đều là 3 ô. Nếu nghĩ về những điều kiện này đều tương ứng với lớp học trong khu học xá ở hiện thực thì, câu lệnh [Di chuyển] không phải vấn đề gì đó quá phức tạp.

“Vây, tiếp nhé”

Nhìn Saionji ở phía bên kia thiết bị rồi gật đầu, sau đó tôi giải thích về 2 câu lệnh còn lại. Thực ra cho đến tận lúc này chúng vẫn chưa được sử dụng, đối với tôi tất cả hiện đang là ẩn số.

Để không hiểu sai ý nghĩa của nó, tôi tiếp tục chú tâm nói.

“Liên quan đến hai cái còn lại, khác với [Di chuyển] và [Câu hỏi], dường như nó không phải sử dụng sau mỗi turn. Nhưng thay vào đó, chúng lại rất quan trọng.

Đầu tiên là câu lệnh thứ 3... [Trả lời]. Đúng như ý nghĩa của nó, đó là câu lệnh để trả lời xem cộng sự của đối phương đang ở đâu. Nếu đúng, game sẽ kết thúc luôn. Tuy nhiên, nó có một điều kiện, rằng người chơi phải đứng trước lớp học đó thì mới sử dụng được. Tức là, không chỉ tính toán về địa điểm nơi chốn, mà ta còn cần phải [Di chuyển] đến căn phòng đó rồi nói [Ồ đây]. Ngoài ra, quyền trả lời chỉ có 3 lần.”

[3 lần nhỉ. Nếu thế thì chúng ta cứ đoán mò 2 lần đầu xem.]

Saionji nói với vẻ mặt không thay đổi.

Không đúng.... Thực tế nhìn vào số lần trả lời thì cho thấy nó không khắt khe cho lắm. Nếu một lần không được, ta vẫn còn lần 2. lần 3.

Tuy nhiên

“Ngược lại, cái thứ 4 này mới chính là cái rắc rối nhất, [Di tản]. Câu lệnh có thể tự do thay đổi vị trí cộng sự trong turn của mình. Nếu sử dụng, ta sẽ reset hoàn toàn mọi thông tin của đối phương và giữ khoảng cách xa nhất có thể. Song, khi sử dụng nó cũng đồng nghĩa với việc xóa đi một lần quyền trả lời.”

[Ừm... ra vậy. Tức là cái quyền trả lời này chỉ giới hạn 3 lần, hoặc là phòng thủ, hoặc là tấn công, nhỉ. Vị trí của cộng sự cho dù đã bị đối phương đoán ra nhưng ta vẫn có thể bỏ chạy, thay vào đó ta sẽ mất đi một lần tấn công..... Ra đó là lý do mà tiểu ác ma lại sử dụng <Hành động hai lần>. Có thể thấy hiện Akizuki vẫn đang nương tay, nhưng nếu chị ta mà nghiêm túc thì chắc nhanh hơn ông gấp bội lần đấy. Nếu thế, người đầu tiên sử dụng quyền trả lời chắc chắn sẽ là ông.]

“.....Phải rồi, nhỉ”

Bất giác, tôi để lộ ra tiếng thở dài trước lời phỏng đoán quá thỏa đáng của Saionji.

[Câu hỏi], [Di chuyển], [Trả lời]... Trong một turn ta có thể làm bất cứ chuyện gì, thế nhưng, sau cùng bản chất của cái game này vẫn là tính toán vị trí của cộng sự đối phương và nhanh chóng chạy đến đó. Và để không cho người kia hoàn thành mục tiêu, người chơi bị phát hiện sẽ phải sử dụng [Di tản] để luôn lách. Tuy [Di tản] là câu lệnh phòng ngự tuyệt đối, thế nhưng nó lại tiêu hao số lần quyền trả lời của mình.

Xét theo khía cạnh trên, giờ tôi đã hiểu tại sao <Hành động hai lần> của Akizuki lại rất thích hợp trong cái game này. Vì [Câu hỏi] và [Di chuyển] được tăng lên x2 nên có thể nói hiệu quả cho chiến lược đã tăng lên gấp bội. Không chỉ vậy, tôi còn phải liên tục canh chừng khoảng cách giữa Saionji và Akizuki. Vì sao ư, bởi đối phương có thể hành động tới 2 lần lận. Trường hợp vị trí của Saionji bị lộ trong turn đầu tiên thì, tôi sẽ không thể sử dụng được [Di tản] ngay lúc giữa chừng như thế.

“Quả nhiên cái <Hành động hai lần> này mạnh quá. Gọi là nương tay nhưng cô ta có nương tay chút nào đâu.”

[Ừm. Hai loại ability <Mật thám / Xung động phá hoại> ông nói lúc nãy ấy, đó là ability vi phạm mà tên chủ mưu đã sử dụng nhỉ. Thứ này mà được công khai thì chắc chắn tôi sẽ không bao giờ quên đâu]

“Mà, cũng đúng...”

Nói vậy rồi tôi gật đầu. Do đã phơi bày bản chất thật nên mọi hành động của Akizuki đều không còn nhân nhượng nữa. Nếu thế thì hai khung ability còn lại chắc cũng là loại rất rắc rối chứ không chừng. Giống như <Hành động hai lần>, hay là còn nguy hiểm hơn cả thế...

[Cơ mà... nè Shinohara]

Tôi khẽ ngẩng mặt lên khi Saionji cất tiếng nhỏ nhẹ gọi mình. Khi thử ngó qua màn hình, tôi thấy cô ấy có vẻ gì đó đang rất bất an.

[Về luật thì tôi hiểu đại khái rồi, nhưng giờ ông định làm gì ?]

“Định làm gì, ý bà là sao...?”

[Thì... ông không được phép thắng đúng không ? Nếu ông mà thắng thì Yuki sẽ phải rời khỏi đảo. Riêng điều đó tôi sẽ không bao giờ chấp nhận. Còn nếu ông thua thì ta sẽ tránh được nó. Bởi vậy, tôi mới hoàn toàn không hiểu ông định làm thế nào để thay đổi cái game này]

“À.... ra là nó à”

Tôi nhanh chóng nắm bắt vấn đề tuy hơi trễ một chút.

Phần phân trần của Saionji còn nhiều hơn thế. <Truy tìm kho báu trên bảng> mà Akizuki đã gài tôi là một cái game quá phi lý ngay cả trước khi bắt đầu. Dù thắng hay thua thì thứ duy nhất đang chờ đợi tôi trong tương lai chính là sự tuyệt diệt. Ngoài ra, với nội dung game như thế này thì tôi cũng không thể nhắm tới kết quả hòa giống như <Mối quan hệ tam giác thường>. Cơ mà, giả sử tôi có làm được đi nhưng chắc nó cũng chẳng mang lại ý nghĩa gì. Sau cùng, ưu thế tuyệt đối của Akizuki thông qua việc tước quyền Himeji vẫn sẽ không thay đổi.

“.....”

Nghĩ quần xong, tôi ngẩng đầu lên và nhìn vào đôi mắt của Saionji.

“Tạm thời, về vấn đề này tôi nghĩ bằng cách nào đó mình sẽ xử lý được. Tuy chưa có bằng chứng xác thực nhưng, tôi có kế hoạch để lật ngược tình thế. Eto, cụ thể là...”

[Ừm ừm]

Vừa xác nhận lại thời gian turn của mình, tôi liền truyền đạt cho cô ấy về chiến lược đang hiện hữu trong đầu. Saionji ở bên kia màn hình lắng nghe với vẻ mặt nghiêm nghị, một lát sau cô ấy gật đầu.

[Ra vậy, nè.... ừm, đúng là nếu thế ta vẫn còn cơ hội nhỉ. Chỉ ít thì khi nghe xong tôi đã thấy được tia sáng lóe loí phía trước. Hay đúng hơn là, ta chỉ còn mỗi cách đây thôi. Tôi đã từng nghĩ về ông sau cái game với Kugasaki rồi, nhưng quả thực ông chính là một thiên tài về sự ranh mãnh và xoay chuyển tình thế trong những giây phút cuối cùng đấy.]

“Cái đó thì tôi cảm ơn. Được nữ hoàng thiên tài khen ngợi hết lời làm tôi thấy mình thật vinh dự quá.Nhưng mà nhé, Saionji. Để tạo nên được chiến lược như vậy, trước hết ta phải tiến hành game theo cách thông thường. Hay đúng hơn, ta phải nhắm tới chiến thắng thỏa đáng nhất một cách trực tiếp. Thế nên, mục tiêu trước mắt sẽ là đây. Tạm thời bỏ qua phần giải thích chi tiết đi, giờ ta cần phải nghĩ về việc thắng game đã.”

[Ừm, phải rồi nhỉ...]

Trước lời nói của tôi, Saionji làm tư thế khoanh tay để trước ngực. Khẽ nhắm mắt lại, cô ấy bắt đầu điều chỉnh câu chuyện.

[Đây là game sử dụng [Câu hỏi] để thu hẹp phạm vi công sự đang ẩn nấp của đối phương và sau khi [Di chuyển] đến ô đó ta sẽ tuyên bố bằng [Trả lời]. Tuy nhiên, vì còn có cả [Di tản] nữa nên về cơ bản game sẽ chưa kết thúc chỉ với chiếu bí một lần. Có lẽ vì sợ tuột mất con mồi nên số lần trả lời mới cần thiết cho cả [Trả lời] và [Di tản]. Dù hơi cực đoan nhưng chắc chỉ khi đối phương hết quyền trả lời thì ta mới có thể nói tới chiến thắng.]

“À, tóm lại thì điều cần thiết nhất cho cái game này chính là tốc độ. Để chiếu bí Akizuki, chúng ta phải bắt cô ta sử dụng câu lệnh [Di tản]. Lặp đi lặp lại 3 lần cho đến khi quyền trả lời xuống 0. Đó chính là điều kiện tối thiểu để giành chiến thắng. Thế nhưng, với <Hành động hai lần> của Akizuki, nếu cứ làm theo phương pháp thông thường thì chúng ta chắc chắn sẽ thua.”

[Vậy ông định làm sao ?]

“Sao thì, chẳng phải đã rõ rồi còn gì ?”

Trước câu hỏi đầy khúc mắc của Saionji, tôi nở nụ cười đều cang và phun ra mấy lời bất địch.

“Ăn miếng trả miếng, thích chơi gian lận thì ta cũng chơi gian lận. Cứ làm theo cách mà ta đã làm bấy lâu nay thôi. Với tư cách là 7 sao giả, hay với những thách thức mà ta từng trải bằng gian lận, chúng ta sẽ khiến cho tiểu ác ma phải hối hận.”

#

[Ehehe.....Cậu đã chuẩn bị đầu hàng xong chưa ? Hiroto-kun ♡]

Sau khi kết thúc cuộc họp chiến lược với Saionji.

Do đã hết thời gian chờ khoảng 20 phút, tôi liền kết nối lại vào màn hình chính của <Truy tìm kho báu trên bảng>, ngay lập tức thứ đập vào mắt thẳng này chính là giọng nói cùng nụ cười lém lỉnh của Akizuki.

“.....”

Không thèm trả lời mấy câu hỏi ấy, tôi tiếp tục bình tĩnh tuyên bố.

“Là [Câu hỏi] đây, Akizuki. Vị trí của Himeji thuộc nửa trên khu giảng đường... là từ tầng 4 trở lên đúng không ?”

[Ế, cái gì đây ? Chán thế. Noa-chan siêu dễ thương đã cất công nói vậy rồi mà, cậu nên cảm thấy vui mới phải chứ... Sai rồi sai rồi. Không phải từ trên tầng 4.]

“Thế à, vậy tôi [Di chuyển] sang phải 3 ô và kết thúc lượt đi”

[Mu.....]

Như không thể chịu được trước thái độ của tôi, Akizuki hậm hực kêu lên với vẻ bất mãn (tất nhiên là cả giọng lém lỉnh nữa). Song, chẳng được bao lâu chị ta đã quay trở lại trạng thái ban đầu. Ngay khi bước sang turn thứ hai, chị ta thu hẹp vị trí của Saionji bằng những [Câu hỏi] kèm theo <Hành động hai lần> giống như lần trước. Chẳng biết có nương tay hay không nhưng Akizuki đang liên tiếp hành động và đã đứng ở mép bên phải ở tầng 1. Không thay đổi sắc mặt chị ta dần dần tìm ra vị trí của Saionji.

Và với tình trạng này.

“Chị sao rồi Kagaya-san”

Tôi bắt liên lạc với Kagaya-san đang chờ ở bên ngoài học viện. Có vẻ như sau bao lần thất bại do không thể can thiệp vào <Truy tìm kho báu trên bảng> thì chị ấy cũng dần tìm ra cách.

Cách của Kagaya-san, hay đúng hơn là trò gian lận của <Company>. Nếu game lần này mà xâm nhập được thì chiến lược bên tôi sẽ tăng lên đáng kể. Con đường nhanh nhất và nguy hiểm nhất mang tính đột phá đó chính là tiêu hủy hết 3 lần quyền trả lời của Akizuki..... Tôi đã nghĩ vậy nhưng...

[.....Ừm]

Trái với sự nghi hoặc của mình, thứ âm thanh vang lên từ tai nghe là tiếng nói có phần do dự.

[Có vẻ không được nhỉ. Cái này không chỉ mỗi khóa bảo mật thôi đâu, mà nó còn cả ability loại phòng ngự nữa. Noacchi đã bao trùm lên toàn bộ giảng đường bằng <Kết giới mở rộng> hay là cái gì đó đại loại vậy. Do việc liên lạc giữa chúng ta là chức năng thông thường của thiết bị nên không có vấn đề gì nhưng, với những kết nối từ bên ngoài mà không thông qua con đường chính thì sẽ bị đánh bật hết. Phải nói rằng con bé đang thực sự cảnh giác với gian lận đấy. Vụ này chỉ mình chị mà không có các thành viên khác thì hơi khó nhằn nha.]

“Ừm.... thế à”

Trước sự phỏng đoán cùng với tiếng gõ cạch cạch lên PC của Kagaya-san, tôi tựa vào cánh cửa lớp học và nhún vai về chán chường. Dường như Akizuki thuộc dạng người rất kỹ tính và cực kỳ cẩn thận. Nếu không thể kết nối vào được từ bên ngoài thì coi như company sẽ vô dụng hoàn toàn.

Đối với thắng tôi đang đặt tay lên trán và chẳng nói chẳng rằng, Kagaya-san tiếp tục cất lên cùng với sự bông đùa,

[Mà, nếu Hiro-kyun là một đại thiên tài của thế kỷ, hay nếu em cũng sở hữu bộ não siêu trí tuệ cỡ như Noacchi thì vụ này chắc sẽ êm xuôi thôi. Chỉ có điều, tài năng của Hiro-kyun lại ở theo hướng khác nhĩ. Thật tiếc quá.]

“Cái đó thì... Ừm ? A-no, Kagaya-san. Ý chị là nếu có người sở hữu bộ não thiên tài cỡ như Akizuki thì bằng cách nào đó sẽ được ấy à ?”

[Ế. À, không không. Chị chỉ so sánh ví dụ vậy thôi. Thế nhưng mà, đại khái nó cũng không sai là mấy nhĩ ?]

Trả lời hơi luống cuống trước lời truy cứu của tôi, Kagaya-san ngay lập tức khẳng định lại.

[Thì em thấy đấy. Chị đã tạo cho em chương trình gọi là <Nhận biết thiết bị>, một phương pháp để né tránh người khác trước khi bắt đầu <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> đúng không ? Với chức năng tiện lợi có thể tìm kiếm và phản ứng lại thiết bị của những người chơi còn sống trong sự kiện. Vì hiện tại những người trong giảng đường chỉ có nhóm bọn em thôi nên nếu em sử dụng nó thì không phải việc tìm ra vị trí của Shirayuki-chan rất dễ à.]

“À.....Ra vậy, đúng là vẫn còn cái này nhỉ.”

[Ừm. Nhưng mà nhé, do hiệu quả của <Kết giới mở rộng> nên chương trình <Nhận biết thiết bị> kết nối với server bên ngoài học viện sẽ không thể sử dụng được. Bởi vậy chị mới nghĩ, nếu trong đó có bé thiên tài hay nhóc thiên tài nào đó chỉnh sửa lại thông số đơn vị cho mình thì tốt quá. Vì <Kết giới mở rộng> là ability dạng phòng ngự đối ngoại nên việc gian lận bên trong hoàn toàn chẳng ảnh hưởng gì cả. Hơn nữa, việc hoàn thành chương trình sửa đổi đã ở hết trong đầu onee-chan này rồi. Bất cứ lúc nào chị cũng có thể cho em biết luôn đó.]

“Cái tạo chương trình.... Nhưng trong này đâu có máy móc nào ?”

[Thiết bị của đảo học viện có tính năng còn cao hơn cả dòng PC mới xịn xò nhất đấy, Hiro-kyun. Một khi đã trở thành rank cao thì các chức năng được giải phóng sẽ ngày một nhiều. Ừm, nếu chị ở trong đó thì chỉ cần 3 phút thôi là xong rồi.... Quả nhiên cách này hơi bất khả thi nhỉ. Chắc ta phải mau chóng tìm cách khác....]

“Chị đợi chút đã, Kagaya-san. Chắc không phải là không thể đâu ạ.”

Tôi bất giác kêu lên và chặn ngang lời nói của Kagaya-san. [Không phải là không thể... ?], trong khi chị ấy đáp lại với vẻ ngờ hoặc, tôi liền bật màn hình phản chiếu của thiết bị và kết nối với Saionji.

“Có một thiên tài còn hơn cả Akizuki đang ở ngay đây này.”

[Haa.... Tất nhiên là được rồi. Thiết tình, ông hơi bị lạm dụng con này đấy nhé]

“Thì đành vậy chứ sao ? Ở vị trí của tôi thì, ngoài bà ra tôi còn biết nhờ ai nữa đâu.”

[Chỉ còn tôi... Th, thế à ? Thế sao. Fu..... fufu]

Vì lý do nào đó, tự nhiên Saionji cảm thấy vui vui, bờ má thì hơi ửng đỏ, một lúc sau cô liền quay lại rồi gặt đầu một cái. Ngồi trên bàn, cô ấy tiếp tục nói.

[E-to, Kagaya-san... nhỉ. Thông qua thiết bị của Shinohara tuy có hơi khó nói chuyện nhưng, vì có vài sự tình nên tôi không thể cho chị biết ID của mình được. Trước hết thì, chúng ta cứ tiếp tục như thế này đi].

[? Giọng nói đó, không lẽ là bé trùm đầu ?]

[Đúng rồi đấy, tròn một ngày rồi nhỉ. Mà, hiện tại tôi không có trong bộ dạng trùm đầu nên cách gọi ấy có hơi sai sai, nhưng vì không còn nhiều thời gian nữa nên ta sẽ vào vấn đề chính luôn. Cái người mà chị nhắc đến trong câu chuyện ấy, tôi sẽ thay người đó làm cho chị. Vậy nên chị hãy chỉ tôi biết phương pháp đi]

[Ế !? E, e-to.....Em đang nói thật đấy à ?]

[Tất nhiên rồi. Tôi chẳng thêm nói xạo với chị làm gì cả. Được chứ ? Tuy hôm qua chưa đề cập tới nhưng tôi là một thiên tài chính hiệu đấy. Cỡ như tiểu ác ma kia chẳng là cái đinh gì gì cả]

[Hê.... Ừm ừm, chị hiểu rồi. Chị sẽ chỉ cho em ngay, bé trùm đầu]

Trước lời tuyên bố đầy uy thế của Saionji, Kagaya-san đã chấp nhận lời đề nghị. Chị ấy tiếp tục nói với vẻ hứng thú

[TUY - NHIÊN. Những lúc như thế này onee-chan sẽ hơi khắt khe đó nhé ♪]

[Là... là tầng 2. Lớp học thứ 4 từ bên phải sang. Yuki đang ở trong căn phòng đó]

Được truyền thụ lại phương pháp cải tạo chương trình <Nhận biết thiết bị> từ Kagaya-san và mất chưa đến 10 phút, Saionji đã làm xong. Dù có hơi sát nút nhưng may thay, cho đến khi turn thứ 2 của tôi kết thúc thì nó vẫn còn kịp. Do vừa trải qua kỳ huấn luyện sparta hay sao mà, tôi cảm thấy giọng nói cô ấy trông khá là mệt mỏi.

[Haa.....haa.....Thiệt tình, lát nữa chị sẽ biết tay tôi. Cái gì mà chỉ 2 phút là xong hả.

Mấy cái công đoạn phức tạp này hai phút có mà làm bằng răng].

[Ế !? Không không, hai phút ở đây là bên phía chị mà. Ngoài ra, nếu là người khác thì không thể đâu... Ngược lại, chị công nhận em rồi đó, bé trùm đầu. Hồi dậy cho Shirayuki-chan chị còn phải mở nguyên khóa học từ tốn và mất đến một ngày lận, nhưng em thì chưa đến 10 phút đã xong rồi !]

[Tôi ghi nhận lời đánh giá của chị nhưng... Khóa học từ tốn gì ? Tôi có cảm giác như chị đang phân biệt đối xử ấy nhỉ. Khi dạy tôi đến 1 giây chị cũng không cho thở nữa.]

[Fu....Đó là, vì tình yêu. Ừm, là vì tình yêu]

[Ch, chị đừng có mà đánh trống lảng !]

Saionji phồng má cất lên với vẻ bất mãn. Dường như cô ấy cũng đã thừa nhận năng lực kỹ thuật của Kagaya-san.

“À, chết.”

Thời gian giới hạn sắp hết rồi. Tôi cần phải quay lại game ngay.

Thao tác trên thiết bị, tôi nhanh chóng kết nối với màn hình chính của <Truy tìm kho báu trên bảng>. Ngay lập tức, Akizuki đang trong trạng thái Online đã cất lên bằng giọng điệu đùa cợt. Sau đó, chị ta tiếp tục đứng ở tư thế trông như đang nhòm ngó về phía tôi.

[Thiệt tình, Hiroto-kun vẫn cứ lạnh lùng như mọi khi nhỉ.... Được Noa này nương tay thì cậu phải vui lên đi chứ....Noa muốn được nô đùa với cậu hơn nữa cơ ♡]

“Muốn được nô đùa ? Không phải cô chỉ đang muốn vui đập tôi thôi à”

[Ế ? Làm gì có chuyện đó chứ. Noa chỉ là muốn được nói chuyện với Hiroto-kun thôi mà]

“Hê, thế à.... Vậy để tôi hỏi cô một câu nhé, Akizuki ?”

[Gì thế gì thế ? Được thôi, Noa-chan không chỉ dễ thương mà còn rất thông minh và rộng lượng, vậy nên cậu cứ hỏi thoải mái đi ♡. Tất nhiên, việc có trả lời hay không thì còn tùy thuộc vào tâm trạng của Noa nhé]

“Thế thì nói làm quái gì.... [Câu hỏi]. Cô đang giấu Himeji ở tầng 2, căn phòng số 4 từ bên phải sang, lớp 1-K đúng không ?”

[.....!?!]

Tôi đáp trả bằng [Câu hỏi] và chặn ngang lời nói có vẻ vui của Akizuki. Một câu hỏi trực tiếp và mang tính quyết định. Một sự kết luận không chút do dự, chần chừ. Dù cách nói năng như đang phốt lờ hoàn toàn cái game này nhưng, dựa trên luật thì Akizuki sẽ không thể nói dối.

[Là, YES... Nè, thế tức là sao ? Cậu lại đang làm trò gì gian lận à, Hiroto-kun ?]

“Sao cô cứ nghĩ xấu về tôi thế. Cho đến tận lúc này tôi vẫn chưa làm trò gì gian lận đâu. Mà giả sử cho dù có đúng đi nữa, nhưng với hiện trạng bây giờ thì không phải điều đó là bất khả thi à ? Hơn nữa, do bị kế sách của cô dồn ép quá nên tôi còn không thể đăng ký ability một cách cẩn thận đây này”

[.....Thì, đúng vậy.....]

Akizuki lẩm bẩm bằng giọng điệu ngờ hoặc, khó chịu và đầy bức bối. Thực ra, cái câu hỏi vừa nãy nó đã khiến tôi hơi đắn đo một chút, rằng liệu mình có nên làm hay không. Một câu hỏi không có tí giá trị gì nếu xét theo lượng thông tin ít ỏi mà tôi đang có, không chỉ vậy Akizuki còn đang rất đề cao cảnh giác. Ngược lại, nếu không cẩn thận nó sẽ còn phát sinh hiệu quả ngược lại ấy chứ.

Song, nói đi cũng phải nói lại, việc Akizuki là kẻ địch rất mạnh sẽ không thể thay đổi. Thế nên nếu tôi cứ đi đến lớp 1 - K mà chẳng thông báo gì thì chắc chắn sẽ lộ ngay. Do đó, tôi đã phán đoán rằng, cứ tấn công thẳng mặt và khiến cô ấy đắn đo sẽ là phương án tối ưu nhất.

“.....”

Vừa [Di chuyển] tôi vừa làm vẻ mặt bất địch. Và rồi, sau khi turn thứ hai kết thúc, nơi tôi đang đứng chân hiện là ô thứ hai từ bên phải ở tầng 2 _____. Có hai lớp học ở gần lớp 1 - K của Himeji. Chỉ cần lại gần 1 trong 3 ô là coi như tôi sẽ tạm thời chiếu tướng Akizuki.

Thấy thế, ở đầu thiết bị bên kia Akizuki đã trở nên im bất, tuy nhiên chẳng được bao lâu chị ta đã tiếp tục cười nói với vẻ đáng yêu.

[Cậu khá là giỏi trong việc dùng tiểu xảo đấy nhỉ, Hiroto-kun. Chắc chị chẳng cần phải nương tay nữa làm chi... Câu hỏi, nơi cộng sự của Hiroto-kun đang nấp là lớp học thứ 2 từ bên trái của tầng 4 đúng không ?]

“.....YES”

[Ehehe, người biết rõ vị trí không phải chỉ có mình Hiroto-kun đâu đó ♪. Noa này cũng có thể chọn lọc thông tin đấy nhé. Tuy vẫn còn hơi xa nhưng thế này sẽ đảo ngược tình thế ngay thôi.]

Dù nói với nụ cười trên môi nhưng trong mắt Akizuki lại đang ẩn chứa đầy sự tăm tối. Làm theo đúng như lời bản thân nói là sẽ không nương tay nữa. Với việc có thể di chuyển tổng cộng 6 ô, chị ta đã đi từ ô rìa ở tầng 1 cho đến tận ô trung tâm của tầng 4.... Quả nhiên cái <Hành động hai lần> này rắc rối thật. Dù mới chơi theo kiểu đùa cợt thôi nhưng chỉ trong nháy mắt đã sắp chiếu bí tôi rồi.

(Ừc.....)

Không để tâm đến thằng tôi đang nhả mặt, Akizuki tiếp tục cất lên trong tư thế để tay vào cầm.

[Giờ thì, mình cũng phải phát động [Di tản] không khéo lại quên. Tiêu thụ một lần quyền trả lời và đưa maid-chan đến căn phòng khác. Ừm, thế là coi như đã reset]

[Hẹn gặp lại nhé ♡], nói xong Akizuki vẫy tay rồi cất liên lạc. Có thể phán đoán một cách nhanh chóng như vậy thì, hiển nhiên chị ta sẽ đưa ra nhiều chỉ thị cho Himeji rồi. Con đường để đi đến lớp học trước khi [Di tản] được phát động. Dù có làm thế nào đi nữa, chỉ cần tôi đặt câu hỏi là mọi chuyện lại chẳng đi đến đâu cả.

“Phù....” Tôi khẽ thở dài để giải tỏa sự căng thẳng đang dấy lên trong thâm tâm mình.

[Ừm.....? Nè Shinohara, tôi nói một chút được chứ]

“? Sao thế ?”

[Thiết bị của Yuki không còn phản ứng nữa... Có lẽ chị ta phát hiện ra rồi.]

“À....”

Trước câu nói với giọng điệu hơi cứng nhắc của Saionji, tôi cũng không biết phải trả lời sao. Mà, đây là lỗi triển khai phải đạo thôi. Không sử dụng [Câu hỏi] nào mà tự dưng phát hiện ra nhanh như vậy, hiển nhiên điều đầu tiên mà người ta nghĩ đến chính là gian lận. Nếu không thì nó chẳng logic tẹo nào.

“Chắc do thiết bị của Himeji bị tắt rồi nhỉ... Mà kệ đi. Chỉ riêng việc Akizuki buộc phải sử dụng quyền trả lời trước chúng ta thôi nó đã là một thành quả lớn rồi.”

[Ừm, ông nói đúng. Việc dẫn trước một điểm này là một thành công rất lớn. Nhưng mà...]

“.....Chủ nhân ?”

Đột nhiên có tiếng nói trong trẻo đập vào tai tôi và cắt ngang lời của Saionji.

Khi tôi thử quay lại thì thấy dáng vẻ lãnh đạm của cô nàng Himeji Shirayuki đang đứng đó.

“Ế.....”

Do bất ngờ quá nên tôi đã không thể thốt nên lời.... Cơ mà, nếu nghĩ kỹ thì ta sẽ thấy chuyện này chẳng có gì lạ cả. Bởi đang trong quá trình sử dụng câu lệnh [Di tản] nên Himeji mới buộc phải rời khỏi lớp học và di chuyển đến nơi khác. Thành ra tôi và cô ấy mới bắt gặp nhau như thế này.

“.....”

Thấy tôi chẳng nói chẳng rằng, Himeji liền chấp hai tay để trước người rồi cúi đầu.

“Em xin lỗi, chủ nhân. Vừa nãy do chỉ thị của Akizuki-sama nên mọi kết nối tới thiết bị của em đã bị tắt rồi ạ.”

“À, cái đó thì tôi biết rồi.... Nhưng mà nói chuyện với tôi thế này có sao không ?”

“Vâng. Do thiết bị của em đang trong trạng thái kết nối nên cuộc hội thoại này em nghĩ nó cũng sẽ được thông qua nhưng, miễn là em không nói bất cứ điều gì gây bất lợi cho Akizuki-sama thì không sao ạ.”

Khẽ đưa mái tóc bạch kim của mình, Himeji làm bậm bằng giọng nhỏ nhẹ. Mà, cô ấy bảo không sao thì chắc là không sao nhỉ. Để cho chắc cú, tôi đã chỉnh âm lượng màn hình đang kết nối với Saionji về 0, sau đó tôi bắt đầu câu chuyện cho dù có đang bị Akizuki nghe lén.

“Mà cái này, gọi là [Di tản] nhưng thực chất chỉ như đi bộ bình thường thôi nhỉ.”

“Vâng, đúng vậy ạ. Nếu có thể làm một cú nhảy vọt thì chắc sẽ thú vị hơn, thế nhưng cho dù có là đảo học viện đi nữa, việc theo đuổi kỹ thuật dịch chuyển con người vẫn còn khá xa vời. Ngoài ra, đề lần này không truyền đạt những thông tin thiết yếu đến chủ nhân thì, em đã được chỉ định phải đi con đường lòng vòng và rất phức tạp ạ..... Tuy không có ý định chống đối lại nhưng em thực sự cảm thấy nó khá phiền phức.”

“À, phải rồi nhỉ. Chỉ riêng việc lên lên xuống xuống cầu thang thôi cũng đủ mệt rồi mà. Thế nên cô chú ý đừng để bị cảm lạnh đấy nhé. **Tối nay kiểu gì cũng phải hơn 10 giờ mới về mà trời lại lạnh nữa, trong căn phòng không được sưởi ấm thì dễ trúng gió lắm.** Cộng sự của tôi còn đang than lạnh đó.”

“Thế ạ. Em cảm ơn anh đã quan tâm, chủ nhân. Em không dễ bị cảm lạnh đâu, nhưng mà em sẽ chú ý. Nhận tiện thì, cộng sự của anh có phải người đó không ?”

“Đúng rồi. Chắc là người Himeji đang nghĩ đến thôi. Thế nên, cô cứ yên tâm đi. Tôi sẽ nhanh chóng kết thúc cái game này rồi giải thoát cho cô.”

“Fufu.....Em hiểu rồi. Em sẽ ngồi đợi tin tốt từ anh. À, em xin lỗi. Em vừa bị Akizuki-sama mắng là mau đi chuyển đến điểm chỉ định ạ. Vậy, em xin phép.”

“À... Hẹn gặp lại.”

“Vâng”

Cúi chào tôi xong, Himeji rời đi với những bước chân thanh thoát. Chẳng mấy chốc, cô ấy đã bước xuống cầu thang... Với nội dung câu chuyện vừa này, khả năng đây là một đòn mồi nhử rất cao. Có lẽ tôi không nên đếm chúng làm gì cả.

“Phù...”

Vừa nghĩ vậy tôi vừa thở dài, sau đó tôi đảo mắt qua nhìn đồng hồ trên thiết bị. Hiện đang là 8 giờ hơn. Về câu lệnh [Di tản], vì turn thứ 3 đánh chớp nhoáng của Akizuki vẫn chưa kết thúc nên, lần này có thể chị ta sẽ dành ra một khoảng thời gian dài cho mình.

Do đó tôi đã bật lại âm thanh của cuộc gọi.

“Xin lỗi nhé. Thế có chuyện gì không, Saionji ? Hình như vừa này bà định nói gì mà”

[Ông tự nhiên cắt bụp một phát như thế thì, tôi quên mất tiêu mình vừa nói đến đâu rồi... E-to. Là cách thức tìm ra vị trí của Yuki. Dù vẫn còn tới 2 lần quyền trả lời nữa nhưng chương trình <Cảm nhận thiết bị> của chúng ta đã bị phong ấn. Vậy giờ phải làm sao, đó chính là câu chuyện tôi đang muốn đề cập. Nếu cứ câu giờ mãi thì chẳng làm gì được đâu]

“Ừm... Mà đúng như bà nói”

Nói xong, tôi khẽ gật đầu. Chỉ cần nhìn vào turn vừa này là hiểu ngay, nhờ sự nương tay của Akizuki và việc sử dụng chức năng gian lận mạnh nhất của mình tôi mới có thể lấy lại được sự cân bằng trong game. Vậy nên nếu không có phương pháp khác để thu hẹp khoảng cách thì, chắc chắn tôi sẽ không thể bắt kịp cô.

“Lý thuyết là ta sẽ đọc suy nghĩ của Akizuki và phỏng đoán vị trí của Himeji nhưng, cái này có hơi khó nhỉ.”

[? Là sao ?]

“Đơn giản thôi mà. Bởi mọi hành động của tôi trong <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> lần này đã bị Akizuki đọc được hết. Cho dù có làm gì tôi cũng luôn bị cô ta đánh chặn, mọi chiến lược đều bị nhìn xuyên thấu. Có lẽ Akizuki đã quyết định dựa trên phỏng đoán về mọi hành động của tôi. Đó chính là hiệu quả của ngôi sao nhuộm màu xanh lục ở Eimei”

[À... ra vậy, nhắc mới nhớ là ông có nói về việc “bị cướp đoạt” nhỉ. Ừm, nhưng mà nhé, nếu thế thì vấn đề này sẽ rất rắc rối đấy. phỏng đoán hành động, đó là hiệu quả của loại hình cảm tri hay loại phân tích thông tin. Nếu kết hợp sức mạnh ấy với tài năng của tiểu ác ma thì...]

“À, đúng như bà nói đấy. Tuy chưa có bằng chứng xác thực nhưng, không chừng lúc này cô ta vẫn đang đọc suy nghĩ của tôi ấy chứ. Thế nên, nếu chỉ phỏng đoán rồi đưa ra hành động thì không phải rất nguy hiểm sao ? Bởi có khả năng ta luôn ở trong tình trạng bị đâm lén sau lưng bất cứ lúc nào mà.”

[Chuyện đó cũng... không sai]

Ừm.... Saionji do dự cất lên. Mà, tôi hiểu vì sao cô ấy lại phản ứng như vậy. Bởi lẽ, vấn đề “bị đọc hành động” này về cơ bản là rất khó để đối phó. Né tránh hay tìm cách khác, lần này cho dù tôi chọn hướng nào đi nữa, có khả năng Akizuki cũng đọc được luôn cả sự thay đổi từ chính bên trong tôi. Vừa đi lòng vòng tôi vừa suy nghĩ, sau rốt tôi vẫn không thể làm gì cả.

“.....Tuy nhiên”

[Tuy nhiên ?]

Tôi để lộ ra tiếng nói nhỏ của mình, thấy thế Saionji từ phía bên kia liền ngẩng mặt lên.

[Ông có cách rồi à ?]

“Nó không hẳn là cách nhưng... Bà thấy đấy, Akizuki từ đầu đến giờ luôn đánh phủ đầu tôi đúng không, vậy mà cô ta đã thất bại hai lần rồi. Tôi còn trông thấy cả phản ứng của cô khi mà kế hoạch bị trật lất nửa cơ. Lần đầu là lúc <Tập huấn> với Himeji, còn lần thứ hai là khi bà chỉ điểm ra vị trí của Himeji”

[Ừm.....Giờ ông nói tôi mới để ý. Đúng là kỳ nhỉ. Nếu đọc được toàn bộ hành động thì hẳn hai điều này chị ta đã phải đối ứng được rồi]

“À. Thế nên tôi mới đang nghĩ xem còn điểm nào đó khác biệt không. Có lẽ, chỉ là có lẽ thôi nhé, hai hành động trên tôi đoán những dòng suy nghĩ ngoài tôi ra đã bị giao nhau. Trong <Mối quan hệ tam giác thường> thì khi nhận được dấu hiệu từ Himeji nên cả hai đã cùng hành động, còn trò gian lận vừa rồi thì do bà và Kagaya-san hoàn toàn nhúng tay vào”

[Tức là... tiểu ác ma chỉ có thể đọc được suy nghĩ của ông thôi ?]

“Đúng vậy. Nếu tiền đề ấy không sai thì ta vẫn có thể lợi dụng được, hay đúng hơn là ta vẫn có thể lật ngược tình thế. Bởi vì Akizuki chỉ đọc suy nghĩ của mình tôi, vậy nên Himeji chắc chắn đang bị cô ta đặt vào cái ô mà tôi khó lòng phát hiện ra được nhỉ ? Thế thì...”

[Nếu có người thứ ba trông thấy như tôi, ta sẽ dễ dàng đọc vị đối phương hơn, đúng không]

Vừa trao đổi bằng giọng nhỏ nhẹ, tôi và Saionji vừa cùng gật đầu... À, thế này thì vẫn còn cách. Hơn hết, Akizuki hiện đang cho rằng Saionji chỉ là học sinh rank thấp nào đó ở Eimei, còn tôi thì chỉ đang đơn thuần là chiến đầu một mình.

Với sự hiểu lầm đó, nó sẽ trở thành đòn đánh chí mạng dành cho chị ta.

[Đợi chút, tôi sẽ thử xem sao]

Nói xong, Saionji nhanh chóng thao tác trên thiết bị và kết nối vào bản đồ <Truy tìm kho báu trên bảng>. Tấm bản đồ 2D 6x8 đơn giản. Tại ô hàng thứ 2 từ dưới lên và cột thứ hai từ bên phải, một icon ghi chữ Shino đang được đặt ở đó.

[Đây là vị trí của ông nhỉ, phía trước lớp học 1-M. Lớp học gần với tầng hai phía tay phải, địa điểm thuận tiện cho việc di chuyển lên xuống do gần cầu thang. Ở thời điểm này, chắc không thể nào là tầng hai được nhỉ. Bởi nếu Yuki mà đi vào lớp học ở tầng hai thì chắc chắn sẽ bị phát hiện từ vị trí của ông]

“À, đúng vậy”

[Và, tầng 1 cũng bỏ qua luôn]

“....Ừm ?”

Tôi khẽ nhàu mày khi thấy Saionji không hề ngáp ngừng gạch luôn hàng dưới cùng của bản đồ bằng hai đường kẻ thông qua paint tools,

“Bỏ luôn á.....? Ở tầng hai thì tôi còn hiểu nhưng tầng 1 thì...”

[Ừm, phải rồi nhì. Vậy với tình huống ban nãy, với tình huống xóa luôn tầng hai, nếu là ông, ông sẽ đặt [Câu hỏi] như thế nào với tiểu ác mà ? Tất nhiên là khi chơi theo tuần tự nhì]

“Ừm, xem nào. Hiện tôi đang ở mép tầng 2, vậy trước hết tôi muốn xác nhận xem mình nên đi lên hay đi xuống. Thế nên, đầu tiên là từ bên dưới tầng hai hay từ bên trên tầng 3... À”

[Phải. Nếu bị ông đặt [Câu hỏi] đó thì, trường hợp Yuki ở dưới tầng 1 sẽ lộ ngay trong turn đầu. Ngoài ra, vì khoảng cách quá gần nên ông sẽ đạt đến quyền trả lời chỉ trong nháy mắt. Tôi không nghĩ tiểu ác ma lại bất cần như vậy đâu. Thế nên tầng 1 sẽ loại luôn.

Và, tầng 4 chắc cũng không có đâu nhì]

Saionji tiếp tục gạch loại bỏ. Về cái này thì tôi hoàn toàn hiểu được.

“.....Là vì bà đang ở đó à”

[Đúng rồi. Hiện phòng học tôi đang nấp là ở tầng 4 và tiểu ác ma cũng đã biết. Vì là người rất cẩn thận trong mọi tình huống nên chắc chắn chị ta đã cân nhắc luôn trường hợp bị lộ tiếng bước chân. Thực ra vừa nãy tôi có vênh tai lên nghe nhưng chỉ toàn thấy tiếng lên xuống cầu thang thôi. Chỉ ít thì, tôi có thể đảm bảo rằng không có một ai đi qua căn phòng này cả.]

“Ra vậy. Thế thì...”

Đứng trong tư thế như đang suy luận giải đồ, tôi vừa nhìn vào tay của Saionji ở phía bên kia thiết bị vừa chìm vào dòng suy nghĩ.

“Tầng 3 cũng không có luôn nhì. Phía bên trái tầng 5 chắc cũng thế nốt.”

[Fufu, phải rồi. Phía bên phải tầng 3 ở ngay trên đầu ông, còn phía bên trái thì lại ngay bên dưới tôi. Ngoài ra, phía bên trái tầng 5 cũng ngay trên đầu tôi nữa. Tiếng bước chân tuy hơi khó phân biệt do khác tầng nhưng nó không chỉ có vậy. Với tiếng mở cửa hay tiếng kéo bàn ghế thì, hiển nhiên nó sẽ vang lên... À không, phải là chắc chắn chị ta sẽ cảnh giác với những tiếng vang ấy. Thú thực nếu là hành vi chửi chửi của Yuki, tôi nghĩ mình sẽ không nghe được gì đâu, thế nhưng tôi không nghĩ tiểu ác ma lại am hiểu tường tận về cô ấy đến mức đó.

Vậy nên, điểm còn lại sẽ là nửa bên phải tầng 5 và ở đâu đó trên tầng 6]

“Ra vậy. Thế tức là chỉ còn 12 ô thôi nhì... Tuy đã thu hẹp được $\frac{1}{4}$ nhưng số lượng này đối với ta vẫn quá nhiều”

[.....Không, tôi nghĩ mình vẫn có thể thu hẹp được tiếp đây]

Trước thẳng tôi đang đặt tay lên miệng và làm vẻ mặt băn khoăn, Saionji nhìn chăm chăm vào tôi và nói thẳng thừng.

[Liên quan đến cái này tôi không biết phải nói sao nhưng, nếu nó không phải điều ông nói, hay nếu nó không nằm trong suy nghĩ của ông thì, tôi nghĩ khả năng tiểu ác ma sẽ sử dụng đến là rất cao.Được chứ ? Trường hợp muốn xúc tiến game với mức hiệu quả cao nhất, ta cần phải tính toán y như đang chơi trò giải đồ vậy. Ta phải luôn cân nhắc xem liệu còn bao lâu nữa thì đối phương sẽ tiếp cận vị trí của cộng sự. Dựa trên điều đó, ta sẽ suy ra địa điểm ẩn nấp thích hợp nhất chính là chỗ cách ô “1 + bội số của 3” từ vị trí của đối phương. Khiến đối phương sử dụng turn một cách lãng phí chính = hiệu quả cao.]

“Ế.....Tôi hiểu điều bà muốn nói nhưng có cần thiết phải làm đến thế không ?”

[Đoán thôi mà, chỉ ít thì nếu là tôi, tôi sẽ làm vậy. Hơn nữa, khi nhìn vào lối triển khai game cho đến lúc này, ta có thể thấy tiểu ác ma là người theo chủ nghĩa hiệu quả. Nếu không còn nương tay nữa, tôi nghĩ chắc chắn chị ta sẽ làm vậy..... Xét trên toàn bộ điều kiện, tôi có thể thu hẹp vị trí Yuki được chỉ định ẩn nấp là: 3-E, 3-J, 3-L... Chỉ còn lại 3 thẳng này thôi]

“....Thiệt luôn. Bà đúng là vi diệu thật đấy.”

[Gì chứ, đây là điều hiển nhiên rồi còn gì ? Nhìn vậy thôi chứ hiện tôi đang là cộng sự của cái tên mạnh nhất đảo học viện đấy nhé]

Vừa nói với vẻ bông đùa, Saionji vừa khoanh tròn vào 3 ô. Dù là người đưa ra đề án nhưng tôi không ngờ cô ấy lại có thể làm được đến tận mức này mà chưa hề tiêu tốn bất cứ một [Câu hỏi] nào. Quả không hổ danh là nữ hoàng, chỉ những lúc như thế này tôi mới thấy được sự đáng kinh ngạc của cô ấy.

(Cơ mà... Tuy giờ có hơi trễ nhưng một người phi thường như cô ấy sao lại thua mình được nhỉ ? Là tai nạn ngoài ý muốn hay là vấn đề xấu hổ đi nữa, cô hoàn toàn không phải loại người dễ dàng sụp đổ như vậy. Liệu có phải do **sự tình** gì đó đằng sau không.....)

[.....? Shinohara ? Nè, Shinohara này]

“Ế ? A, à gì thế, tôi xin lỗi”

Bị Saionji gọi với vẻ mặt ngờ vực, tôi liền quay ra gật đầu như để đánh trống lảng.

.....Dường như tôi vừa nghĩ sang chuyện khác lúc nào chẳng hay. Khi nhận ra thì thời gian turn thứ 3 của tôi đã trôi qua được phân nửa, trong turn này do phải nghĩ cách [Di tản] nên tôi hoàn toàn không có thời gian để thành thoi.

“Vậy câu hỏi tiếp theo đã quyết định rồi nhỉ. Nếu có gì sai sót thì, ta sẽ tính lại sau”

[Ừm, cứ thế đi. Fufu, ông cũng cần phải thức tỉnh đi chứ. Giữa <Nữ hoàng> và tiểu ác ma, ai nằm ở cửa trên. Mà, điều hiển nhiên này chẳng cần phải nói thì ai cũng biết rồi nhỉ.]

Nhìn chằm chằm vào tôi bằng đôi mắt màu ruby, Saionji cất lên với nụ cười bất địch.

*

[____ Sao, lại]

Vào lúc thời gian turn thứ 3 kết thúc như mọi lần.

Sau khi di chuyển lên tầng trên và kết thúc quá trình [Di tản] của Saionji, tôi đã đặt [Câu hỏi] rằng “Himeji đang ở đâu đó trong 3-E, 3-J hay 3-L đúng không ?”. Nghe xong, Akizuki liền trả lời “YES” bằng giọng điệu run rẩy. Đứng đưa mái tóc hai bím mềm mại, cảm xúc trong chị ta đột nhiên như dâng trào mãnh liệt.

[Tại sao, tại sao, tại sao ! Tôi đã cắt toàn bộ sự can thiệp từ bên ngoài rồi, không chỉ vậy những mảnh khoe hay tiểu xảo lúc này là hoàn toàn không thể, ấy vậy mà sao chỉ với một phát đã trúng luôn !? Nè, cậu lại làm gì à Shinohara-kun !]

Akizuki liên tục đánh vào câu hỏi của tôi mà không thềm quan tâm gì đến đối phương nữa. Nếu ở trong cùng một không gian thì chắc tôi đã bị cô túm lấy rồi, và như thế tôi sẽ lại lần nữa tắm trong sự ngọt ngào, cái thứ khiến đầu óc mình như muốn nổ tung ấy. Không thay đổi biểu cảm trước lời nói của Akizuki, tôi khẽ bật cười.

“Ai biết, tôi chỉ sử dụng những cách mà cô không biết thôi”

[Không, làm gì còn cách nào mà tôi không biết. Noa đã học hành rất chăm chỉ mà. Không có phương pháp nào ở trên đảo này mà Noa lại không biết cả. Hay đúng hơn là không thể có. Vậy tức là cậu đã đọc hiệu quả của nó ? Rồi sau đó viết lại Không đúng. Nếu thế thì cậu đã bị mắc câu rồi....]

Phủ nhận lời phát ngôn của tôi, Akizuki bắt đầu lăm băm với biểu cảm như bị dồn vào góc đường cùng. Do đang mất bình tĩnh hay sao mà, chị ta đã buột miệng nói luôn về sách lược của chính mình. Mà, về vấn đề này thì cũng chẳng trách cô được. Hiện tại, tôi cần phải mất

đến 2 turn [Di chuyển] nữa thì mới tới được ô Himeji đang nắp. Hay đúng hơn là lần chiếu tướng thứ 2. Vậy nên, với kẻ luôn nghĩ mình đang đứng ở vị trí ưu thế tuyệt đối thì, cho dù có là tiểu ác ma cũng không thể không nhăn mặt.

Song, ngay khoảnh khắc tôi vừa nghĩ vậy thì.

[Ehe.....Ừm, hiểu rồi. Mà kệ đi]

Đột nhiên, Akizuki ngửa mặt lên và lẩm bầm bằng giọng nhỏ nhẹ. Tuy có hơi khang khác cái giọng lém lỉnh như mọi khi nhưng, nó cũng không hề có sự nổi giận hay sốt ruột nào cả. Theo tôi thì, giọng nói ấy mang một sự sẵn sàng và ý chí rất mạnh mẽ.

Akizuki cất lên với nụ cười trên môi.

[Tuy chưa rõ chi tiết nhưng Hiroto-kun đã suy luận ra vị trí của maid-chan dựa trên phỏng đoán hành động của Noa nhỉ ? Ừm, chỉ có thể là nó thôi. Vì cả gian lận và Ability đều bị khóa nên cậu sẽ chẳng còn cách nào để làm được như thế cả.]

“.....Hê ? Thế thì sao ?”

[Ehe, đơn giản thôi. Nếu Hiroto-kun là kiểu như vậy thì, Noa sẽ đặt random maid-chan vào vị trí cuối cùng. Chúng ta sẽ quyết định kiểu giống mấy trò may rủi như tung xí ngẫu hay cò quay nhá. Ehehe....Là gần hay xa đây, để xem may mắn thuộc về Noa hay Hiroto-kun nào ♡]

“.....Random à, sao cô như đang muốn liều ăn nhiều vậy”

[Làm gì có chuyện đó. Chỉ là chị thấy đây là cách có hiệu quả nhất thôi. Vậy tiếp theo là turn của Noa nhỉ. E-to, trước hết thì...]

Quay trở lại trạng thái tinh thần như trước, Akizuki bắt đầu turn thứ 4. Lặp lại hai lần [Câu hỏi] và [Di chuyển]. Chỗ ẩn nắp mới của Saionji là ở dưới tầng 2 trở xuống đã được xác định. Tuy vẫn còn xa nhưng với sự dễ dàng lợi ngược dòng của <Hành động hai lần> thì, lần này chúng tôi sẽ bắt phân thắng bại chỉ trong 1 turn. Quyền trả lời thứ hai chắc chắn đôi bên sẽ cùng triệt tiêu nhau.

Đến đây vẫn ổn. Nhưng...

[Bắt đầu tệ rồi đây nhĩ. Nếu là random thì tôi không biết phải làm sao cả]

Vừa lắng nghe lời lẩm bầm với vẻ mặt của Saionji ở đầu thiết bị bên kia, tôi vừa ngồi xuống sàn nhà khi đang trong tư thế dựa lưng vào tường ở ngoài hành lang.

Trong đầu tôi hiện đang cứ vọng lại lời nói của Akizuki.... Random à. Một phương pháp ngẫu nhiên nhằm triệt bỏ hoàn toàn ý đồ của đối phương. Đúng như Akizuki nói, đây không phải hành động liều ăn nhiều mà là một sự lựa chọn mang tính hiệu quả nhất trong tình huống này.

Saionji tiếp tục nói với sự thờ dãi.

[Không thể sử dụng ability, gian lận thì bị phong ấn. Vì có thể tính toán được ý định của tiểu ác ma nên chúng ta mới có những bước tiến suôn sẻ tới 2 lần... Thế nhưng với chiến lược random thì coi như xong rồi. Việc tìm ra luôn vị trí của Yuki trong lần thứ 3 này là hoàn toàn vô vọng.]

“Phải rồi... Thiệt tình. Tôi không ngờ cô ta lại chơi trò ăn thua như thế đấy”

[Thì bình thường làm gì có ai ngờ tới đâu. Luôn là câu nói biết trước đã không làm nhĩ... Nhưng điều đó chứng tỏ rằng chị ta đang thực sự rất nghiêm túc]

“.....”

Tôi chẳng nói chẳng rằng trước sự khẳng định của Saionji.

Akizuki Noa. Cô gái hiền nhiên sẽ tiếp tục trị vì và đứng trên đỉnh cao của học viện Eimei, không gì khác chỉ ta chính là một cường địch rất mạnh. Dùng thủ đoạn với ngôi sao nhuộm màu mình cướp được cùng ability vi phạm, chưa bàn đến kết quả game hay tình huống này, có thể nói Akizuki đang hướng đến một kết cục viên mãn nhất dành cho bản thân cô.

[....Nè, Shinohara]

Saionji đột nhiên cất tiếng gọi trong khi tôi đang mãi chìm vào dòng suy nghĩ. Và rồi, cô ấy hỏi tôi với vẻ mặt lạnh nhạt.

[Dù có là ông đi nữa nhưng, chuyện này không phải hơi bất khả thi à ?]

“.....? Bất khả thi gì ?”

[Đã bảo là... Tôi đang hỏi ông về việc tìm ra Yuki ấy. Hiện tôi chưa nảy ra ý tưởng nào cả, nhưng nếu là ông thì, người đã có cú lội ngược dòng ngoạn mục trong trận chiến với Kugasaki thì, tôi nghĩ bằng cách nào đó ông sẽ làm được....]

Vừa vuốt tóc vừa nói, sau đó Saionji quay đi như thể đang xấu hổ. Dường như cả mặt và tai cô ấy đều đã đỏ hết cả lên rồi. [Wa, ông quên hết đi...], mà dù cô nói vậy nhưng làm sao tôi quên được cơ chứ.

“Bà đang nói gì thế Saionji. Nếu là vấn đề đó thì...”

[T, tôi đã bảo ông quên đi rồi cơ mà ! Đừng có mà trêu tôi, đồ ngốc Shinohara !]

“Rồi rồi cứ nghe tôi nói đi... Này nhé, nếu là về cách đó thì tôi đã chuẩn bị xong rồi”

[Hế ?]

Ngay khi tôi nói đến đây, Saionji đã ngừng rùm beng lên, còn đôi mắt màu ruby thì mở thao láo. Cô ấy rụt rè hỏi.

[Chuẩn bị xong rồi.... Tức là ông có cách để tìm ra vị trí của Yuki trong lần đầu tiên ?]

“À. Lần thứ ba này chúng ta sẽ tiếp tục lợi dụng ngược lại ngôi sao nhuộm màu và gian lận. Nhờ có bà và Kagaya-san nên tôi mới có thể đến được tận đây mà tí số không cách biệt là bao. Tôi vẫn luôn tính toán làm sao để kết thúc cái game này trong vô sự. Thế nên, điều tôi đang nghĩ là vấn đề sau đó cơ. Tôi vẫn luôn nghĩ suốt, rằng làm thế nào để có phương thức giải quyết tốt nhất cho đôi bên”

[.....]

“.....? Gì vậy, bà sao thế Saionji ?”

[Không, không có gì... chỉ là tôi hơi ngạc nhiên thôi. Vừa tôi chỉ hỏi đùa ông ấy mà, nhưng ai ngờ ông lại suy nghĩ nghiêm túc như vậy... Thế nên tôi vừa cảm thấy như không tin nổi vào mắt mình]

“Đến giờ này tôi còn nói dối bà làm gì. Hơn nữa chuyện này cũng quan trọng với bà đấy.”

[Tôi biết, không cần ông bảo. Cơ mà ông phải nói sớm ra chứ. Tôi cảm thấy mình vừa như con ngốc ấy]

Nhìn tôi bằng đôi mắt hờn dỗi thông qua màn hình, xong Saionji thở phào nhẹ nhõm. “Xin lỗi”, trả lời cô ấy với nụ cười khổ, tôi thay đổi lối suy nghĩ của mình. Vấn đề sau đó rất quan trọng, nhưng hiện tại tôi cần tập trung vào cái game trước mắt đã. Cách để kết thúc game trong vô sự đang hiện hữu trong đầu tôi, tuy nhiên không có gì đảm bảo được rằng nó sẽ diễn ra suôn sẻ cả. Thêm nữa, tôi mới chỉ biết 2 ability mà Akizuki đang sử dụng là <Hành động hai lần> và <Kết giới mở rộng>. Còn cái cuối cùng thì tôi vẫn chưa thể đọc được.

“Surur.....”

Hít một hơi thật sâu để lấy lại khí thế, tôi đối mặt với Saionji và hỏi cô ấy.

“Này Saionji, hiện đang là mấy giờ mấy phút ?”

[Giờ á ? E-to, là 8 giờ 42 phút tối.... Nhưng sao ? Cơ mà, không phải cỡ này ông cũng có thể xem từ thiết bị của mình à ?]

“Tôi biết, nhưng tôi cũng muốn bà biết nữa.Nghe này, từ bây giờ tôi và Akizuki sẽ sử dụng quyền trả lời lần thứ hai, khoảng thời gian cho đến khi trở lại điểm xuất phát, ta cần phải câu kiểm thời gian lâu nhất có thể. Sử dụng turn của bản thân đến sát nút và tất nhiên cả turn của Akizuki cũng không ngoại lệ.”

[.....? Làm vậy rồi sao ? Ông đang muốn kích động phần tinh thần của tiểu ác ma à ?]

“Không.... Thực ra thì, nếu có thể tôi muốn mình tự động biết được vị trí của Himeji.”

[.....Hế ?]

Nói xong, tôi bắt đầu giải thích về chiến lược cho nhỏ Saionji đang nghiêng đầu tỏ ra khó hiểu.

*

*

#

<Tìm kiếm kho báu trên bảng> Turn thứ năm bắt đầu.

Đúng như dự đoán, cả tôi và Akizuki hầu như là ngang ngửa nhau, tuy nhiên tạm thời tôi vẫn đang dẫn trước. Cùng chiều tướng và cùng sử dụng [Di tán].

Theo đó, cả hai chỉ còn lại một lần quyền trả lời. Hay đúng hơn, với tình huống không còn lần sau này, thế nhưng Akizuki vẫn làm ra vẻ dửng dưng như chẳng có gì to tát cả.

[Ehehe, cậu tuyệt thật đấy Hiroto-kun ♪. Đây là lần đầu tiên Noa gặp một người có thể đấu ngang ngửa khi mình đang nghiêm túc đó. Có lẽ tụi Noa đã thực sự rất ngạc nhiên luôn ♡]

“Thế à. Lâu rồi tôi mới thấy cô nịnh nọt như vậy đấy.”

[Ế ~, Noa nói thật mà, đâu có giỡn hay mĩa mai gì cậu đâu. Giá như mình được gặp Hiroto-kun theo cách khác thì tốt biết mấy ha... Lần này là lời nói từ tận đáy lòng nè]

“.....”

[Mà, giờ tuy có hơi tiếc vì chúng ta đang là kẻ địch nhỉ]

Akizuki nhìn thẳng vào tôi và tuyên bố với nụ cười trên môi. Đối với tôi mà nói, biểu cảm trên khuôn mặt đó chính là sự giận dữ và thù hận. Ngoài ra, cả ánh nhìn thương hại đối phương của cô cứ như thể tin chắc rằng mình sẽ thắng vậy.

“....Phù”

Nhìn lại đồng hồ và bờ Akizuki, sau đó tôi liền thở dài rồi từ từ ngẩng mặt lên. Song, tôi bắt đầu tuyên bố với thái độ khác hẳn.

“Kẻ địch nhỉ. Có lẽ đúng như cô nói, thế nhưng tôi sẽ kết thúc mối quan hệ đó ngay thôi”

[Kết thúc ? Là sao ?]

“Vì tôi đã ngấy lắm rồi chứ sao... Này nhé, bên ngoài mặt trời đã lặn rồi đấy. Từ hôm qua đến giờ, nào là bị rượt đuổi bởi đám đông, nào là chuyện không có Himeji ở nhà, rồi nào là game này game nọ, tôi mệt mỏi thấy bà luôn. Giờ tôi chỉ muốn mau mau chóng chóng về để ngủ cho sướng thôi.”

[Aha ♡. Được thôi. Chiến thắng mà Noa-chan đang đợi chắc chắn sẽ nhanh hơn cậu rồi. Nếu cậu có thể kết thúc luôn thì _____]

“Hê, vậy có được không. Thì là thì cái gì ?”

[....Vậy có được không, ý cậu là sao ?]

Akizuki hỏi tôi với nhiều biểu cảm phức tạp trên khuôn mặt. Thấy vậy, tôi liền nhếch môi rồi đáp trả lại.

“Chẳng có gì cả, nghe đây. Tôi sẽ chỉ điểm vị trí của Himeji chỉ trong turn này. Tuy không rõ từ đây đến đó mất mấy turn nhưng, tóm lại chỉ riêng địa điểm ấy tôi sẽ xác định luôn cho cô xem. Vậy có được không, ý tôi là thế đấy.”

[Trong turn này ? Aha, cậu đang nói cái gì vậy Hiroto-kun. Bởi vì điều đó là không thể. Chẳng có cách nào mà làm được cả. Không lẽ cậu định trông chờ vào tỉ lệ 1/48 ăn may...]

“Ha.... Nếu cô nghĩ vậy thì cứ im lặng mà xem tôi đi. Sau này có hối hận tôi cũng không biết đâu đấy.”

[.....]

Không thay đổi sự kiện định trong mình, tôi nhìn lại đồng hồ trên thiết bị một lần nữa. Vừa nhìn ngắm khoảnh khắc trôi qua từng giây của con số digital đang được hiển thị, tôi vừa cầu nguyện... Làm ơn, làm ơn hãy nhận ra đi. Nếu canh bạc này mà thất bại là coi như tôi sẽ toang luôn. Đến lúc đấy, tôi sẽ chỉ còn cách đợi Akizuki dồn mình vào bước đường cùng.

Và... Sau vài giây, đồng hồ đã điểm 10 giờ.

“.....Aa, thế à. Cảm ơn nhé.”

Trả lời lại giọng nói phát ra từ thiết bị rồi tôi thở phào nhẹ nhõm. Như là sự thực không thể chối cãi đã biết từ trước, tôi đánh thẳng vào Akizuki bằng câu trả lời.

“Lớp 3-G... Himeji đang nấp ở đó đúng không, Akizuki ?”

[.....]

“À, nhân tiện thì vừa nãy không phải [Câu hỏi] đâu nhé. Bởi cô không cần phải trả lời YES mà. Hơn nữa, lớp 3-G này không phải siêu gần luôn à. Tiến sang phải 1 ô, đi xuống cầu thang và nó nằm ở ngay bên trái.... Cơ mà, tôi có thể [Trả lời] luôn trong turn này nhì.”

Thiệt tình, tác hại của trò random đây... Vừa lẩm bẩm vậy tôi vừa cười nhếch môi, sau đó tôi bắt đầu tiến hành [Di chuyển]. Vì không phải turn của mình nên Akizuki sẽ không thể [Di tản] và chỉ còn cách đợi tôi đến [Trả lời]. Tôi sẽ hạ màn cái trò <Truy tìm kho báu trên bảng> ngay trong turn này.

[.....Đợi đã]

Im lặng và tối sầm mặt mũi chưa lâu, Akizuki liền cất lên.

[Trả lời tôi đi, Hiroto-kun.....Tại sao ? Tại sao cậu lại biết ? Vừa rồi Noa có hơi rối loạn một chút]

“Thế à ? Nhưng tôi thấy cô vẫn bình tĩnh như mọi khi mà”

[.....Hiroto-kun ?]

“Gi, đừng có tỏ vẻ ngờ ngác vậy chứ. Rồi rồi, tôi sẽ cho cô biết ngay đây. Dù nói vậy nhưng, liên quan đến vấn đề cuối cùng này tôi đã sử dụng mánh khéo một chút.”

Đúng như cô nói ngay từ ban đầu ấy... Tôi nở nụ cười đều cang và chêm thêm câu nữa.

“Vừa nãy... Cuộc hội thoại giữa tôi với Himeji khi hai đứa chạm trán nhau trong cuộc [Di tản] đầu tiên, cô cũng nghe rồi đúng không ? Thực ra lúc ấy tôi đã ra một dấu hiệu cho Himeji”

[.....Dấu hiệu ? Không, lúc nào chứ...]

“À, cô không nhầm đâu. Tuy tôi không nhớ rõ lắm nhưng chắc là thế này nhì [Vì hôm nay sẽ phải hơn mười giờ mới xong nên trời sẽ trở lạnh đấy, cô chú ý đừng để bị cảm nhé]... kiểu kiểu vậy. Mà, việc lo lắng cho sức khỏe của đồng đội khi bị đặt trong lớp học vào lúc đêm hôm cũng là điều bình thường thôi, tuy nhiên lời tôi nói ấy còn mang một hàm ý khác nữa. Bởi lẽ câu vì trời lạnh nên đừng để cơ thể bị cảm thì, tại nơi có thể thực hiện mệnh lệnh đó không phải chỉ có một thôi à ?”

[É.....A.....Điều hòa]

Akizuki bỗng kêu lên như thể sức nhớ ra.

Phải, là điều hòa. Âm hiệu tôi gửi đến Himeji chính là “Hãy khởi động điều hòa lúc 10 giờ”. Và tất nhiên là điều hòa nơi cô ấy đang nấp rồi.

[Nh, nhưng mà.....Thế tức là sao ? Tiếng bật điều hòa nó đâu có vang to đến như vậy....?]

“Đúng như cô nói. Tuy nhiên ở Eimei, mà tôi nghĩ ở trường nào cũng vậy thôi, đó là tất cả điều hòa trong lớp học đều được quản lý ở phòng nhân viên. Để giám sát xem việc làm ấm hay làm mát có bật quá lên không, hay kiểm tra xem nhiệt độ phòng có thích hợp hay không... Nói tóm lại, tại đây ta có thể xem trạng thái sử dụng điều hòa của mọi lớp học”

[Kh, không lẽ.... cậu]

“À, là cái không lẽ như cô đang nghĩ đấy. Nghe đây Akizuki. Nơi ẩn nấp mới của cộng sự tôi chính là phòng nhân viên ở tầng 1. Và vừa nãy cô ấy đã xác nhận cho tôi xem có phòng nào đang bật điều hòa không. Tất nhiên, vào lúc 10 giờ thế này thì chắc chắn sẽ chẳng còn phòng nào là đang bật điều hòa nữa nhì. Song, đó chỉ là khi Himeji không bật lên theo ý tôi thôi”

[.....]

Nghe xong phần giải thích của tôi cho đến cuối cùng, Akizuki lần này đã không thể thốt nên lời..... Phương pháp tìm kiếm thứ 3 ngoài hacking và suy luận. Tuy chỉ là ngẫu nhiên nảy ra ý định khi Saionji than lạnh lúc bắt đầu game nhưng, tôi không ngờ nó lại tiến triển thuận lợi như vậy.

“Mà.....tóm lại thì game kết thúc rồi nhì”

[Di chuyển] đến lớp học 3-G xong, tôi nhìn vào màn hình rồi tuyên bố. Tôi không rõ Akizuki đang tuyệt vọng như thế nào nhưng từ nãy đến giờ cô chẳng phản ứng gì cả. Cứ thế cúi mặt xuống và im thin thít. Mà, chắc tôi cũng chẳng cần bận tâm làm chi, bởi tôi đâu còn lý do gì để kéo dài game ra đâu.

Vậy nên...

Dí mắt lại gần phần mic của thiết bị, tôi nói thẳng luôn.

“[Trả lời].... Công sự của Akizuki Noa, Himeji Shirayuki đang ở đây”

Ngay khoảnh khắc tôi nói xong, đột nhiên có tiếng động gì đó như tiếng khóa được mở vang lên một phát “Cạch”... cánh cửa lớp học 3-G tự động được hé ra. Loại cánh cửa không thể mở dù có làm cách nào khi đang trong game nhưng, bằng mệnh lệnh [Trả lời] thì khóa của nó đã được unlock. Nhờ có điều hòa mà tôi cảm nhận được luồng không khí ẩm áp ủa ra trên làn da.

Và, người đang đứng ở giữa căn phòng khi ánh sáng được bật ấy chính là...

“Em đang đợi anh, chủ nhân.Fufu. Cảm ơn anh đã tìm ra em.”

Cô nàng Himeji Shirayuki trong bộ đồng phục quen thuộc. Cô ấy đang đứng đó và dùng đưa mái tóc bạch kim của mình.

“À.... Đã để cô đợi lâu, Himeji”

Khi mắt hai đứa chạm nhau, tôi liền thở phào nhẹ nhõm. ... [Trả lời] đã thành công. Dù ở thế yếu hơn khi bắt đầu game nhưng tôi đã tìm ra kho báu trước Akizuki. Chiều theo luật của <Truy tìm kho báu trên bảng> thì game đến đây là kết thúc. Đây là chiến thắng không thể chối cãi của tôi..... Tuy nhiên.

[Aha.....Aha,ahaha. AHAHAHAHAHAHAHAHA !]

Đột nhiên, có tiếng cười phá lên liên tục đập vào tai tôi thông qua thiết bị.

Tất nhiên tiếng cười ấy chính là của Akizuki. Dù cho tôi là người chiếu tướng, dù cho trong tình huống này sẽ không thể lật ngược tình thế, ấy vậy mà cô vẫn cười trong sung sướng đến rớt cả nước mắt.

[Aha.....Dùng rồi. Cuối cùng cậu đã dùng rồi nhì, Hiroto-kun ♡. Thế là Noa đã thắng]

“Nà ní ?”

[Ehehe ♪ Noa ấy nhé, tôi đã luôn chờ cậu sử dụng quyền trả lời thứ 3 của mình đây. Tôi đã luôn chờ khoảnh khắc được hủy diệt khuôn mặt tự đắc của cậu khi giành chiến thắng trước Noa. Tôi đã luôn chờ cái lúc mà cậu mất cảnh giác nhất.....Ehehe, tôi tới đây. Phát động ability <Cải biến vận mệnh> _____ Xóa bỏ câu [Trả lời] của Hiroto-kun]

Khoảnh khắc Akizuki cất lên những lời mang đầy tính bất ổn, quang cảnh trước mắt tôi đột nhiên biến động.

À không, dù nói là biến động nhưng nó không phải kiểu biến hóa như Himeji tự nhiên biến mất hay khu giảng đường thay đổi hình dạng. Thứ thay đổi ở đây là hiển thị trên thiết bị của tôi. Phần diễn xuất khi đạt điều kiện chiến thắng và tin nhắn thông báo khi hoàn thành [Trả lời] ban nãy đã đồng loạt biến mất trên màn hình. Và cả quyền trả lời của tôi cũng biến đi luôn.

[.....Ehehe ♡]

Quay trở lại trạng thái vui tươi như lúc ban đầu, cơ mà có khi cái sự suy sụp lúc nãy cũng chỉ là diễn chứ không chừng. Akizuki tiếp tục cười nói với vẻ đáng yêu, còn phần con người kỳ lạ kia đã biến mất hoàn toàn.

[Nè. Hay không ? Đây là con át chủ bài của Noa đó. Ability giới hạn trên 6 sao và nó có thể triệt tiêu một hành động của đối phương. Vì là phương pháp né tránh khẩn cấp rất tiện lợi nên Noa chỉ sử dụng khi gặp khó thôi. Quả đúng là Noa-chan ♪]

“Né tránh khẩn cấp.....Vậy là cô đã xóa bỏ câu [Trả lời] của tôi à”

[Đ-Ú-N-G R-Ồ-I ♪. Ehehe, giờ cậu không thể làm gì nữa đúng không, Hiroto-kun. Vậy cứ đứng đó mà xem Noa hành động đi nhá ♡]

Akizuki nói mấy lời kích động tôi cứ như thể vừa được giải tỏa vậy. Mà, đúng như chị ta nói. Nếu không có quyền trả lời thì tôi sẽ không thể [Di tán] hay [Trả lời] nữa. Ngoài ra tôi cũng chẳng còn cách nào để dừng Akizuki lại. Giờ đối phương sẽ tha hồ đặt [Câu hỏi] và [Di chuyển], cơ mà ngay từ đầu tôi đã tiết lộ vị trí của Saionji đang ẩn nấp là ở phòng giáo viên rồi.

[Từ bây giờ sẽ là turn của Noa suốt nhé]

Vừa tạo dáng vừa nói kiêu lém lỉnh, Akizuki nhanh chóng bắt đầu [Di chuyển]. Cộp cộp, tiếng giày vang lên ngoài hành lang trong khu học xá tăm tối. Tiếng bước chân của nhỏ ác ma. Tiếng đếm ngược cho đến khi tôi bị tiêu diệt.

Tuy nhiên.

“....Này. Này, Himeji.”

Nắm bắt hành động của Akizuki trong thời gian thực, tôi liền ghé gần tai Himeji đang đứng bên cạnh mình. Khi những sợi tóc bạch kim của cô ấy chạm vào má cảm giác hơi nhột nhột, tôi nói về chiến lược sao cho Saionji ở phía bên kia thiết bị cũng nghe thấy.

“.....?”

Ban đầu Himeji tỏ ra khó hiểu, thế nhưng sau khi tiếp tục nghe tôi giải thích thì, ánh mắt màu xanh trong của cô ấy bắt đầu tròn tròn lên như đã hiểu được vấn đề.

“Ế.....? Nhưng, nhưng mà, cái này.....Em hiểu rồi, đúng là vẫn khả thi nhỉ”

“.....Đúng không ? Có lẽ, đây là cách duy nhất rồi”

Vừa nhìn vào đôi mắt Himeji ở khoảng cách ngay gần, tôi vừa khẽ gật đầu.

Trong khoảng thời gian tôi và Himeji thảo luận, Akizuki vẫn đang tiếp tục [Di chuyển]. Phạm vi di chuyển không giới hạn. Hệt như cỗ chỉ việc skip, tiến bước mà chẳng cần quan tâm thứ gì khác. Và chẳng mấy chốc đã đến phòng nhân viên nơi Saionji đang nấp.

Akizuki nói với nụ cười trên môi.

[Ehehe, tới rồi ♡]

“Gì chứ. Cô đừng làm trò nữa đi”

[Ế ~. Có sao đâu. Hiroto-kun kẹt xỉ. Chị chỉ mới vui vẻ một chút vậy mà ♡]

Akizuki nở nụ cười lém lỉnh ở phía bên kia thiết bị. Hắng giọng lại một cái, chị ta tiếp tục nói.

[Rồi rồi. Đành vậy nhỉ, chị sẽ kết thúc ngay đây. [Trả lời]. Cộng sự của Hiroto-kun đang ở đây. Fuaaa, Noa cũng mệt mỏi lắm rồi. Muốn về nhà quá.]

Vừa ngáp vừa nói với vẻ dễ thương, Akizuki mở khóa phòng giáo viên bằng mệnh lệnh [Trả lời] rồi đi vào trong. Tiếng bước chân khẽ vang lên trong không gian tăm tối. Khi ở ngay giữa căn phòng, chị ta tiếp tục đi loanh quanh thêm một lát nữa... Và chẳng mấy chốc đã phát hiện ra cô gái đang ngồi trên bàn ở sâu bên trong.

[E-to... Cậu là cộng sự của Hiroto-kun ? Đây là lần đầu tiên chúng ta nói chuyện với nhau nhỉ]

[Ừm, phải rồi. Đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau trong bộ dạng này. Cơ mà, bản thân tôi thì lại gặp chị mấy lần rồi. Hay đúng hơn, người mà tôi biết là người kia cơ, chứ không phải cái kẻ bước vào con đường ngoại đạo chỉ để phục thù này]

[Gì chứ. Cậu muốn nói gì ? Cơ mà, con gái.....? Tôi không hiểu gì hết á. Noa này chẳng quen kẻ nào vừa mặc đồng phục nam, vừa đeo khẩu trang vừa đội mũ để giấu mặt cả]

[A-ra, tôi cũng chẳng định giấu diếm chị làm gì. Bởi đó không phải phong cách của tôi. Nếu chị nghĩ điều này là đáng ngờ thì, ngược lại không phải chính chị mới là kẻ cần phải cắn rứt lương tâm đấy à ?]

[Cái, đồ.....]

Liên tục đá đều nhau, Akizuki lườm cô gái đang ngồi trên bàn. Sau đó chị ta rướn người lên, giơ tay ra và cởi bỏ chiếc mũ trên đầu cô.

[.....Ế ?]

Chị mới vậy thôi, chị ta đã ngã khụy xuống đất và chết lặng khi trông thấy mái tóc đỏ dài hết như phép màu. Đồng thời cô gái cũng cởi luôn chiếc khẩu trang đang đeo và nhìn Akizuki trừng trừng bằng ánh mắt màu ruby mạnh mẽ.

Sau đó cô ấy nở nụ cười và cất lên với vẻ lãnh đạm.

[....Sao ? Thế này thì chị đã nhớ ra chưa]

[<Nữ hoàng>.....Saionji Sarasa !? S, sao, sao cô lại... ở đây !]

[Dù chị có hỏi vậy thì, nó cũng chẳng phải vấn đề gì to tát đâu. Thỉnh thoảng tôi lượn qua đây và tình cờ bắt gặp tên 7 sao nọ, sau khi nghe hắn trình bày, tự nhiên tôi cảm thấy hay hay và thế là tới luôn.... Thế nhưng, quả nhiên cỡ tiểu ác ma không thể đủ lực để hạ gục hắn nhỉ. Thiệt tình, chắc trên đời này không còn ai ngăn cản được hắn nữa rồi.]

[Không đủ lực... Cô đang nói cái gì thế. Noa đã thắng rồi đó, thắng 7 sao. Tôi đã phải sử dụng đến ability vi phạm để cướp ngôi sao từ Hiroto-kun, và giờ tôi sẽ trở thành mạnh nhất đảo học viện]

[Chị đang nghiêm túc đấy à ? Nếu thế thì tôi bắt đầu cảm thấy chị thật đáng thương rồi đấy]

[.....Đáng thương ?]

[Phải. Dù chị đã hạ gục Shinohara Hiroto, nhưng tất cả là do gian lận, đúng không ?Fufu, nếu thế thì có kết quả này là điều hiển nhiên rồi. Tên đó đúng là rất ranh mãnh nhỉ. Với những người không quen gian lận như chị, hắn không phải kẻ mà chị có thể đối đầu trực tiếp với sự chuẩn bị nửa vời như thế này đâu.]

[.....]

[À không, đúng là chị đã thắng game. Đó là sự thực không thể chối cãi và tôi cũng không có ý muốn phủ nhận thành quả của chị. Chỉ có điều, chị cần phải xác nhận lại một thứ là chị đã thắng ai, liên quan đến vấn đề này tôi nghĩ chị đang bị hiểu lầm đấy]

Nói như thuyết giáo Akizuki, xong Saionji hướng về phía tôi thông qua thiết bị. Thấy thế, Akizuki cũng từ từ quay sang với khuôn mặt tái mét.

[.....]

Dù trong trạng thái ấy nhưng chị ta vẫn giữ vững được ánh mắt kiên cường, còn tôi thì cười nhếch môi rồi nói.

“Mà, câu chuyện là thế đấy, Akizuki. Đúng như cô tiểu thư 6 sao kia nói, người chiến thắng trong <Truy tìm kho báu trên bảng> chính là cô. Tuy nhiên, tiếc rằng kẻ thua cuộc lại không phải tôi.”

[Không phải Hiroto-kun.....? Sao, sao lại có thể.....]

“Có thể đây. Phương pháp để thiết lập lên điều đó. Mà, dường như nó là loại khá hiếm nên tôi nghĩ cỡ như cô chắc cũng không thể nào cover hết được các thể loại nhỉ. Bởi lẽ đây là loại tôi đặt ở cửa hàng do chính chủ quán tạo ra theo sở thích mà. Ngay cả trên thị trường hay trên mạng cũng không có đâu.”

[.....?]

“Vậy để tôi hỏi cô nhé, Akizuki. Cô có biết ability <Pinch Hitter> không ?”

Đúng vậy.

Cho dù thắng hay thua tôi vẫn sẽ đánh bại cái tương lai quái ác đang chờ đón mình phía trước, loại game không được phép hòa để đòi lại nhân cách của Himeji. Cách để đột phá tình thế tiến thoái lưỡng nan chính là ability đặc biệt do chủ cửa hàng chế tạo cho mình và tôi tặng lại Himeji để làm quà.

<Pinch Hitter>. Ability được phép can thiệp từ bên ngoài một game đang tiến hành, và sở hữu hiệu quả “Switch” hiếm hoi có thể tham gia game đó thay cho người chơi đối tượng nếu họ chấp nhận. Tuy set tôi cài đặt trong <Truy tìm kho báu trên bảng> chỉ toàn <Trì hoãn> nhưng, nếu có <Pinch hitter> rồi thì tôi cũng chẳng cần phải lấy mấy cái khác làm gì cả.

Vừa nãy, chúng tôi đã sử dụng hiệu quả đó và hoán đổi giữa tôi với Himeji. Hay đúng hơn, người chơi của game lần này là Himeji Shirayuki chứ không phải Shinohara Hiroto. Ngoài ra, vì tôi không thua ai cả nên việc Akizuki 6 sao thắng Himeji 4 sao hiển nhiên sẽ không thể cướp sao rồi.

Song, sau cùng đây vẫn chỉ là mảnh khé hay sự nguy hiểm của tôi thôi. Giống như nói quá tam ba bận, không chỉ việc giành lại nhân cách cho Himeji mà còn cả ưu thế vượt trội của Akizuki cũng sẽ không bao giờ thay đổi được. Và như thế, tôi sẽ không thể lật ngược kết cục bị hủy diệt.

Tuy nhiên, đầu vậy.

“Tất cả là nhờ cô đó, Akizuki. Vì là một người cẩn thận nên cô đã thêm vào những thiết lập dư thừa, qua đó chiến lược này mới không còn là lời nguy hiểm của tôi nữa.”

Vừa nở nụ cười bắt địch bên cạnh Himeji, tôi vừa cười kiêu nhếch môi và hướng về phía màn hình. Lên tinh thần, tôi bắt đầu nói về toàn bộ sự tình trong đầu mình.

“OK chưa ? Vì tôi và Himeji đã hoán đổi cho nhau nên người thua cô không phải tôi mà là Himeji.Để tôi nói lại một lần nữa nhé ? Cô đã thắng Himeji rồi. À không, phải là cô đã thắng Himeji mất rồi”

[Ế ?.....A]

“Ha.... Cuối cùng cô đã nhận ra rồi nhỉ. Đúng rồi đó. Ability 2 lớp cô cài lên Himeji là <Mật thám/ Xung động phá hoại> ấy, nó được thiết lập là khi Himeji thua thì nó sẽ tự động chạy sang thiết bị của người chiến thắng đúng không. Tức là, dựa trên kết quả lần này nó sẽ chạy từ thiết bị của Himeji sang thiết bị của cô. Chính vì vậy mà cô mới không cướp được nhân cách của Himeji nữa. Ngoài ra, tôi cũng chẳng thua game, do đó ability lời nguyên sẽ trở lại với chủ cũ.....Thế nào ? Tôi nghĩ đây là cái kết viên mãn nhất rồi đây”

Tôi giải thích về tình huống với giọng điệu khích tướng. Tuy vẫn còn một mớ câu hỏi muốn hỏi nhưng giờ tôi chẳng còn lời nào để tiếp chuyện. <Truy tìm kho báu trên bảng> đến đây là kết thúc.

[.....]

Nghe lời tuyên bố của tôi cho đến cuối cùng, Akizuki liền nhắm mắt lại như thể đang chuẩn bị tư tưởng cho chuyện gì đó.

Và rồi, từ phía bên kia màn hình thiết bị nhỏ bé, chị ta đã đổ nhào xuống.

*

*

#

“Thế ? Cô không định kể lại chi tiết sự tình cho bọn này nghe à, Akizuki.”

12 giờ đêm tại phòng nhân viên.

Trong căn phòng tắm tối không được chiếu sáng bởi ánh đèn, tôi tiến tới và đối mặt với Akizuki.

Tuy nhiên, từ nãy đến giờ chị ta vẫn không hề có ý định di chuyển một bước nào cả. Vì nói chuyện thông qua thiết bị hơi phiền nên tôi đã đi xuống. Gọi là mặt đối mặt nhưng xung quanh vẫn còn nhóm Himeji đứng đấy nữa. Với Akizuki lúc bình thường thì không sao, nhưng hiện tại chị ta đang suy sụp tinh thần đến mức chẳng còn chút sức lực nào mà cả đám lại đứng vây quanh thế này thì, tôi cảm thấy không được hay ho cho lắm.

“.....”

Trong tư thế khụy gối xuống mặt đất, Akizuki với lấy chiếc ghế gần đó rồi ngồi lên. Sau đó chị ta liền co cụm người lại. Ánh nhìn hơi chệch xuống một chút, bàn tay phải run rẩy thì cổ nín lấy cánh tay trái, vẻ mặt dần lộ ra sau phần tóc mái chính là sự sợ hãi và tuyệt vọng. Không chỉ vậy, nó còn toát lên vẻ như chị ta đã hoàn toàn rũ bỏ mọi thứ.

Dẫu vậy, Akizuki vẫn cố gắng nở nụ cười vụng về rồi cất lên.

“Chắc mình phải nói rồi nhỉ... Ehehe, dù Noa chẳng muốn nói chút nào”

“Nếu cô không muốn nói thì thôi. Nhưng mà bên tôi cũng có sự tình nữa. Thế nên nếu cô không nói thì, tôi chỉ còn cách dùng toàn lực để điều tra và lôi sự việc ra ánh sáng.”

“Ehe, cậu đúng là nhiệt huyết thật đấy, Hiroto-kun. Lúc nào cũng được cậu để ý như vậy, Noa vui lắm... Quả nhiên chắc chị phải nói ra thôi nhỉ. Bởi đây có thể sẽ là cơ hội cuối cùng mà (.....Cuối cùng ?)

“Ừm”, Akizuki cất lên với sự sẵn sàng. Nhìn vào cử chỉ thì trông chị ta như đang cố gắng tỏ ra là mình ổn. Vì là một người có thể thay đổi biểu cảm rất nhanh nên, chỉ trong giây lát cổ đã trở lại phong thái chín chu rồi ngược lên nhìn tôi.

“Nè, Hiroto-kun. Bây giờ Noa sẽ kể. Mặc dù có lẽ cậu sẽ chẳng thích thú gì đâu nhưng, đối với Noa đây là một chuyện rất quan trọng.”

“? À”

Tôi khẽ gật đầu trước lời nói mang âm điệu tự ti của Akizuki. Bình thường hay tỏ ra tràn đầy tự tin là vậy, nhưng bây giờ chị ta lại bẽn lẽn, thẹn thùng. Dù có hứng thú hay không nhưng người gọi chuyện vẫn là tôi. Thế nên, hiển nhiên tôi sẽ muốn nghe chi tiết rồi.

“E-to... Này nhé, tôi nghĩ cậu biết rồi nhưng Noa khá thông minh đó. Vì đạt điểm số không tương ở kỳ thi phát triển năng lực trước khi nhập học tiểu học nên Noa đã được chiêu mộ đến trường tiểu học ở đảo học viện.”

“Không. Khá gì, tôi nghĩ cô phải ở đẳng cấp quái vật rồi ấy chứ”

“Ehehe, cảm ơn cậu nhé. Bị Hiroto-kun nói vậy tuy cảm thấy có hơi kỳ kỳ nhưng, trường tiểu học ấy chỉ ứng cử những ưu tú trong tương lai thôi. Cơ mà, nó lại không liên quan gì đến tài năng hay năng lực nào hết. Gia thế, huyết thống, hay đúng hơn nơi đó chỉ tập trung những người như ái nữ của vị chủ tịch nào đó hay quý công tử của một tập đoàn tài phiệt nọ. Gọi là cao quý cũng được nhỉ ? Khác nhau về giá trị quan. Khác nhau về nhận thức. Khác nhau về cách ứng xử. Có thể nói, đó là một thế giới hoàn toàn khác so với chị. Ở cái nơi như thế, làm sao một người thường như Noa có thể hòa hợp được.

Bởi vậy Noa mới luôn cô độc và luôn tự ti về bản thân.”

“.....Tự ti ?”

“Phải, là tự ti.... Ehehe, một người đặc biệt như Hiroto-kun chắc không hiểu đâu nhưng, nếu xung quanh ta chỉ toàn những người tài giỏi trong khi bản thân mình lại thấp kém thì không phải điều đó sẽ rất khó khăn à. Noa đã luôn nghĩ như vậy. Mà, tuy không hẳn bị mọi người ghét bỏ, bị bắt nạt hay gì cả, ngược lại họ còn đối xử rất tốt với Noa nữa. Thế nhưng, sau cùng với những người ở một thế giới khác hoàn toàn so với mình thì, Noa không thể tìm thấy được giá trị của bản thân, Noa chỉ có thể nghĩ rằng mình là một đứa vô dụng. Tuy nhiên sau khi ở cùng họ một thời gian dài, cảm giác đáng thương, thậm chí cứ liên tục dấy lên trong Noa và nó bắt đầu dần động lại. Nè ? Thứ như thế không phải tự ti thì là gì.”

Nở nụ cười khô khốc trên khuôn mặt ỉu xiu, Akizuki kể lại về quá khứ của bản thân. Với cung cách nói chuyện ấy, tôi có thể cảm nhận được nỗi đau cùng cực trong từng lời của cô. Chắc chắn rằng, chị ta đã phải rất dày vò trong việc gọi lại những ký ức đau khổ đó.

Dẫu vậy, Akizuki vẫn cố gắng cất lên bằng giọng điệu như đang kìm nén nó lại.

“Nhưng mà, nhưng mà nhé, Noa đã nghĩ mình cần phải cố gắng. Vì biết mọi người rất tuyệt, còn Noa chỉ là một đứa tầm thường, vậy nếu Noa không còn tầm thường nữa... hay nếu Noa cũng trở nên tuyệt vời thì Noa chắc chắn sẽ bắt kịp họ nhỉ. Noa đã nghĩ chỉ như thế mới có thể ở bên cạnh mọi người được. Thế nên, Noa đã dành hết sức cho việc học tập. Tất nhiên, nó bao gồm như các tiết học ở trường, các hệ thống của đào học viện, các trận quyết đấu hay các ability... Noa đã học hỏi và biết nhiều hơn ai hết trên bất cứ ngôi trường cấp 3 nào. Bởi lẽ, cái game đoạt sao ấy đâu có phân biệt gì gia thế hay dòng dõi đâu. Một sự bất phân thắng bại, thì đấu bằng thực lực đơn thuần.... Theo đó, Noa đã nghĩ rằng mình vẫn sẽ có cơ hội được công nhận. Không còn là một đứa tầm thường nữa, Noa cũng sẽ trở nên đặc biệt trong mắt mọi người.”

“Thì, nó cũng có gì gọi là sai lầm đâu ?”

“Ừm, đúng là không có gì gọi là sai lầm cả. Nhờ vào sự cố gắng hết mình của bản thân, Noa đã có thể nhập học vào lớp rank cao ở Eimei. Sau đó số sao cứ dần tăng lên và cho đến năm ngoái, Noa đã đạt được 5 sao, mọi người trong lớp cũng cho rằng [Chắc năm sau cậu sẽ là ACE nhỉ], hay [Nếu là Noa thì, cậu có thể giành chiến thắng cuộc chiến tuyển chọn trong khu và trở thành đại diện của trường]. Thế nên Noa mới lấy nó làm mục tiêu. Với môn vũ khí là sự tự ti trong bản thân và phần thưởng là sự cố gắng không ngừng nghỉ cho đến ngày hôm nay, chỉ một lần thôi Noa muốn chứng minh cho mọi người thấy.... Noa muốn được mọi người công nhận và trở nên đặc biệt”

Akizuki tiếp tục nói về quá khứ của bản thân. Những lý do đó đang dần hé lộ ra sự thật.

“Nhưng mà”

Akizuki ngược lên nhìn tôi với khuôn mặt nửa khóc nửa cười.

“Mọi thứ đã bị Hiroto-kun hủy hoại hết.”

“.....”

“Cậu cũng hiểu rồi đúng không ? Rốt cục, sau bao nỗ lực cố gắng Noa vẫn chỉ là một người bình thường không hơn không kém. Noa chẳng phải thiên tài hay gì cả. Thành quả Noa xây dựng được cho đến nay, chúng đã bị nguồn thiên tai đến từ bên ngoài đảo tàn phá chỉ trong một nốt nhạc”

Không hề oán trách tôi, Akizuki chỉ đơn giản đang nói lên sự thực tàn khốc. Liên quan đến động cơ của cô ấy thì, chúng đã được chuẩn bị rất chu đáo từ trước cả khi bắt đầu <Truy tìm kho báu trên băng>. Và thắng tôi chính là nguyên nhân gốc rễ của mọi vấn đề.

Akizuki tiếp tục để lộ ra những biểu cảm phức tạp.

“Thế nên là Noa mới ghét Hiroto-kun, người đã cướp hết mọi thứ từ Noa. Tôi rất ghét cậu. Xin đừng lấy chúng đi, đó là của Noa mà... Từ khi cậu đến, những ngôn từ tuyệt vọng và sợ hãi ấy cứ liên tục vang lên thất thanh trong thâm tâm của Noa. Dù lúc nào cũng tự trấn an bản thân rằng mình là cô gái dễ thương, là con ngoan trò giỏi nhưng Noa vẫn không thể cười được, dần có làm gì đi nữa Noa cũng không thể cảm thấy khá hơn. Nhưng mà, nhưng mà nhé. Người con gái mang tên Noa đã chết từ khoảnh khắc đó rồi. Người con gái đã rất đỗi quen thuộc với việc thất bại, người con gái luôn một mình chịu đựng sự cay đắng, khó khăn thăng trầm trong cuộc sống. Với từ ngữ xấu xa như trả thù thì tuyệt nhiên cô ấy sẽ không bao giờ nghĩ tới... Ấy vậy mà...”

“Vậy là cô đã bị gắn với danh hiệu ác ma từ hôm đó”

“Aha... Đúng vậy. Mà so với Noa thì, ác ma thực sự còn đáng sợ hơn nhiều. Khoảng 2 tuần trước, chắc vậy. Trong lúc đang đi bộ dưới trời đêm hôm thanh vắng thì, đột nhiên thiết bị của Noa nhận được cuộc gọi đến. Một số lạ lại còn vào đúng ban đêm, hiển nhiên ai nhìn vào cũng sẽ thấy đáng ngờ rồi nhỉ. Thế nhưng Noa vẫn trả lời. Hay đúng hơn là, Noa cảm thấy mình cần phải trả lời.”

Có lẽ đây chính là sai lầm lớn nhất của Noa chẳng... Akizuki lẩm bẩm bằng giọng của chút bông đùa.

Dù đang khóc thấm đẫm nước mắt nhưng cô ấy vẫn tiếp tục thốt lên với giọng điệu run rẩy.

“Tên của ác ma đã vậy gọi Noa chính là Kurahashi Mikado - hiệu trưởng học viện Seijou (Thánh Thành) thuộc khu 12. Một quý ông lịch lãm có tuổi đời còn rất trẻ, một tài năng được rất nhiều người hâm mộ và đồng thời cũng là người chịu trách nhiệm vận hành toàn khu 12, người có thẩm quyền tuyệt đối.

“.....Vậy đối với cô thì sao ?”

“Xem nào. Noa cũng không biết nữa.....”

Akizuki nở nụ cười thoáng qua rồi quay đi.

Trong khi nhìn cô ấy, tôi chìm vào dòng suy nghĩ. Kurahashi Mikado. Kẻ chủ mưu can thiệp từ bên ngoài <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu>. Tuy không rõ hẳn điều tra như thế nào nhưng, với sự xuất hiện của tôi hẳn đã tiếp cận tới bản ngã của Akizuki và kích động cô ấy, hay cũng có khi là do hấn tẩy não cổ bằng mấy lời mật ngọt chứ không chừng.

*

*

[Cô đang hận hấn đúng không ?]

[Cô đang căm hận Shinohara Hiroto, kẻ đã chà đạp lên mọi nỗ lực của mình chỉ trong nốt nhạc đúng không ? Cô căm hận cái trường Eimei đang bao che cho hấn và không bèn màng gì đến cô đúng không ? Cô căm hận sự bất lực của bản thân vì không thể làm gì, đúng không ?]

[Vậy để tôi cho cô biết một tin tốt. Đó là Shinohara Hiroto có gì đó không ổn. Ngay từ đầu tôi đã không thấy hắn có bất cứ điều gì là mình trên 4 sao tại thời điểm nhập học cả. Dựa trên hệ thống thì đúng là hắn 7 sao thật, và chúng ta cũng chẳng thể làm gì để phủ nhận nó, thế nhưng không tốn chút công sức nào mà lại đạt được như vậy thì quá kỳ lạ. Đây chính là góc tối của Eimei... Sao ? Cô đã thấy hận hắn hơn chưa. Đã muốn tiêu diệt hắn chưa]

[Thế thì hãy thỏa thuận với tôi]

[Nội dung đơn giản thôi. Trong cuộc chiến tuyển chọn trong khu lần này, cô hãy lợi dụng nó và các học sinh Eimei để cướp lấy ngôi sao của Shinohara. Còn cách thức thì để tôi. Vì lẽ đó tôi đã chuẩn bị sẵn các ability cần thiết rồi, cho dù có là hợp pháp hay vi phạm đi nữa.....A ? Này, giờ không phải lúc để cô tỏ ra yếu ớt đâu. Như tôi nói lúc nãy, Shinohara Hiroto chắc chắn đang gian lận. Nếu thế thì phơi bày nó ra ánh sáng không phải là chính nghĩa sao ? Có gì sai à ?]

[Nếu thành công, Shinohara Hiroto sẽ bị mất tư cách và cô sẽ được thăng lên thành 7 sao mới. Đến lúc đó, cô cứ vứt bỏ Eimei đi, Seijou luôn sẵn sàng chào đón cô. Có như vậy tôi mới lấy được quân át chủ bài cho mình chứ. Trả đũa Eimei và Shinohara Hiroto, trở thành mạnh nhất đảo và trị vì tất cả. Thấy không ? Một cơ hội tốt như thế này cô phải thấy vui mới đúng chứ]

[Này tiểu ác ma, đây là miếng餌 của cô đấy. Đối với tôi, người nằm trong đội ngũ thì hành đặc biệt không nhất thiết phải là cô đâu. Tuy 7 sao độc thật nhưng nếu là 6 sao thì, ngoài cô ra vẫn còn khối người. Tuy nhiên, tôi đã để mắt đến cô. Tôi chỉ muốn nói vậy thôi.]

[Hãy trả lời tôi cho đến tối mai. Tôi mong cô sẽ đưa ra được sự lựa chọn thông minh.]

*

*

“.....”

“Ehe, đây là câu trả lời của Hiroto-kun đó”

Nhìn lên trần nhà trong khi đang ngồi trên ghế, Akizuki khẽ lẩm bầm.

“Noa đã bị dẫn dụ và lập kế ước với ác ma. Rằng [Không cần biết gian lận hay gì, cô hãy làm mọi cách để cướp lấy ngôi sao của Hiroto đi]. Nếu làm vậy Noa sẽ được đáp ứng tất cả nguyện vọng của mình.

Bình thường thì chị không bị dụ dỗ dễ dàng vậy đâu.... Thế nhưng có lẽ Noa đã sợ hãi. Noa sợ rằng mình không biết phải làm sao nếu như những thứ mình dày công xây dựng được cho đến giờ sẽ bị đổ vỡ. Dầu cho có cố gắng thế nào đi nữa, Noa vẫn chỉ là một người bình thường, và Noa sẽ không bao giờ có thể bắt kịp được những con người đặc biệt ấy. Vì vậy, khi bỗng dưng có một cơ hội trong tầm tay, cho dù nó có đáng ngờ, Noa vẫn sẽ lựa chọn con đường đó.

Nhưng mà...

Nhưng mà... Chính vì vậy nên Noa mới có kết cục bi thảm này. Vì đã trở thành người xấu và làm những điều xấu xa nên Noa không thể dừng lại được nữa. Và vì bản thân đang làm việc sai trái nên Noa không thể kể cho ai hết. Để đánh bại Hiroto-kun, Noa sẽ làm bất cứ điều gì cho dù có phải cướp đi nhân cách của maid-chan nhưng... sau cùng Noa vẫn không thể thắng.”

“.....Cô không nghĩ đến việc chống lại Kurahashi sao ?”

“Chống lại.....? Việc đó, sao mà được chứ”

Vừa lẩm bẩm như tự chế giễu bản thân, Akizuki vừa lắc đầu

“Hiroto-kun không biết đâu. Cỡ như người ấy, Noa tuyệt nhiên không phải đối thủ. Cả kinh nghiệm, tài năng lẫn địa vị, tất cả mọi thứ đều vượt xa so với Noa. Hơn nữa, người ấy còn rất xảo quyệt. Chắc chắn những bằng chứng liên quan đến ông ta đều đã bị xóa hết rồi. Sau tất cả, có lẽ đây chính là cái bẫy để đặt dấu chấm hết cho Noa.”

“.....”

“Thế nên là, cậu cứ bỏ mặc Noa đi, Hiroto-kun.”

Trong khi tôi đang mãi suy nghĩ, Akizuki đã cất lên bằng giọng điệu tuyệt vọng.

“Cả sự tình và lý do cậu đều biết hết rồi đúng không ? Giờ Noa chẳng còn gì để nói nữa. Vụ lần này ngay từ đầu tất cả mọi tội lỗi đã là do Noa gây ra. Tất cả là do Noa bình thường luôn muốn ước mơ được trở nên đặc biệt thành hiện thực.Ahaha, nhưng mà cậu cứ yên tâm đi. Noa không còn nghĩ tới việc trả thù đâu. Bởi đằng nào từ bây giờ Noa cũng đã kết thúc rồi. Nếu không hoàn thành khế ước thì, Noa sẽ buộc phải nghe theo lời người đó. Từ giờ cho đến mãi mãi về sau, Noa sẽ chỉ còn biết sống và bị đối xử như nô lệ.....Ehehe, thế nên chị mới nói đây là cơ hội cuối cùng đó. Rằng, hôm nay chính là ngày cuối cùng mình có thể đến trường và gặp Hiroto-kun như thế này.”

“.....”

“Nhưng mà có một điều. Việc làm tổn thương đến maid-chan.... chỉ riêng chuyện đó chị thực sự xin lỗi. Chị hứa sẽ tạ lỗi hẳn hoi.”

Quệt đi những giọt lệ đang rò rỉ ra từ khóe mắt bằng cánh tay áo đồng phục. Akizuki nhìn sang tôi rồi cúi mặt xuống. Có thể nói đây chính là cử chỉ thanh toán tội lỗi, chị ta sẽ không định xuất hiện trước mặt tôi thêm lần nào nữa.

Cơ mà...

(Gì chứ, đừng có giỡn mặt tôi)

Cảm thấy nóng người sau khi lắng nghe xong lời bộc bạch của Akizuki.

Túm cái quần què lại thì, thủ phạm chính trong vụ lần này là Kurahashi Mikado. Akizuki chỉ đơn giản là một trong những con tốt thí trên bàn cờ của hắn. Chị ta chỉ đơn giản là bị câu dụ bởi những lời mật ngọt rồi lún xuống vực sâu. Vì nhất định phải thắng tôi, tuyệt đối không được thất bại nên về mặt nhẹ nhõm sau khi sử dụng ability <Cải biên vận mệnh> của chị ta cũng chính là một phần nguyên nhân.

Đến đây thì tất cả đã rõ.... Tuy nhiên, vấn đề nằm ở chuyện sau đó cơ.

“Tại sao cô lại tự ý bỏ cuộc như vậy”

“.....Ế ?”

“Bỏ mặc cô ư ? Đây là cuộc gặp cuối cùng ư ?.....Này nhé, cô đừng làm ra vẻ nữ chính nữa đi Akizuki. Đừng có tự tiện cuốn tôi vào vụ này rồi tự tiện kết thúc như chẳng có chuyện gì như thế. Tôi không cần biết cô bị uy hiếp hay bị tẩy não, nhưng đừng có mà tự ý chấp nhận thua cuộc”

“.....Nhưng, nhưng mà, chị đâu còn cách nào khác chứ ! Giờ không còn ai có thể cứu được Noa nữa rồi. Không một ai có thể đánh bại tên ác ma ấy.”

“Thế á ?À, phải rồi. Vì cô lúc nào cũng nhìn xuống mà, nên không thể thấy được là đúng rồi”

“Ế ?”

Nói mấy lời khích lệ một Akizuki đang trở nên tuyệt vọng, tôi với tay ra và vén phần tóc mái của cô gái đang ủ rũ ấy lên rồi dí mặt mình lại gần. Đồng thời, đôi con ngươi đắm nước ấy đã phải nhìn chằm chằm vào tôi. Đôi mắt chìm trong tuyệt vọng ngược lên nhìn tôi với vẻ bối rối.

“.....Hiroto-kun.....?”

Trong khi nhìn thẳng trực tiếp lại anh mắt Akizuki, tôi nở nụ cười bắt địch.

“Thiệt tình.....Cô quên rồi sao ? Tôi là người mạnh nhất đảo học viện đây. Tôi đéch cần biết hấn là hiệu trưởng ở khu 12 hay gì, nhưng tên tép riu ấy còn lâu mới là đối thủ của tôi. Hấn chẳng có chút giá trị nào cần để phải chiến cả. Trận đấu này dù chẳng lo nghĩ gì nhiều nhưng tôi vẫn thắng, vậy nên tôi sẽ tiện tay cứu cô luôn.”

“Ế.....nhưng sao có thể”

“Có thể đấy. Nhưng để hoàn mỹ thì, tôi cần sự hỗ trợ của cô một chút nhỉ. Còn phải cho cái <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> này kết thúc tốt đẹp chứ.”

*

Tình hình trước khi triển khai.

Nhận được sự hợp tác của Akizuki, tôi hướng đến chỗ hiệu trưởng Ichinose. Tất nhiên cả Akizuki với khuôn mặt bối rối cũng đi cùng nữa. Tôi trình bày đầu đuôi ngọn ngành, nào là việc sau khi bị tách ra khỏi Himeji, rồi nào là kẻ chủ mưu thực sự đằng sau Akizuki chính là Kurahashi Mikado - hiệu trưởng khu 12.

[Ra vậy là hấn à]

[Kẻ lừa đảo ranh mãnh đội lốt quý ông. Tên xấu xa kinh tởm chuyên đi dụ dỗ người khác bằng lời đường mật..... Mà khá khoai đây. Hấn không phải kẻ dễ bị dao động chỉ bằng lời nhân chứng từ một học sinh đâu.]

Nói xong, hiệu trưởng nhăn mặt. Thấy thế, tôi liền đưa ra một đề xuất. Cách để lay chuyển và tiêu diệt tên ác ma luôn thận trọng, gian trá. Một đòn tấn công sẽ kết thúc tất cả. Lắng nghe cẩn thận câu chuyện xong, hiệu trưởng cười mỉm rồi nói.

[Vậy thì, ta hãy cho hấn một vô đi]

....Ngày hôm sau

Đúng như dự đoán rằng, Akizuki đã nhận được cuộc gọi từ Kurahashi Mikado. Tại góc khuất của khu 12 đảo học viện, nơi trên tầng cao nhất của tòa nhà được bảo mật rất nghiêm ngặt. Trong căn phòng sẽ không thể vào nếu không có sự cho phép của chủ sở hữu Kurahashi, hấn thốt lên những lời nói tục tĩu.

[Thiệt tình.... cô khiến tôi thất vọng quá đấy, tiểu ác ma]

[Cô đã làm cái trò gì vậy... Không phải cô là 6 sao à ? Không phải cô là ACE của Eimei à ? Sao lại không dọn dẹp nỗi cái tên đang gian lận vậy. Cô hiểu rồi chứ ? Chỉ tại cô mà bên đây cũng lỗ vốn rồi đấy. Nếu họ phát hiện ra Ability vi phạm thì không chỉ dừng ở mức điều tra thôi đâu, tôi còn phải chịu rất nhiều rủi ro nữa. Ấy vậy mà cô lại chẳng đạt được cái thành quả mẹ gì]

[.....Tôi đã nói ngay từ đầu rồi đúng không ? Đây là một cuộc trao đổi]

[Đã nhận hàng rồi thì cô phải trả lại khoản bồi thường đề]

[Do đó, từ hôm nay cô sẽ trở thành nô lệ của tôi]

[À phải rồi. Hay đúng hơn, cô chỉ cần tuân theo mọi mệnh lệnh của tôi như một người lính là được rồi. Cô sẽ thay tôi làm những công việc bẩn thỉu và có tính rủi ro cao nhất.... Thế nên, cô chính là một quân cờ rất quan trọng đấy. Đến lúc cần thiết thì cô sẽ không còn đường để lui nữa đâu, nhỉ]

[Này, mày bị câm rồi à, con ranh ? Nói mẹ cái gì đấy lên xem nào, như là em sẽ trở thành nô lệ của ngài chẳng hạn]

Những ngôn từ như để phá tan từng mảnh trái tim của Akizuki và đe dọa khiến cô ấy phải quy phục một cách triệt để. Ngồi trên ghế sofa mặt mũi xầm xì, Akizuki trong trạng thái sợ hãi ngay lập tức bị Kurahashi tóm lấy và ấn vào tường. Không còn đường để thoát, tia sáng hy vọng trong đôi mắt cũng bị dập tắt, cô ấy gật đầu với biểu cảm tuyệt vọng trên khuôn mặt.

[Và, vâng.....]

[.....Em là,..... của ngài.....]

Vừa đúng lúc tôi xâm nhập vào căn phòng đó.

Đùng ! Tiếng nổ đập vào màng nhĩ và vang lên toàn vùng. Đồng thời, cánh cửa lối vào đã bị thổi bay. Cánh cửa nặng trĩu không ai có thể mở trừ Kurahashi giờ đây đã trở thành đồng sắt vụn. Tất nhiên, vì đây là công việc của company nên kẻ đang trợn tròn mắt ngạc nhiên như Kurahashi sẽ không thể nào biết được.

Ngay lập tức, Akizuki đã kìm nén sự sợ hãi của mình lại và nở nụ cười lém lỉnh.

[.....Aha ♪]

[Gì cơ gì cơ ? Trở thành nô lệ của ông á, ông nghĩ lúc đấy Noa nói thật à ? Cơ mà, đáng sợ quá ha ♪ thể khác gì khát khao độc chiếm đâu ♡]

[Thái độ vừa nãy ?.....Ehehe, không muốn đâu. Tất nhiên, tất cả chỉ là diễn rồi. Nhìn vậy thôi chứ từ thời tiểu học đến giờ Noa vẫn luôn tự lừa dối bản thân để sống sót đó. Thế nên, lừa một người như ông cũng dễ như ăn bánh chứ gì ♡]

Phải.

Akizuki vẫn luôn diễn từ sau khi bước vào căn phòng. Hay đúng hơn là, cô ấy đã diễn làm kẻ thất bại và đánh mất hy vọng. Mặt khác, chúng tôi đã lén lút ra tay để phản kích. Bởi lẽ, ability <Mật thám/ Xung động phá hoại> đang sử dụng trên thiết bị của cô ấy có sở hữu hiệu quả quan sát và nghe lén mà. Do đó, tất cả câu chuyện hay ý đồ của Kurahashi đã bị lộ hết ra bên ngoài.

[Không... không chỉ có thể thôi đâu]

Ngay khi đã nắm rõ toàn bộ nội dung, tôi khẽ cất lên.

Từ bây giờ sẽ là giai đoạn cuối cùng để vén màn kết thúc vấn đề này. Ban đầu, tôi đã đề xuất ý tưởng là “Sử dụng dữ liệu chứng cứ mình có được và đe dọa Kurahashi khiến hắn phải im lặng”. Thế nhưng hiệu trưởng Ichinose lại không định kết thúc chỉ với nhiều đó.

[Để mọi người đợi lâu, <Libra> đây nya !]

[Fufu ! Giọng nói ban nãy đã được chiếu lên toàn bộ đảo học viện bằng kênh phát sóng LNN đúng như yêu cầu của Shinohara-kun nya ! Và tất nhiên, ngay lúc này Camera cũng đang quay nữa !]

Huy động Libra bằng tiền, quyền lực và các mối quan hệ. Hay có thể nói, hiệu trưởng đã khởi tố mấy lời bạo ngôn của Kurahashi qua kênh phát sóng của các cô gái có sức ảnh hưởng rất lớn và làm gián đoạn thời gian thực cho đến khi tôi xông vào căn phòng và giành lại Akizuki.

[Phát sóng.....!? Hơn nữa, lại còn Libra !? Ng, người.....Shinohara Hiroto !]

[Hà..... gì chứ, đừng làm cái khuôn mặt dã thú như thế mà hãy cười lên đi, Kurahashi. Tôi đã phải tốn bao tiền để mọi người có thể thấy được ông đó.]

Đối với thằng tôi đang nở nụ cười thách thức, Kurahashi dùng dùng nỗi giận và phun ra mấy câu chửi thề [Mẹ kiếp.....!]

Tất nhiên, mọi cử chỉ của hắn đều đã được Libra ghi lại hết và phát tán chúng thông qua các loại SNS. Hay đúng hơn, đây chính là cuộc huy động các anh hùng bàn phím và tặng hắn một rổ gạch. Những lời đánh giá về hiệu trưởng khu 12 - Kurahashi Mikado tạm lắng xuống sau một đêm, nhưng những lời đồn đại chắc chắn vẫn sẽ tiếp tục cho đến các đời hiệu trưởng về sau.

Mà tóm lại thì.

[Trận đấu đã kết thúc]

Một chiến thắng hoàn mỹ không có điểm thiếu sót nào cả.

*

*

###

Ngày thứ 7, buổi sáng cuối cùng của <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu>.

Tại đại sảnh lớn của học viện Eimei, cuộc tổng kết kết thúc vòng bảng sự kiện trong trường đang được diễn ra.

Liên quan đến luật gọi là “ai cũng có thể đăng ký <Tập huấn>” ở <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> thì, thứ hạng sẽ không thể xác định được. Nghĩa là, khả năng một số lượng lớn người còn sống sót sau cuộc chiến là rất lớn. Do đó, trường hợp mà vào thời điểm kết thúc ngày thứ sáu khi số người tham gia còn trên hai người thì, phương pháp cưỡng chế chiến đấu để bắt phân thắng bại tới tất cả thành viên sẽ được thi hành.

Tất nhiên, nếu người chiến thắng được quyết định sau ngày thứ 6 thì, nghi lễ biểu dương sẽ diễn ra luôn.

“Ừm.... Chào các em”

Vừa nhìn xung quanh hội trường với đôi mắt như ngái ngủ, người phụ nữ tóc đen xinh đẹp vừa cất lời.

“Tôi là hiệu trưởng Ichinose. Thực ra ngày hôm qua đã xảy ra một số sự việc khá hay ho nên tôi lỡ nốc rượu tới gần sáng luôn và giờ đang khá buồn ngủ.... Mà, cứ coi như đây là phong cách của người lớn đi, thế nên tôi mong các em sẽ bỏ quá cho... Vừa này là câu chuyện về tôi, giờ thì tôi sẽ vào vấn đề chính là vòng bảng giai đoạn cuối của <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu>. Chắc các em cũng thấy bản tin nóng được đăng trên LNN và bảng thông báo của trường rồi nhỉ. Tóm lại, người sống sót cho đến ngày thứ bảy lần này có 2 người”

Nói xong, cô hiệu trưởng hướng về phía tôi và một cô gái khác cũng đang đứng trên bục. Dù nét mặt của cô trông có vẻ như đang mệt mỏi nhưng, riêng đôi mắt ẩn đằng sau chiếc kính ấy lại khoáng chí hơn bao giờ hết.

“Đầu tiên là kẻ mạnh nhất học viện, người đang là chủ đề hot và được bàn tán xôn xao - Shinohara Hiroto. Đúng như phần lớn dự đoán, dù bị rất nhiều người chơi đeo đuổi nhưng cậu vẫn sống sót cho đến ngày cuối cùng. Mà dù gì cũng là 7 sao nên nếu không làm được chắc cậu ta sẽ trùm chặn đánh rầm rịt tử mất. Trước hết tôi sẽ nói về kết quả theo thứ tự”

“.....Sao em chẳng bao giờ thấy cô khen được lời nào tử tế tí nhĩ”

“Đó là lời khen tốt nhất của tôi rồi đấy, phải thắng thần thể mới vui chứ.....Giờ thì tôi xin giới thiệu người thứ hai. Thuộc lớp 3-A, trong <cuộc chiến tuyển chọn trong khu> lần này, em ấy vẫn giành được vị trí cao giống như năm ngoái và năm kia. Tiểu ác ma 6 sao - Akizuki Noa.”

“.....Ừm”

Trước tiếng gọi của cô hiệu trưởng, Akizuki chẳng nói chẳng rằng mà chỉ gật đầu. Không phải bộ dạng lém lỉnh, vui tươi, sáng sủa như mọi khi... Thấy vậy, cô hiệu trưởng tỏ ra ngán ngẫm trong thoáng chốc rồi tiếp tục quay lại với cái micro.

“Tóm lại.... ngày cuối cùng của <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> lần này hai người họ sẽ chiến đấu với nhau. Tuy team chọn lọc đã được chốt rồi nhưng, nếu không quyết định được ACE thì mọi thứ vẫn chưa được giải quyết nhĩ. Hơn nữa, tôi không ghét những lễ hội huyền ảo chút nào. Dù gì đây cũng là cuộc chiến đỉnh cao giữa 7 sao VS 6 sao mà, thế nên tất cả các em hãy....”

“A... a-no”

Cắt ngang những lời trôi chảy đang làm khuấy động lòng người bằng cuộc chiến cuối cùng của hiệu trưởng, giọng nói kèm chút lo lắng trong hội trường vang lên.

Tất nhiên, giọng nói ấy không phải của tôi, mà là của Akizuki.

“A-no.....cô hiệu trưởng, em nói một câu được không ạ ?”

“Tất nhiên rồi. Có phải em đang cảm thấy hiếu kỳ về cặp kính của tôi không, hay là em muốn biết sao mấy chức năng ngoài kia lại khá đầy đủ đúng không ?”

“Ể, thì em cũng có chút hiếu kỳ nhưng.....không phải thế ! Không phải mà, đây là điều em phải nói. E-to, Noa không có ý định sẽ chiến đấu với Hiroto-kun”

“.....Ừm. Thế tức là sao ?”

“Thì như em nói đó thôi. Noa sẽ không tham gia vào cuộc chiến cuối cùng của ngày hôm nay. Hay đúng hơn, em nên nói là mình sẽ rút lui khỏi <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> cho dễ hiểu nhĩ”

Nghe xong lời tuyên bố có phần hơi lưỡng lự của Akizuki, hàng ngàn các học sinh trong hội trường trở nên xôn xao. Mà, điều này cũng là phải đạo thôi. Chắc chắn họ sẽ không thể nào hiểu nổi tại sao lại bỏ cuộc sau khi đã sống sót đến tận phút cuối. Không chỉ vậy, đây còn là một cơ hội hiếm hoi được quyết đấu với 7 sao mà không chịu tí rủi ro nào.

“.....”

Đứng đối diện với Akizuki, hiệu trưởng nhìn chăm chăm vào đôi mắt của cô ấy một hồi lâu. Lát sau, cô từ tốn chỉnh lại chiếc kính của mình rồi hỏi thẳng.

“Em cho tôi biết lý do được chứ ? Đúng là hành vi rút lui không hề trái luật, thế nhưng <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> vẫn là sự kiện truyền thống của Eimei. Nếu em tự nhiên rút lui như vậy thì, tôi cũng bối rối lắm.”

“Em, em xin lỗi, cô hiệu trưởng. Nhưng em sẽ không thay đổi ý định của mình đâu ạ”

Vừa cất lên với vẻ tội lỗi, Akizuki vừa lắc đầu. Liếc qua nhìn thẳng tôi đứng bên cạnh chỉ trong khoảnh khắc rồi cô ấy khẽ mỉm cười. Song cứ như vậy, cô bắt đầu tiến bước về phía trước.

Tọa tại nơi được chiếu sáng nhất bởi ánh đèn, cô ấy cúi đầu xuống.

“Minh xin lỗi, tất cả mọi người !”

Giọng nói vang lên đánh bay đi những tiếng ồn đang bàn tán xôn xao trong hội trường. Đồng thời mái tóc hai bím cũng bay phấp phới trong gió. Giữ nguyên tư thế cúi thấp người tạ lỗi trong khoảng 10 giây, sau đó Akizuki ngửa mặt lên và nói với đầy quyết ý.

“Về bản tin ngày hôm qua, nhiều người đã biết rồi nhưng có thể còn một số người chưa biết nên mình sẽ giải thích lại. Thực ra... thực ra Noa đã làm những trò gian lận trong <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu>. Vì muốn trở nên đặc biệt nên Noa đã không từ thủ đoạn để cướp sao từ Hiroto-kun. Trong khi mọi người rất nghiêm túc tham gia sự kiện thì Noa lại làm những điều bất chính không thể tha thứ... Minh thực sự, xin lỗi tất cả mọi người !”

Nói xong Akizuki lại cúi đầu một lần nữa. Tuy biểu cảm có hơi cứng nhắc nhưng cô ấy không còn do dự hay lung lạc. Có lẽ cô đã dành ra một đêm để chuẩn bị tinh thần cho bài phát biểu này.

Akizuki tiếp tục bộc bạch với nụ cười trên môi.

“Ehehe.....Mà, nhìn vào kết quả thì mọi người đều thấy Hiroto-kun rất tuyệt vời, mọi chiến lược của Noa đều không có tác dụng với cậu ấy. Thế nhưng, gian lận vẫn là gian lận. Đáng nhẽ ra Noa đã và đang phải chịu mọi tội lỗi cho hành vi của mình và không thể đứng ở trên sân khấu ngay lúc này.

Thế nên, thế nên... Trong cuộc chiến tuyển chọn trong khu, Noa sẽ....”

“Đợi đã, Akizuki”

Tuy nhiên.

Ngay trước khi Akizuki nói về ý định của mình, tôi đã cắt ngang lời phát biểu của cô ấy. Dù không phải giọng nói hét lên hay gì nhưng nó đã lọt vào tai Akizuki hẫng hoi. Bờ vai của cô gái đang quay lưng vào tôi ấy đã giật nảy lên một phát

“Sao thế Hiroto-kun ? Chút nữa thôi là kết thúc rồi mà”

“Kết thúc luôn thì tệ lắm nên tôi mới dừng cô lại.Nghe này, cô hoàn toàn không cần thiết phải rút lui trong <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> đâu. Thế nên, cô không cần phải nói ra làm gì cả”

“Ế ?”

Trước lời khẳng định của tôi, Akizuki khẽ quay người lại. Miệng hơi hé và đứng thất thần trong khoảnh khắc, ngay sau đó cô ấy đã luống cuống lắc đầu

“Cậu... cậu đang nói cái gì thế. Hiroto-kun ? Sao mà chị không nói cho được cơ chứ. Vì bản thân đã làm những điều xấu nên Noa phải chịu trách nhiệm.”

“Tôi không nói lý do ấy là sai.... Thế nhưng trong trường hợp lần này, ngay từ đầu gọi cô là kẻ xấu thì cũng không đúng. Bởi vì, cô đã bị lợi dụng và phán đoán trên tinh thần bất ổn định đúng không ? Nếu thế kẻ xấu phải là Kurahashi chứ. Và như cô đã nói lúc nãy, vì tôi chẳng chịu tổn thất gì cả nên cô cũng không cần phải chịu trách nhiệm.”

“Nhưng, nhưng mà, nhưng mà ! Việc Noa bị người đó xúi giục và cắn câu vẫn là sự thực. Dù có miễn cưỡng chấp nhận sự tha thứ của Hiroto-kun nhưng, với mọi người thì điều đó vẫn không thể.”

“Thế à.....Vậy để tôi nói nhé”

“.....Ế ?”

“Bởi vì mọi người ở đây đều không muốn cô rút lui khỏi <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> và chịu trách nhiệm cho những gì mình đã gây ra.”

“.....Có lẽ đúng là vậy.... nhưng mà”

Trước lời truy cứu của tôi, Akizuki lằm bằm trong bối rối. Nhìn vào phản ứng của cô ấy, tôi mỉm cười.

“À, chuyện đó thì cô cứ yên tâm đi, tôi đã chuẩn bị xong xuôi hết rồi.”

Nói với vẻ làm màu, tôi cho tay vào trong túi rồi lấy thiết bị ra. Sau đó, tôi chiếu trang liệt kê dữ liệu. Akizuki nghiêng đầu khi không hiểu tôi đang làm gì, và rồi bỗng chốc chị ta đã cất lên “A” một phát và tròn tròn mắt mũi.

“Đây, là”

“Nhận ra rồi à ?.....Đúng rồi đây. Đây là kết quả khảo sát có được sau khi Libra truyền tin ngày hôm qua. Nếu không phải thiết bị sở hữu ID của Eimei thì sẽ không thể trả lời. Nào là <Bạn nghĩ ai là người có lỗi trong vụ lần này>, rồi thì <Đã ngộ của Akizuki Noa nên làm thế nào>... Và về kết quả thì như cô thấy đây. Có đến hơn 99.5% người ở đây nói rằng đó không phải lỗi của cô.”

“Nhưng, nhưng mà sau khi họ đã xem cảnh tượng đó ư”

“Cô nghĩ đây là những lá phiếu đồng cảm à ? Mà, cái này thì tôi không thể phủ nhận nhưng, cô nhìn kỹ vào đây đi, xem cái nào quan trọng hơn. Không phải là số phản hồi à”

“Số phản hồi.....8923 ?”

Vừa nhìn chằm chằm vào màn hình phản chiếu, Akizuki vừa run rẩy cất lên. 8923 phiếu. Thực tế đây là một con số không tưởng. Tổng số người tham gia <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu>... Hay đúng hơn, vì số lượng học sinh khối cao trung ở Eimei vào khoảng 9000 nên, hầu hết mọi người đã xem bản tin tối hôm qua và tất cả đều ủng hộ cô ấy.

“.....Ha”

Khi thấy Akizuki đã nằm bắt được vấn đề, tôi liền mỉm cười.

“Sao ? Xem đến đây rồi cô có còn nghĩ bản thân mình không đặc biệt không, cô có còn định nói là chưa được ai công nhận không. Cho dù là có sức ảnh hưởng từ Libra nhưng, những người tập trung trong bài phóng sự hôm qua đã và đang tiếp tục làm cái tên Akizuki Noa trở thành từ khóa hot trên STOC đây. Đằng nào cũng vậy, sao cô không thử nghĩa qua thử xem. rất chi là nhiều điều hay ho luôn. Ngay cả các ACE trường khác cũng đóng góp không ít cho cô đâu. Những người tán dương cô, những tên e ngại cô, những kẻ cạnh giác cô hay thậm chí còn cả đối thủ của cô nữa. Tất cả đều tỏ ra bức xúc với cách làm của Kurahashi. Cơ mà cả <Nữ hoàng> cũng đứng về phía cô đó”

“Ế.... Không phải chứ....”

“Làm gì có ai lại nói dối nhanh như vậy được. Nghe này, Akizuki. Cô đơn thuần chỉ là do quá nóng vội thôi. Do liên tục bị tấn công bởi cảm giác tự ti nên cô đã không thêm để ý gì

đến xung quanh mình cả. Thực ra, cô đã trở nên rất đặc biệt trong lòng mọi người rồi. Hơn nữa, đây không phải sức mạnh vay mượn từ Kurahashi mà là sức mạnh của chính cô đây.”

“.....!”

Akizuki tiếp tục tròn mắt. Như không thể kìm nén thêm nữa, những giọt lệ bắt đầu trào ra từ đôi con ngươi. Song, vì nhận thấy đám đông đang nhìn mình nên cô ấy đã nhanh chóng lấy tay áo quệt đi. Thế nhưng, dù có quệt đi quệt lại thế nào đi nữa, chúng vẫn không thể ngừng chảy. Ngoài ra, những lời động viên âm áp từ đám đông trước mặt còn làm cho tuyến lệ Akizuki kích thích mãnh liệt hơn nữa.

Vừa nhìn cô ấy tôi vừa tiến lên một bước.

“Thế nên là... Tôi có một đề xuất”

Tôi phun ra mấy lời trong trạng thái đối mặt với Akizuki ở phía chính diện. Thấy thế, cô ấy liền quay sang nhìn, và cả đám đông cũng đều tập trung hết vào tôi, mọi tiếng ồn giờ như đã bị chi phối bởi sự tĩnh lặng.

“Vị trí số một còn thiếu trong <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu>..... ACE của Eimei chính là cô đây, Akizuki”

“.....Ế ?”

“““Hả ?”””

Trước lời tuyên bố của tôi, không chỉ có Akizuki mà tất cả mọi người trong hội trường đều đang không hiểu gì. Đến cả hiệu trưởng cũng nhìn tôi với vẻ nghi hoặc như đang muốn thoát lên rằng “Nhóc đang nói cái gì thế ?”

Bơ đi mọi phản ứng của họ, tôi tiếp tục nói

“Người rút lui khỏi sự kiện là tôi chứ không phải cô. Chính tôi mới phải xin lỗi vì bản thân hoàn toàn không có ý định muốn tập huấn với cô”

“Ế.....S, sao lại thế ? Chẳng phải Hiroto-kun đã là ACE rồi sao.....?”

“Làm gì có chuyện đó. Việc tôi né tránh tập huấn không phải vì sợ thua, tôi chỉ đơn thuần là thấy khá phiền phức khi phải trở thành đối thủ của ai đó. Tuy không định phủ nhận công sức của cô nhưng, từ phía tôi mà nói, tôi hoàn toàn chẳng có tí động lực nào với cái <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> này cả. Ngay từ đầu, nhỉ. Hơn nữa...”

“.....Hơn nữa ?”

“Tôi là mạnh nhất đảo học viện đó. Thế nên tôi không định thu nạp thêm mấy chức nhỏ lẻ như ACE của Eimei nữa đâu. Bởi vậy tôi mới nói nó hợp với cô hơn ai hết.”

“.....Nhưng, nhưng mà....”

“Cô đừng phản đối nữa. Cơ mà tôi cũng vừa hoàn tất thủ tục rút lui xong rồi.”

Vừa mở thiết bị trên tay mình tôi vừa nói. Xong, tôi hướng đến chỗ đám đông đang bắt đầu xôn xao trở lại và cười nhếch môi.

“À, xin lỗi mấy chế đã dự đoán tôi là vị trí số 1 nhé. Nhưng mà, cứ thử nghĩ mà xem. ACE chính là biểu tượng quyết đấu của trường. Cứ mỗi lần có sự kiện gì đó là lại phải chạy đua, và bị buộc tham gia việc vận hành học viện này nọ cùng với hiệu trưởng và hội học sinh.... À không, là phải tham gia mới đúng chứ nhỉ ? Mấy công việc mệt mỏi ấy tôi chẳng ham đâu. Nếu là cuộc chiến ngoài trường thì không sao, nhưng đứng ở vị trí cao hết chỗ này đến chỗ

khác thì, tôi thấy nó phiền phức lắm. Thế nên, mấy chế đừng nghĩ xấu về tui, hãy để công việc này cho những ai muốn làm ấy.”

“.....”

Tiến lại gần Akizuki đang thất thần im lặng, tôi liệt kê ra các loại lý do của mình. Vào thời điểm cô ấy đã trong tầm tay, tôi tắt mic và nói nhỏ sao cho chỉ để cô nghe thấy.

“Này, trên danh nghĩa thì cô đã trở nên đặc biệt rồi đây”

“A.....”

Trước lời nói đó, Akizuki ở trước mặt tôi khẽ cất lên một tiếng. Sau khoảng 10 giây im lặng, cô ấy gật đầu như để chuẩn bị sẵn sàng rồi quay lại phía hội trường.

“Rồi rồi.....Mọi người nghe đây, từ bây giờ Noa sẽ trở thành ACE của Eimei. Một ngày nào đó, Noa sẽ đường đường chính chính đối diện với Hiroto-kun và trở thành biểu tượng của ngôi trường này một cách hoàn hảo nhất. Với những người tin tưởng Noa, Noa nhất định sẽ không để ai phải thất vọng hay hối hận. Thế nên là... Thế nên là mong mọi người hãy ủng hộ Noa hết mình !”

““““Ooooooooooooooooooooooooooooooooooooo””””

Ngay khi Akizuki giơ cánh tay phải lên, tất cả mọi người trong hội trường đều đồng thanh hô vang hưởng ứng.

《区内選抜戦：六日目夜》ライブラ公式チャンネルにて

- 何？なんか始まった？《ライブラ》が予告なしで配信するとかレアじゃん
- 画面真っ暗じゃん。なにこれ怖…ってか、何か聞こえるんだけど
- 気のせいかと思ったけど聞こえるわ。誰か怒鳴ってない？
- 思いあがった権力者って感じ。キモすぎワロタ。…いや笑えねえわ詳細はよ
- これ隠し撮り？やばいやつ？
- なーんか聞き覚えあるんだけどなあ…誰だろこれ
- ！！？なんかドア吹っ飛んだんだけどwwwww
- 誰か来た！…って、こいつ篠原じゃね！？
- なに！？これ何！？ドッキリ的なアレじゃねえの！？
- …ん？誰だこのおっさん。何か見たことあるな。
- ！？この人、ウチらの学長じゃん！待って、さっきのやつ学長が言ってたの！？
- あと、首根っこ掴まれてる子、あれだね。英明の小悪魔
- あー！あーあーほんとだ！ノアちゃんじゃん！
- おい倉橋オレらの乃愛ちゃんに手出すとかふざけんなよてめえ！
- 【悲報】十二番区学長倉橋御門、ただのガチクズであることが判明
- ないわあ…乃愛ちゃん可哀想すぎる。倉橋は本気で消えてくれ
- STOCのホットワード独占されてたから来てみたら何だこれ酷いな
- 篠原は嫌いだけど小悪魔を助けてくれたとこだけは高評価。
- あとライブラが有能すぎる
- これは言い逃れできないやつ。あーあ、倉橋終わったな

Trên kênh chính thức của Libra <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu đêm ngày thứ 6>

-Cái gì thế ? Cái gì vừa bắt đầu vậy ? Không phải đây là bản tin phát nhanh mà không thông báo trước à.

-Sao màn hình tối thui vậy. Trông sợ hãi... cơ mà hình như có tiếng gì ấy.

-Tôi cũng nghe thấy tiếng, cứ tưởng do mình bị ảo cơ. Hình như là tiếng ai đấy đang quát tháo ?

-Hình như là thằng cha nào đấy có quyền lực và đang rất tự mãn. Tôm vãi cục ==))... À quên đây không phải là chuyện để đùa. :((

-Đang quay lên à ? Thằng kia là ai thế ?

-Đm tao nghe giọng nói quen lắm... ai ấy nhỉ

-! ? ! ? Ô hình như cánh cửa bị thổi bay rồi kìa :))

-Ai vừa đến thế !... Ủa không phải gã Shinohara đấy à !?

-Cái gì !? Cái gì đây !? Đang troll nhau à !?

-Hử ? Ông chú kia là ai thế. Tao nhìn quen lắm.

-!? Ồ, ông này là hiệu trưởng trường tui mà ! Khoan đã, mấy lời vừa nãy là do ông nói luôn à !?

-Còn nhỏ đang bị dồn vào góc kia, là tiểu ác ma của Eimei nhỉ.

-AA ! Aaaa đúng rồi ! Là Noa-chan !

-Đậu xanh thằng già kia làm gì Noa-chan của tui tao thế !

-Ra hiệu trưởng Kurahashi Mikado ở khu 12 chỉ là loại già trâu rác rưởi. Quá nhỏ.

-Ui... Noa-chan đáng thương quá. Ai xiên chết cha lão Kurahashi hộ tao cái.

-Tưởng có gì hot hot trên STOC nên ghé qua xem thử, ai ngờ lại thấy thảm cảnh này.

-Tuy chẳng ưa gì thằng Shinohara nhưng vì hắn vừa cứu tiểu ác ma nên tặng chú 1 like. Cơ mà Libra đa năng thật đấy.

-Thôi, thế này thì toang thật sự rồi Kurahashi ơi.

Chương kết: Hạ màn và mở màn

#

<Tin sốt ! Cuộc chiến tuyển chọn trong khu đã kết thúc>

<Trưa hôm nay, sự kiện cuộc chiến tuyển chọn trong khu được tổ chức ở học viện Eimei tại khu 4 đã hạ màn đại thành công. Ngoài ra, trái với dự đoán của đại đa số người bình chọn, người đứng ở vị trí số 1 không phải kẻ mạnh nhất học viện Shinohara Hiroto, mà là Tiểu ác ma - Akizuki Noa, người hiện đang đạt mức rank 6 sao>

<Tuy nhiên, đây hoàn toàn không phải sự sụp đổ của Shinohara Hiroto. Bởi lẽ, trong sự kiện cậu chính là người đã vạch trần và phá tan kế hoạch xâm lăng từ học khu khác, ngoài ra cậu cũng nhượng lại chiếc ghế ACE cho Akizuki Noa. Có thể nói đây chính là cuộc chiến quyết định trên mây. Trong đợt phóng sự lần này, ta sẽ cùng xem lại toàn thể cuộc chiến tuyển chọn trong khu từ vị trí của hai người họ>

<Các bản tin hot khác:

-Trận kịch chiến trong 3 ngày của hai 6 sao khác ngoài Tiểu ác ma Akizuki Noa.

-Cô nàng maid chủ đề hot vừa mới chuyển đến học viện Eimei từ hôm trước - Himeji Shirayuki đã kết thúc sự kiện với thành tích tốt nối tiếp chủ nhân của mình.>

“.....Phù. Chúng em xin phép ạ”

Đóng xăm cánh cửa được giăng kín đồ trang trí xa hoa.

<Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> đã qua ngày thứ 7, sau khi tôi hạ màn bằng lời tuyên bố rút lui, lễ bế mạc biểu dương những người rank cao đã diễn ra rất trọng đại. Xong, tôi và Himeji đã nhận được cuộc gọi đến phòng hiệu trưởng thông qua DM.

Dù cô hiệu trưởng góp không ít công sức nhưng tôi lại chẳng nói trước câu gì mà cứ thế nhượng lại chức ACE cho Akizuki. Vậy nên tôi đã chuẩn bị sẵn sàng để nghe những lời phản nân. Tuy nhiên...

“Sao mục cáo già ấy trông như đang rất vui ấy nhỉ”

Himeji đi bộ bên cạnh tôi khẽ cất lên.

Phải. Trái với sự lo ngại của tôi, hôm nay trông hiệu trưởng có vẻ yêu đời hơn mức bình thường. Dù hơi hiếu kỳ khi cô nói mình say lúc phát biểu nhưng, ngay cả lúc này trong phòng hiệu trưởng vẫn còn đang mở chai rượu vang loại cổ rất xịn.

Mà cũng là điều hiển nhiên thôi. Thực tế thì, vào thời điểm tôi rút lui khỏi <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu>, đối với cả tôi và hiệu trưởng, điều này chẳng gây ảnh hưởng gì cả. Thậm chí cũng chẳng có ai nghĩ rằng tôi đã thua, ngược lại nếu tôi đánh bại Akizuki ngay tại đó thì những lời phê phán, chỉ trích có khi còn nổi lên nhiều hơn. Do đó, việc nhượng lại chức ACE cho cô ấy chính là phương án tối ưu nhất.

Vừa nghĩ vậy, tôi vừa đáp lại lời Himeji.

“À, đúng vậy nhỉ. Thịnh thoảng cổ hay cười thật nhưng hôm nay lại cứ tí tởn kiêu gì”

“Vâng. Lúc diễn thuyết mục cũng để lộ ra vài cảm xúc nữa, cơ mà có vẻ như việc tạo được phốt cho hiệu trưởng ở khu 12 - Kurahashi Mikado đã khiến mục rất vui. Bởi ông ta là loại người có rất nhiều lời đồn đại đen tối nhưng lại không bao giờ để lộ chứng cứ xác thực nào mà”

“Cổ cũng nói mấy điều như giờ có thể làm một khoản vay lớn trong hội đồng nhĩ. Thế chẳng phải thích làm gì thì làm à”

Tôi cười khỏ và lăm bằm bằng giọng có chút ngạc nhiên. Về mối quan hệ giữa tôi và hiệu trưởng Ichinose, nếu dùng một từ để nói thì đó chính là sự lợi dụng lẫn nhau. Ngoài vấn đề cung cấp thông tin, hỗ trợ tài chính và cho company trợ giúp ra, việc đứng ở vị trí cao trong khu 4 này đối với tôi cũng không phải chuyện gì quá tệ.

Nhân tiện thì, liên quan đến ngôi sao nhuộm màu xanh mà Akizuki cướp, vì là phần thưởng khi hoàn thành yêu cầu nên nó sẽ được chuyển giao lại cho tôi. Chỉ có điều, đó là thỏa thuận giữa tôi với hiệu trưởng, nên việc xử lý công khai có hơi khác chút. Nghĩa là, với sự thực Akizuki đã đánh cắp ngôi sao, theo quy chuẩn của Eimei thì phải bị xử lý triệt để. Theo đó, việc đặt Akizuki Noa vào vị trí ACE sẽ không có vấn đề gì, song để không xảy ra vụ việc tương tự giống như vậy cho sự kiện năm sau, hình phạt dành cho hành vi gian lận là cô ấy phải nhượng lại ngôi sao nhuộm màu cho người đứng ở vị trí cao thứ hai sau mình.

Mà, sau bao nổi vất vả tôi đã trải qua trong vụ lần này mà lại không có tí phần thưởng gì thì cũng không đúng lắm.

“Fufu.....Anh đã vất vả rồi. Chủ nhân”

Như đọc được nội tâm tôi, Himeji đi bên cạnh cất lên và nở nụ cười dịu dàng. Hơi hương cơ thể được ôm trọn bởi bộ đồng phục về phía tôi, cô ấy thì thào.

“Như vậy là anh lên 3 sao rồi nhĩ”

“À, phải rồi nhĩ”

Trước câu nói của cô ấy, tôi khẽ gật đầu. 3 sao, cuối cùng thì tôi cũng lên 3 sao rồi. Tuy cái danh hiệu 7 sao thực sự vẫn còn khá xa vời nhưng, cứ thế này tôi sẽ từng bước từng bước chạm được đến nó. Và rồi một ngày nào đó, có thể tôi sẽ tìm ra cô ấy, một ngày nào đó có thể tôi sẽ hoàn thành mục tiêu của mình khi đến hòn đảo này.

Ngay khoảnh khắc tôi đang nghĩ vậy thì...

“WA !E, ehehe.... Tự nhiên gặp nhau như thế này, đúng là trùng hợp thật đấy nhĩ, Hiroto-kun ♪”

Tưởng rằng có tiếng gọi mình từ đằng xa nhưng, thực chất cô lại đang chạy hết tốc lực để bắt kịp tôi. Trái với cơ thể xinh đẹp, diện nước đầy đủ kia, người đang giang tay hết như trẻ con ấy chính là tiểu ác ma của Eimei, Akizuki Noa. Tự nhiên chạy hồng hộc đến đây thế này, tôi chẳng thấy có chỗ nào gọi là ngẫu nhiên cả, dấu vẩy cổ vẫn cố nở nụ cười lém lỉnh.

“Quả nhiên là chúng mình rất hợp.....khụ.....khụ.....đờ, đợi chị với, xin lỗi, chị hết nổi rồi.”

“Rồi rồi, sao cô không điều chỉnh nhịp thở của mình trước đi”

“Ừm.....Cảm ơn cậu nhé, Hiroto-kun”

Akizuki cúi xuống trong tư thế bám víu vào hai cánh tay tôi. Sau khi lấy lại sự bình tĩnh, chị ta liền ngẩng mặt lên.

“Ừm, Noa-chan đã hồi phục rồi ! Ehehe, xin lỗi vì tự nhiên bám vào cậu nhé !”

“Tôi không để ý đâu.... cơ mà, cô có chuyện gì thế ? Tôi không nghĩ đây thực sự là tình cờ hay gì đâu”

“À, e, e-to... Đây nhé ? Noa có một chuyện muốn hỏi Hiroto-kun.”

Nói xong, Akizuki làm vẻ mặt nghiêm nghị. Nhìn chăm chăm vào tôi trong tư thế ngẩng lên ở khoảng cách ngay gần, chị ta tiếp tục nói bằng giọng điệu nghiêm túc.

“Nè, Hiroto-kun... Tại sao Hiroto-kun lại cứu Noa ?”

“.....Sao gì ? Chẳng phải tôi đã nói lúc kết thúc <Truy tìm kho báu trên bảng> rồi còn gì. Tôi chỉ đơn thuần là muốn diệt tên chủ mưu đằng sau vụ này thôi chứ không hẳn là muốn cứu cô hay gì cả.”

“Không, không phải cái đó. Là vụ hôm nay... Cậu đã nhượng lại chức ACE cho Noa. Xong rồi cậu lại còn cất công đi thu thập dữ liệu cho Libra, và cả việc trút bỏ sự tự ti trong lòng Noa nữa. Ehehe, không lẽ Hiroto-kun đã thực sự thích Noa rồi sao ?”

Nói bằng giọng điệu ngọt ngào kiểu nửa đùa nửa thật, Akizuki dí mặt lại gần tôi đến mức như đang chạm hân vào vậy. Ngay lập tức, hương thơm ngọt ngào của cam quýt đã thoang thoang qua mũi tôi. Tại tư thế trông như đang ôm nhau, từ ngực xuống chân, rất nhiều bộ phận trên cơ thể chị ta đang dính chặt lấy tôi. Dần dần, các giác quan của tôi như muốn chết liệm đi vậy. Đồng thời, Himeji đứng ở bên cạnh tôi đã bĩu môi với vẻ bất mãn.

“.....”

Tôi tập trung, tinh thần hết lực để gạt bỏ những suy nghĩ tràn tục ra khỏi đầu.

Về lý do tôi cứu Akizuki, nó không chỉ đơn thuần là việc muốn đánh bại Kurahashi. Còn lý do tôi nhượng lại chức ACE của Eimei cho cô ấy thì là vì tôi luôn cảm thấy có lỗi với cô, tuy mọi lời tôi giải thích trên bục thuyết trình không hẳn là nói dối hết, thế nhưng nó cũng không phải là tất cả.

Đầu tiên là đồng cảm. Do đang làm những việc bất chính nên Akizuki đã không thể nhờ vả ai. Đứng trên lập trường của cô ấy, tôi nhận thấy có rất nhiều điểm giống với mình. Ngoài ra, có

thể chị ta sẽ dựa dẫm vào những kẻ dối trá về chính nghĩa khi bản thân không thể cầu cứu ai đó do sự tình khá đặc biệt.

Và... Lý do quan trọng nhất là

“Cô hãy trở thành chiến lực của tôi đi”

“Hế.....Chiến, chiến lực ?”

Ở khoảng cách ngay gần, Akizuki nhấp nháy đôi mắt nhìn tôi. Do mình truyền đạt chưa rõ nên tôi tiếp tục nói để bổ sung thông tin.

“À, là chiến lực đó. Ở sự kiện lần này, dù nói là sử dụng gian lận nhưng về cơ bản tôi đã thấy cô rất mạnh rồi. Không chỉ vậy, nhiều lần tôi còn tưởng rằng mình sắp thua ấy chứ. Nếu cứ để mặc cô như vậy không phải rất lãng phí sao. Thế nên tôi mới nghĩ mình cần phải tạo ra một khoản vay ngay bây giờ. Chỉ vậy thôi”

Tôi nói thẳng vấn đề mà không nhiều lời.

Điều tôi nói lúc này, tất nhiên đó là sự logic dựa trên phương châm mà Akizuki có thể công khai, ngoài ra hơn một nửa là tôi nói thật lòng. Lấy ngôi sao xanh từ Eimei và sử dụng các ability vi phạm, cô nàng dù chỉ đơn độc chiến đấu nhưng vẫn kiểm soát rất hoàn hảo <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu>. Được đánh giá là kẻ địch khó xoi, hay đúng hơn nếu cô ấy trở thành đồng minh thì sức mạnh bên phía tôi sẽ được cải thiện đáng kể. Có thể nói, cô chính là chiếc chìa khóa quan trọng trong việc giành chiến thắng cuộc chiến ngoài trường.

“.....”

Nghe xong câu trả lời của tôi, Akizuki trở nên im bật. Lưỡng lự hồi lâu, sau đó chị ta hỏi lại.

“Nè Hiroto-kun.....Điều đó, điều đó có nghĩa là Hiroto-kun đang công nhận giá trị của Noa nhỉ ? Có phải Noa đã trở nên đặc biệt đối với Hiroto-kun không ?”

“? À.....Mà, chắc thế”

Tôi đồng ý trong khi nhớ ra bản thân mình đang bị vướng vào Akizuki. Còn phía Akizuki thì, cô vừa cất lên rằng “Quả nhiên là vậy à ♡” vừa nở nụ cười lém lỉnh và bắt đầu tự suy diễn lung tung.

“.....Wa.....Ehehe”

Trái với tưởng tượng của tôi, phản ứng của Akizuki lần này lại rất ôn hòa. Đã thế cô lại còn nở nụ cười ngượng ngịu rồi đỏ mặt chứ không phải kiểu giả tạo hay miễn cưỡng như mọi khi. Ngay từ lần đầu gặp mặt tôi đã thấy cô ấy rất dễ thương rồi. Để không lộ việc mình đang ngắm nhìn chị ta say sưa thì, tôi đã quay đi đánh trống lảng.

““.....””

Cứ như vậy, tự nhiên tôi và Akizuki lại chẳng thể thốt nên lời.

Một lát sau, Akizuki lùi lại một bước rồi ấn vào tay tôi tờ giấy memo. Trên đó có ghi 10 con số với nét chữ khá đáng yêu.

Akizuki tiếp tục nói khi thấy tôi khẽ nhau mày một chút.

“E-to... Đó là ID thiết bị của Noa. Hơn nữa, nó còn là tài khoản riêng tư được tạo ra chỉ để cho những người quan trọng đối với Noa biết thôi. Cho đến lúc này vẫn chưa có ai biết đâu đó. Ehehe, Noa sẽ đặc cách cho Hiroto-kun xem.”

“Ế ? À, à.....tôi cảm ơn”

“Ừm ! Từ bây giờ mấy câu như chào buổi sáng, chúc ngủ ngon, lên đường bình an, hay mừng cậu về nhà thì... Noa sẽ nói giúp cậu mỗi ngày nhé. Nếu, nếu cậu cảm thấy phiền thì chị sẽ dừng lại ngay, thế nên... dù chưa có nhiều kinh nghiệm lắm nhưng mong cậu sẽ giúp đỡ”

Nói xong, Akizuki bẽn lẽn nở nụ cười rồi nhảy cẫng lên. Sau đó chị ta nhanh chóng rời đi và không ngoái lại lấy một lần. Vì đã quen với hành động lém lỉnh của cô nên không hiểu sao tự nhiên tôi lại tỏ ra xấu hổ và tim thì đập nhanh hơn bao giờ hết. Khi thật, nhỏ này đúng là dễ thương quá rồi.

“Ra vậy. Ra đây chính là cách bạn bè đối xử với nhau trong lời đồn à... Ra vậy”

“.....”

Himeji đứng bên cạnh tôi gật đầu với vẻ mặt vô cảm, vì thấy không lành nên tôi đã phải đổi chủ đề gấp.

*

*

bb

“.....Hiếm quả nhỉ ? Không ngờ cậu lại đến tận đây đây Mikado.”

“.....”

“Ày cha, sao không đi rửa mặt đi ? Mặt mệt gì ghê thế. Thần thái quý ông lịch lãm đâu rồi. Trông cậu cứ như vừa đi giết người ấy”

“Thì đành vậy chứ sao. Đây là lần đầu tiên mọi kế hoạch của tôi đều không hoàn thành và bị phá sản. Như vậy thì vui thế ế nào”

“Ừm, thế sao ? Nhưng tất cả không phải là tại cậu à. Vì cậu yếu nên thua thôi. E-to... Gì ấy nhỉ ? Thất bại trong việc cướp sao từ Shinohara Hiroto, đánh mất Akizuki Noa, mất chức hiệu trưởng Seijou, và thế là cậu đã chạy thực mạng đến đây ?”

“Chậc.....À đúng rồi đây. Xin lỗi nhé”

“Đừng cau có vậy chứ. Mà, có sao đâu ? Đây mới chỉ là bề nổi thôi, so với việc ta bị mất thì sau sự kiện lần này Shinohara Hiroto đã lấy được ngôi sao nhuộm màu thứ 3 rồi. Nếu không mau cản bước mà cứ để cậu ta như vậy, đến lúc lên được 8 sao thì sẽ sinh ra một vấn đề lớn đấy. Cậu hiểu chứ ?”

“Tôi biết rồi.....À, lần tới tôi nhất định sẽ diệt nó”

“Ừm, nhờ cậu đấy.....À nhưng mà, lần này không chỉ có mình cậu đâu, hãy dẫn theo cả [Đứa] ấy nữa. Nếu vẫn tiếp tục thất bại thì, ngay cả tôi cũng không thể cười nổi đâu”

“.....Rõ rồi”

“Ừm. Ngoài ra.....đằng nào cậu cũng mất công quay về đây với luồng thông tin khá thú vị nên, lần tới hãy đánh mạnh hơn vào điểm yếu của nó. Xem nào, ví dụ như....”

*

*

####

Đêm ngày hôm ấy, tôi đã có cuộc gọi đến từ Saionji.

“Ừm.....?”

Tôi ngẩng mặt lên khi nghe thấy tiếng phát ra từ thiết bị. Đang định cần nhả do sắp sửa đi ngủ nhưng tôi lại nhận ra tần suất rung có hơi khác so với loại tin nhắn hay thông báo từ DM. Tôi với tay chạm vào thiết bị trong tư thế nằm trên giường.

“Alo ?”

[A, Shinohara !? May quá, ông mà không trả lời thì tôi không biết phải làm sao nữa]

“Sao bà phải vội vậy. Cơ mà, phải rồi. Nhờ có bà nên <Cuộc chiến tuyển chọn trong khu> đã kết thúc trong vô sự rồi đó. Vì hoàn thành yêu cầu giao cho nên tôi cũng lấy được ngôi sao nhuộm màu luôn.”

[...Thế, thế à ? Hừm, tốt cho ông rồi nhé. Vì chẳng thấy ông liên lạc lại gì cả nên tôi cứ tưởng ông bị làm sao rồi cơ]

“Hế ? Không tôi có liên lạc mà ? Tôi gửi tin nhắn cho bà lúc chiều tối đây thôi”

[Ế ? À, đây rồi. Xin lỗi nhé, tôi đã không nhận ra]

“Cũng có vấn đề gì đâu... Mà đúng là hiếm nhỉ, việc bà tự nhiên bị bỏ lỡ tin nhắn ấy”

[Phải rồi nhỉ. Cơ mà giờ không phải lúc để nói mấy chuyện đấy đâu. Tôi có chuyện gấp cần nói với ông đây, Nguy rồi, nguy lắm rồi đó !]

“Nguy rồi.... ? Chuyện gì mới được chứ ?”

Tôi hỏi lại bằng giọng điệu ngờ hoặc trước sự nóng vội của Saionji. Mọi ngày hay bình tĩnh là vậy, thế nhưng lần này trông cô ấy như đang rất hỗn loạn.

Cho dù có xảy ra chuyện gì, tôi vẫn luôn cảnh giác và chôn chặt chúng trong tim. Tuy nhiên, với lời có sức công phá cực mạnh mà Saionji nói ra tiếp theo, nó chỉ đơn thuần là đã đánh tan hệ thống phòng thủ của tôi.

*

[Sarasa !Không phải Sarasa thực sự hay tôi, có một Saionji Sarasa thứ ba đã xuất hiện rồi !]

*

“.....HẢ ?”

Phải nói sao nhỉ.

Đây đúng là một cú công kích cực mạnh vào lời nói dối của chúng tôi.

Ngoại truyện:

[Vâng. Thế nên là, em xin lỗi anh, chủ nhân]

Vào buổi tan trường.

Đang trên đường từ học viện về nhà thì bỗng nhiên tôi nhận được cuộc gọi của Himeji thông qua thiết bị.

Do bị hiệu trưởng Ichinose gọi khẩn cấp nên tạm thời tôi sẽ không nhận được sự hỗ trợ từ xa nữa. Mà, chẳng lẽ tôi cũng đi được hơn nửa đường rồi nên chắc hẳn có chuyện gì xảy ra đâu.

[Um....Đề đề phòng trường hợp bất trắc thì, em đã nhờ Kagaya-san để mắt đến anh rồi]

“À, tôi hiểu rồi. Tôi không sao đâu, thế nên cô đừng lo lắng quá. Ngược lại, cô cũng phải cẩn thận đấy nhé”

[Vâng]

Cất lên với vẻ lo âu xong, Himeji cất liên lạc. Nếu đã giao cho người khác rồi thì cô ấy đâu cần phải bận tâm nữa nhỉ... Vừa nghĩ vậy tôi vừa tiếp tục bước đi. Và vào khoảnh khắc tiếp theo.....

“Ui cha”

(Óe ?)

Có một cô gái đột nhiên xuất hiện ngay bên cạnh tôi (Hay đúng hơn là tôi cảm thấy cổ vừa nháy xuống từ đâu đó vậy). Đôi mắt ngái ngủ, đầu tóc rối bù, ngoài ra còn cả bộ quần áo mặc trong nhà nữa... Vâng, cô gái ấy không ai khác chính là người đẹp đáng tiếc của chúng ta, Kagaya-san.

Sau khi lấy lại sự bình tĩnh, tôi từ từ mở lời.

“Đừng có làm em giật mình như vậy chứ, mèng ơi”

“Mèng ơi !? Đã thế lại còn mắng chị nữa !?.....À ra vậy ra vậy”

Nhận ra vẻ mặt diễn kịch của tôi tuy có hơi trễ một chút, Kagaya-san chấp hai tay lại nói. Sau đó bà chị mỉm cười rồi nhìn ngó khuôn mặt tôi.

“Thế nên là, chị Kagaya-san đây sẽ hộ tống Hiro-kyun về nhé !”

“.....”

“Ôô.....Quả nhiên là mode mạnh nhất của em ngẫu thiết đó, Hiro-kyun. Pyu pyu !”

Tại không gian ngoài trời, Kagaya-san quấy rối tôi ở khoảng cách ngay gần. Trong khi lo ngại người khác trông thấy bộ dạng đó của mình, đồng thời tôi nhận ra một vấn đề kỳ lạ khác.

“Ừa ? Bình thường quanh đây phải có người chứ nhỉ...”

Ấy vậy mà, tôi ngó nghiêng nhìn cả trước lẫn sau nhưng chẳng thấy người qua đường nào hết.

Trước câu hỏi của tôi, Kagaya-san đi bộ bên cạnh liền trả lời.

“Um ? Tất nhiên là do onee-san này đã dọn dẹp sạch sẽ rồi”

“.....Dọn dẹp ?”

“Phải. Chị vừa làm mấy cái như <Chỉ đạo nhận thức>, <Can thiệp> và <Cảm nhận thiết bị> liền một lúc ấy mà. Tuy không phải 100% nhưng chỉ cần nhìn vào là thấy ngay.”

“.....”

Tôi chết lặng khi ý nghĩa những lời bà chị nói hoàn toàn khác so với những gì mình tưởng tượng... Chẳng rõ có nhận ra phản ứng của tôi hay không, Kagaya-san chỉ nở nụ cười có vẻ vui.

“Thế nên là, onee-chan này sẽ không khó chịu khi giành chút công sức ra vì Hiro-kyun đâu ha !”

Tôi tự nhiên cứng đờ người trước lời phát ngôn của bà chị.... Quả đúng là company có khác.